

การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาอุดมศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DEVELOPMENT OF INTERCULTURAL COMPETENCY INDICATORS OF FACULTY IN
INTERNATIONAL PROGRAMME

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy in Higher Education
Department of Educational Policy, Management, and Leadership
Faculty of Education
Chulalongkorn University
Academic Year 2018
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์
	หลักสูตรนานาชาติ
โดย	นางกัลญา โอภาสเสถียร
สาขาวิชา	อุดมศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พันธ์ศักดิ์ พลสารรัมย์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ แกมเกตุ

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต

.....	คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุขชีวะ)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	ประธานกรรมการ
.....	
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริฉันท์ สติกรกุล เตชพาหพงษ์)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พันธ์ศักดิ์ พลสารรัมย์)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ แกมเกตุ)	
.....	กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรุณี หงษ์ศิริวัฒน์)	
.....	กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรเนตร อารีโสภณพิเชฐ)	
.....	กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จันทิมา เขียวแก้ว)	

กัลญา โอภาสเสถียร : การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ. (DEVELOPMENT OF INTERCULTURAL COMPETENCY INDICATORS OF FACULTY IN INTERNATIONAL PROGRAMME) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ผศ. ดร.พันธ์ศักดิ์ พลสารรัมย์, อ.ที่ปรึกษาร่วม : รศ. ดร.วรรณิ แกมเกตุ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ (1) เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (2) เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ (3) เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ตัวอย่างวิจัยคือ อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยรัฐบาลและในกำกับจำนวน 289 คนซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือในการวิจัยได้แก่ แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และแบบประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา สถิติเชิงบรรยาย สถิติเชิงอ้างอิงโดยใช้การทดสอบที และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ 7 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ องค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้คือ ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม และความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้คือ ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา และการใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา องค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ส่วนแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่พัฒนาขึ้นมีเนื้อหาครอบคลุมทั้ง 3 องค์ประกอบ จำนวน 43 ข้อคำถามโดยมีลักษณะเป็นแบบมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับซึ่งได้รับการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญว่ามีความตรงเชิงเนื้อหา (IOC = .71 – 1.00) และมีความเที่ยงของแบบวัดแต่ละองค์ประกอบระหว่าง 0.822 – 0.939 โดยมีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ 0.947 และโมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 3.48$, $df = 6$, $P\text{-value} = 0.747$, $GFI = 1.00$, $AGFI = 0.98$, $SRMR = 0.012$, $RMSEA = 0.000$ และ $CN = 1400.28$)

2) อาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ($M = 3.90$) และสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไม่แตกต่างกันระหว่างเพศ ระดับการศึกษา และประเทศที่จบการศึกษา

3) แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติมี 5 แนวทางได้แก่ การอบรมสัมมนา การสร้างประสบการณ์ห้องเรียนนานาชาติ การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล การจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมและการประชุมกลุ่มย่อย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สาขาวิชา อุดมศึกษา
ปีการศึกษา 2561

ลายมือชื่อนิติ
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาร่วม

5584278927 : MAJOR HIGHER EDUCATION

KEYWORD: DEVELOPMENT, INTERCULTURAL COMPETENCY INDICATOR, INTERNATIONAL FACULTY

Kunlaya Opassatian : DEVELOPMENT OF INTERCULTURAL COMPETENCY INDICATORS OF FACULTY IN INTERNATIONAL PROGRAMME. Advisor: Asst. Prof. PANSAK POLSARAM, Ph.D. Co-advisor: Assoc. Prof. WANNEE KAEMKATE, Ph.D.

The purposes of this study were (1) to develop intercultural competency indicators of faculty in international program under Governmental Thai Higher Education, intercultural competency of international faculty scale and confirm intercultural competency indicators of faculty in international program model with empirical data (2) to study current status of intercultural competency of international faculties (3) to present approach for developing intercultural competency of international faculties. The sample used were 289 international faculties under Governmental Thai Higher Education by multi-stage random sampling. Instruments used were a specialist interview form, an intercultural competency of faculty in international program scale and a specialist evaluated form. Data analysis with content analysis, descriptive statistics and inferential statistics using t-test and confirmatory factor analysis (CFA) were conducted by using the statistical software. Finding found that

1) Intercultural competency of international faculty consisted of 3 factors 7 indicators : communication and multicultural knowledge factor were measured by using 2 indicators : intercultural communication knowledge and multicultural student knowledge, attitude of multicultural factor were measured by using 3 indicators : awareness in multicultural of student, open-mind to multicultural of student and curiousness in multicultural of student, participation and teaching with multicultural student factor were measured by using 2 indicators : participation with multicultural student and multicultural student teaching. The developed intercultural competency of international faculty scale were concluded three factors seven indicators 43 items, 5 levels rating scale that assessed as have content validity (IOC = .71 – 1.00) and have reliability in each factor between 0.822 – 0.939 and 0.947 in total. The developed intercultural competency of international faculty model were valid and fitted to empirical data. ($\chi^2 = 3.48$, $df = 6$, $P\text{-value} = 0.747$, $GFI = 1.00$, $AGFI = 0.98$, $SRMR = 0.012$, $RMSEA = 0.000$ and $CN = 1400.28$)

2) Intercultural competency of international faculty sampling group had a high level. ($M = 3.90$) Difference of sex, education level and graduated country did not make different to intercultural competency performance.

3) Five approaches for developing intercultural competency of international faculty were training and seminar, international exposure, individual coaching / mentoring /counseling, intercultural understanding center and focus group.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Field of Study: Higher Education

Academic Year: 2018

Student's Signature

Advisor's Signature

Co-advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พันธ์ศักดิ์ พลสารัมย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ประธานบริหารหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาอุดมศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษาที่ได้สละเวลาให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัยในทุกขั้นตอน ตั้งแต่เริ่มต้นทำรายงานมีโนทัศน์จนกระทั่งเป็นวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ แกมเกตุ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมที่ให้แนวทางที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์แก่ผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้วิธีการทำงานที่มีคุณภาพและชัดเจน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริฉันท สติรกุล เตชพาหพงษ์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรุณี หงษ์ศิริวัฒน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรเนตร อารีโสภณพิเชฐกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.จันทิมา เขียวแก้ว กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกมหาวิทยาลัยที่ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พลตำรวจโท เกสัชกร ดร.นพดล ทองนพเนื้อ ดร.มานิต บุญประเสริฐ ดร.สุพัตรา ประดับพงษ์ ดร.สุทธศรี วงษ์สมาน และ นางวราภรณ์ รุ่งตระการ ผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินรูปแบบการพัฒนาศมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ที่ได้ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และ แนวทางในการปรับปรุงรูปแบบการพัฒนาศมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติแก่ผู้วิจัย

สุดท้าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดาและมารดาที่ได้มอบต้นทุนชีวิตที่มีคุณค่าแก่ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณ ครู อาจารย์ในทุกระดับการศึกษาที่ได้มอบต้นทุนทางปัญญาแก่ผู้วิจัย ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้วิจัยดำเนินงานการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จ

กัลญา โอภาสเสถียร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	4
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ตอนที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม.....	8
ตอนที่ 2 แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม.....	31
ตอนที่ 3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม.....	32
ตอนที่ 4 แนวคิดด้านการพัฒนาตัวบ่งชี้.....	53
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	65
การวิจัยระยะที่ 1 การพัฒนาตัวบ่งชี้ และสร้างแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติ.....	65
การวิจัยระยะที่ 2 สํารวจระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติใน มหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยในกำกับ ในประเทศไทย.....	95

การวิจัยระยะที่ 3 การนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติ	100
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	101
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ	138
สรุปผลการวิจัย.....	140
อภิปรายผลการวิจัย.....	142
ข้อเสนอแนะในการวิจัย	147
บรรณานุกรม.....	149
ภาคผนวก.....	155
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	156
ภาคผนวก ข แบบสังเคราะห์องค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม	161
ภาคผนวก ค แบบสัมภาษณ์เชิงโครงสร้างสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อยืนยัน กรอบแนวคิด ตัวบ่งชี้ และค่านิยมเชิงปฏิบัติการ	163
ภาคผนวก ง แบบตรวจความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ.....	170
ภาคผนวก จ การสัมภาษณ์.....	182
ภาคผนวก ฉ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ	188
ภาคผนวก ช แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัยแบบกึ่งโครงสร้าง	194
ภาคผนวก ซ แบบประเมิน (สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ).....	198
ภาคผนวก ฌ การวิเคราะห์องค์ประกอบยืนยัน	203
ประวัติผู้เขียน	244

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 2.1 การสังเคราะห์องค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม	23
ตาราง 2.2 การจัดลำดับองค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม	24
ตาราง 2.3 การจัดกลุ่มองค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม	25
ตาราง 2.4 สรุปแนวคิดการวิเคราะห์ตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตร นานาชาติ (ICCIF).....	26
ตาราง 2.5 การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม.....	51
ตาราง 2.6 สรุปเปรียบเทียบแนวทางและเครื่องมือการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม.....	53
ตาราง 3.1 องค์ประกอบและตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ... ..	67
ตาราง 3.2 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนี IOC ของข้อคำถามในแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ.....	68
ตาราง 3.3 ผลการปรับปรุงแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ.....	73
ตาราง 3.4 ผลการคัดเลือกข้อคำถามในแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตร นานาชาติ	80
ตาราง 3.5 ค่าความเที่ยงของแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ	89
ตาราง 3.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของตัวบ่งชี้ใน โมเดลการวัดองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลาย.....	90
ตาราง 3.7 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันยืนยันของโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านความรู้ในการ สื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม.....	90
ตาราง 3.8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของตัวบ่งชี้ใน โมเดลการวัดองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม.....	91
ตาราง 3.9 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันยืนยันของโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม	92

ตาราง 3.10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของ ตัวบ่งชี้ ในโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม	93
ตาราง 3.11 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านการ ปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม	94
ตาราง 3.12 ผลการกำหนดกลุ่มตัวอย่างอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ	95
ตาราง 3.13 จำนวนและร้อยละของแบบวัดที่ได้รับกลับคืน	98
ตาราง 3.14 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติ	99
ตาราง 4.1 ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ.....	102
ตาราง 4.2 ผลการปรับค่านิยามเชิงปฏิบัติการ.....	103
ตาราง 4.3 แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ	107
ตาราง 4.4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันขององค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม ของ อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ.....	113
ตาราง 4.5 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่หนึ่งและอันดับที่สองของโมเดลตัวบ่งชี้ สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ	115
ตาราง 4.6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล (n = 289)	117
ตาราง 4.7 ค่าเฉลี่ยสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน..	118
ตาราง 4.8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ อาจารย์หลักสูตรนานาชาติกลุ่มตัวอย่าง	119
ตาราง 4.9 ผลการเปรียบเทียบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติระหว่าง เพศ	120
ตาราง 4.10 ผลการเปรียบเทียบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติระหว่าง ระดับการศึกษา	120
ตาราง 4.11 ผลการเปรียบเทียบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติระหว่าง ประเทศที่จบการศึกษา	120

ตาราง 4.12 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ	124
ตาราง 4.13 การนำแนวทางการพัฒนาไปใช้เพื่อการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตร นานาชาติ	129
ตาราง 4.14 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่ ปรับปรุงแล้ว.....	130

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพ 2.1 (ร่าง) โมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ.....	31
ภาพ 2.2 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	64
ภาพ 3.1 กรอบแนวคิดตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ.....	66
ภาพ 3.2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดองค์ประกอบ ด้านความรู้ในการสื่อสาร และความหลากหลายทางวัฒนธรรม	91
ภาพ 3.3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดองค์ประกอบ ด้านทัศนคติต่อความ หลากหลายทางวัฒนธรรม.....	92
ภาพ 3.4 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดองค์ประกอบ ด้านการปฏิสัมพันธ์และ การสอนระหว่างวัฒนธรรม	94
ภาพ 4.1 โมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ.....	105
ภาพ 4.2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองของตัวบ่งชี้สมรรถนะ ระหว่างวัฒนธรรม ของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ.....	116
ภาพ 4.3 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ	123
ภาพ 5.1 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ	147

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (intercultural competency) เป็นทักษะ (skill) ความสามารถ (ability) และความรู้ (knowledge) ของบุคคลในการสร้างปฏิสัมพันธ์อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับบุคคลอื่นเมื่ออยู่ในสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม (Stiftung, 2009 p.5) Fantini (2001) ให้ความหมายว่าเป็น ความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นที่มาจากต่างวัฒนธรรมได้อย่างประสบความสำเร็จ ในขณะที่ Hammer, Bennet, and Wiseman (2003) ได้ให้ความหมายว่าสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (intercultural competency) เป็นความสามารถในการคิดและปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับบุคคลใดบุคคลหนึ่งท่ามกลางบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน Stone (2006) ศึกษาแนวคิดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมสำหรับการสอนระดับอุดมศึกษาซึ่งเกิดจากการสรุปจากแนวคิดจากนักวิชาการหลายท่านและได้เสนอ ประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรม (intercultural effectiveness) เป็นความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่างวัฒนธรรมได้อย่างเหมาะสม เป็นแนวทางการส่งเสริมการสอนและการเรียนรู้ในอุดมศึกษาที่มีความหลากหลายของวัฒนธรรมให้มีรากฐานที่ดีขึ้น

ปี 2558 10 ประเทศในภูมิภาคอาเซียนทั้งหมดจะรวมกันเป็นหนึ่งภายใต้ชื่อ ประชาคมอาเซียน เพื่อสร้างความร่วมมือให้เกิดความเจริญมั่นคงของประชากร ทรัพยากร และเศรษฐกิจ ซึ่งจะให้เกิดการเคลื่อนย้ายกำลังคน นักศึกษาและบุคลากรทางการศึกษาได้อย่างสะดวก ส่งผลให้เกิดการเคลื่อนย้ายองค์ความรู้ ภาษาและวัฒนธรรมระหว่างกัน เกิดความร่วมมือและช่วยเหลือกันในด้าน การศึกษาและการวิจัย การศึกษาระดับอุดมศึกษาจึงมีความสำคัญในการสร้างความร่วมมือในด้านการศึกษาขั้นสูงและการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยให้เป็นมาตรฐานสากลมากยิ่งขึ้น ตลอดจนการพัฒนาบุคลากรอุดมศึกษาให้มีความรู้ความสามารถเพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความพร้อมสำหรับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง เกิดการหลั่งไหลด้านหลักสูตรและบุคลากรจากสถาบันการศึกษาต่างประเทศเข้าสู่ประเทศไทย ผลักดันให้สถาบันอุดมศึกษาไทยต้องจัดการศึกษาที่มีความเป็นสากลมากขึ้น (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2550) เพื่อผลิตกำลังคนของประเทศให้มีความพร้อมรับสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นจึงมีการเปิดการเรียนการสอนหลักสูตรนานาชาติจำนวนมากเพื่อพัฒนากำลังคนให้มีความสามารถระดับสากลเห็นได้จากในปี 2549 – 2556 มีจำนวนหลักสูตรนานาชาติเพิ่มมากขึ้นคิดเป็นอัตราที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 100.77 จาก 520 หลักสูตร เป็น 1,044 หลักสูตร (Office of the Higher Education Commission, 2010) การจัดการศึกษาจะไม่ถูกจำกัดให้อยู่ในกลุ่มเดิมแต่จะเกิดการ

แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันของสังคมทั้งชนชาติเดียวกันและต่างชนชาติซึ่งเป็นรูปแบบการศึกษาข้ามวัฒนธรรม (cross-culture) (สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2555) นำมาซึ่งห้องเรียนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม อาจารย์ที่สอนในหลักสูตรนานาชาติจะต้องสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรม แนวคิดเรื่องความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีความสำคัญมากขึ้นทั้งในด้านการศึกษา อาจารย์ การสอนภาษาต่างประเทศ และอื่น ๆ อีกมากมาย (Deardorff 2009 : 272 - 387) การพัฒนาความเป็นนานาชาติของระบบการศึกษา ต้องให้เกิดความสมดุลที่เหมาะสมระหว่างสภาพที่เป็นสากลกับเอกลักษณ์ที่มีความหลากหลาย (จรัส สุวรรณเวลา, 2545 : 61) ปัจจุบันการศึกษาของไทยได้รับการส่งเสริมให้มีความเป็นนานาชาติเนื่องจากบทบาทความร่วมมือระหว่างประเทศของประเทศไทยมีเพิ่มมากขึ้น สถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนต้องเตรียมมาตรการรองรับเพื่อพัฒนาระบบการบริหารจัดการหลักสูตรนานาชาติของตนให้มีคุณภาพ และประสิทธิภาพที่ทัดเทียมกับต่างประเทศ เมื่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทักษะความรู้การทำความเข้าใจวัฒนธรรมจะต้องมีเพิ่มขึ้นในขณะที่ปัญหาบางอย่าง เช่น ความขัดแย้ง ความเข้าใจผิดอาจเกิดขึ้นได้ (Pathak, 2011) อาจารย์ควรให้ความสำคัญกับความหลากหลายที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะในชั้นเรียน อาจารย์ต้องเตรียมการสอนให้มีประสิทธิภาพเพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสามารถสื่อสารให้นักศึกษาที่มาจากหลากหลายวัฒนธรรมสามารถเข้าใจได้อย่างตรงประเด็น ไร้ซึ่งความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรม วิลาวัลย์ จารุอรียานนท์ (2542 : บทคัดย่อ) พบว่า อาจารย์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญต่อการจัดการหลักสูตรนานาชาติสอดคล้องกับ ธเนศ จิตสุทธิภากร (2547) ซึ่งศึกษาการพัฒนาหลักสูตรการจัดการโปรแกรมนานาชาติของสถาบันอุดมศึกษาไทยพบว่าคุณภาพอาจารย์เป็นปัจจัยหนึ่งในปัจจัยแห่งความสำเร็จของการจัดการโปรแกรมนานาชาติ และ ตีรณ พงศ์มพัฒน์ (2547) ยังพบว่าหลักสูตรนานาชาติโดยรวมในประเทศไทยยังอยู่ในระยะอ่อนแอและละเอียดเป้าหมายด้านคุณภาพการศึกษา สถาบันการศึกษาต้องตระหนักในการสร้างคุณภาพมาตรฐานการศึกษาในหลักสูตรนานาชาติให้มากขึ้น การพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์อาจเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติผู้ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการดำเนินงานของหลักสูตรนานาชาติให้มีความถึงพร้อมต่อการเรียนการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการเรียนการสอนหลักสูตรนานาชาติในประเทศไทย การพัฒนาสมรรถนะของอาจารย์ได้นั้นต้องทราบถึงองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ ตลอดจนแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่จะบอกว่าอาจารย์มีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมอยู่ในระดับใดเพื่อนำสู่การพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เพิ่มขึ้น และจะต้องทราบด้วยว่าควรพัฒนาด้วยแนวทางใด จากการศึกษา และทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยพบว่า ในต่างประเทศมีนักวิชาการหลายท่านได้กำหนดองค์ประกอบหลักของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมไว้ 3 องค์ประกอบหลักได้แก่ ทักษะคติ อารมณ์ ความรู้สึก (affective) ความรู้ (cognitive) และทักษะเชิงพฤติกรรม (behavioral) และมีแนวคิดทฤษฎีสมรรถนะระหว่าง

วัฒนธรรมของอาจารย์ได้แก่ แนวคิดสมรรถนะการสอนระหว่างวัฒนธรรม (Fantini, 2009) และรูปแบบพิธีมิตการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ Deardorff (Deardorff, 2006, 2008, 2009, 2011) อีกทั้งยังมีนักวิชาการหลายท่านได้พัฒนาแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมขึ้นเพื่อใช้ตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ อาทิ แบบวัดการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (Bennett & Hammer, 1998) จัดทำขึ้นเพื่อวัดการพัฒนาทัศนคติของบุคคลตามแนวทฤษฎีความไวระหว่างวัฒนธรรม แบบสอบถามบุคลิกภาพผู้วัฒนธรรม (Van der Zee & Brinkmann, 2004) จัดทำขึ้นเพื่อประเมินความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักเรียนนานาชาติและการปรับตัวของชาวตะวันตกเมื่อต้องปฏิสัมพันธ์กับชาติอื่น เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม อาทิ รูปแบบการพัฒนาความไวระหว่างวัฒนธรรมของ Bennett (1986) รูปแบบความสามารถในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของ Byram (1997) รูปแบบพิธีมิตการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ Deardorff (2006, 2008, 2009, 2011) เป็นต้น อีกทั้งยังมีนักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมในรูปแบบต่าง ๆ อาทิ การพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมผ่านการสื่อสารออนไลน์ เช่น facebook โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น อย่างไรก็ตามสำหรับประเทศไทยก็มีนักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาถึงองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมซึ่งโดยส่วนใหญ่จะพัฒนาขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือในงานวิจัยทางการศึกษาเฉพาะกลุ่ม อาทิ แบบวัดสมรรถนะทางวัฒนธรรมของนักศึกษาพยาบาลสามเหลี่ยมชายแดนภาคใต้ (ศิริพันธ์ุ ศิริพันธ์, 2552) แบบวัดสมรรถนะเชิงวัฒนธรรมสำหรับนักเรียนมัธยม (ชุดินันท์ จันทรเสนานนท์, 2554) แบบวัดสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมของครูเพื่อการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของการวัดตามภูมิหลังของครู (ณิชากา จันทรเพ็ญ, 2556) แบบวัดความสามารถทางวัฒนธรรมของครู (กมลชนก ชำนาญ, 2557) แบบประเมินสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาพยาบาล (สุภลักษณ์ ธาณรัตน์, 2558) เป็นต้น ซึ่งยังไม่ปรากฏการศึกษาองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ อีกทั้งยังไม่มีกำหนดแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติอย่างเป็นรูปธรรม

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยสถิติขั้นสูง สืบหาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในปัจจุบันเพื่อเป็นสารสนเทศส่วนหนึ่งในการพัฒนาอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ พร้อมทั้งนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์
2. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ
3. เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาองค์ประกอบ และตัวบ่งชี้ของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เป็นชาวไทย และพัฒนาแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติโดยใช้ 3 แนวคิดที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมแบบพีระมิดของ Deardorff (2006, 2008, 2009, 2011) แนวคิดมิติหลักสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ (Spitzberg & Changnon, 2009) และ สมรรถนะการสอนระหว่างวัฒนธรรม ITC (intercultural teaching competence) ของ Fantini (2009) นำมาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยสถิติขั้นสูง สำหรับแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ผู้วิจัยพัฒนาข้อคำถามจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผ่านกระบวนการวิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหาและโครงสร้าง ศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติด้วยแบบวัดที่พัฒนาขึ้น ส่วนแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาตินั้น ผู้วิจัยพัฒนาด้วยการสังเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งตรวจสอบความเหมาะสม และความเป็นไปได้ของแนวทางที่นำเสนอโดยผู้ทรงคุณวุฒิทางการศึกษาที่มีประสบการณ์ในการพัฒนาอาจารย์ในระดับอุดมศึกษา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ (intercultural competency of international faculty : ICCIF) หมายถึง ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม ประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เข้าใจและตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา เปิดใจยอมรับ และใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา รวมทั้งการปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมซึ่งจะช่วยให้อาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรนานาชาติสามารถดำเนินงานสอนในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ หมายถึง องค์ประกอบของ ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ช่วยให้อาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรนานาชาติสามารถดำเนินงานสอนใน บริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความ หลากหลายทางวัฒนธรรม องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม และองค์ประกอบ ด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม มีรายละเอียดดังนี้

ความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม หมายถึง ความสามารถในการ สื่อสาร การรับรู้และความเข้าใจ การแปลความหมายทั้งทางวาจาและที่ไม่ใช่วาจา รวมถึงการใช้สีหน้า ท่าทาง ประกอบการสื่อสารกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่าง วัฒนธรรม และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากความเข้าใจผิดอันนำไปสู่ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ซึ่งวัดได้ จากตัวบ่งชี้ 2 ตัวบ่งชี้ ประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม และความรู้ความ เข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม หมายถึง ระดับความสามารถในการสื่อสาร แปลความหมาย ทั้งทางวาจาและที่ไม่ใช่วาจา รวมถึงการใช้สีหน้าท่าทางประกอบการสื่อสารกับนักศึกษาที่มี ความหลากหลายทางวัฒนธรรม

ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ระดับความสามารถ ในการรับรู้ เข้าใจความคล้าย และความแตกต่างกันของความหมายทั้งทางวาจาและที่ไม่ใช่วาจา รวมถึง สี หน้า ท่าทาง ความเชื่อ วิถีชีวิต และนิสัยใจคอของนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

ทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม หมายถึง ระดับการแสดงออกถึงความรู้สึกที่รับรู้ สังเกตเห็นถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม ยินดี ยอมรับ โดยให้ความสำคัญ มองเห็นประโยชน์ ตลอดจน เห็นคุณค่าในความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาซึ่งวัดได้จากตัวบ่งชี้ 3 ตัวบ่งชี้ ประกอบด้วย ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทาง วัฒนธรรมของนักศึกษา และการใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ระดับการแสดงออกถึง ความรู้สึกที่รับรู้ถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมทั้งทางกายและความคิดเห็น อีกทั้งให้ความสำคัญ ชื่นชม และเห็นประโยชน์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่หลากหลาย

การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ระดับการแสดงออกถึง ความรู้สึกที่ยินดีรับฟังนักศึกษาโดยให้ออกาสซักถามและแสดงความคิดเห็น ตลอดจนปรับวิธีการปฏิบัติ ตนเองให้เหมาะสมกับบริบทระหว่างวัฒนธรรม

การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ระดับการแสดงออกถึงความรู้สึก ที่ใส่ใจ ทุ่มเท ตั้งใจ มุ่งมั่น ในการเสาะแสวงหาความรู้ด้านวัฒนธรรมที่มีความหลากหลาย

การปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม หมายถึง ระดับการปฏิบัติของอาจารย์ที่แสดงความใส่ใจ มีเมตตา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นกัลยาณมิตรกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมทั้งในและนอกห้องเรียน ตลอดจนรับผิดชอบต่อการะงานการสอน ได้แก่ การวางแผนการสอน การออกแบบกิจกรรม การติดตาม การให้คำปรึกษา และการวัดผลสัมฤทธิ์ โดยคำนึงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา ซึ่งวัดได้จากตัวบ่งชี้ 2 ตัวบ่งชี้ ประกอบด้วย การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม หมายถึง ระดับการปฏิบัติของอาจารย์ที่แสดงความใส่ใจ มีเมตตา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี พร้อมเสมอที่จะช่วยเหลือนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมด้วยความบริสุทธิ์ใจทั้งในและนอกห้องเรียน

การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม หมายถึง ระดับการปฏิบัติที่วางแผนการสอน การออกแบบกิจกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดสรรเวลาให้คำปรึกษาแก่นักศึกษา การติดตามผลการเรียนรู้ และการเลือกใช้วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาโดยคำนึงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ หมายถึง วิธีการพัฒนาอาจารย์หลักสูตรนานาชาติใน 3 องค์ประกอบ ซึ่งประกอบด้วย ความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม ทักษะติดต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม และการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมซึ่งจะช่วยให้อาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรนานาชาติสามารถดำเนินงานสอนในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย

ประโยชน์ในการปฏิบัติ

1. สถาบันอุดมศึกษาไทยสามารถใช้แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมอาจารย์หลักสูตรนานาชาติเป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาคัดเลือกอาจารย์หลักสูตรนานาชาติเพื่อเข้าปฏิบัติงาน
2. ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษานำแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปใช้วัดสภาพปัจจุบันด้านสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์เพื่อนำไปสู่การพัฒนาสมรรถนะของอาจารย์ต่อไป
3. สถาบันอุดมศึกษาไทยสามารถนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ 5 แนวทางไปใช้ในการพัฒนาอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ประโยชน์เชิงนโยบายและการบริหาร

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาสามารถนำชุดตัวปั่งซี่สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดเกณฑ์ประกันคุณภาพของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติและหลักสูตรอื่น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ โดยมีลำดับขั้นตอนการนำเสนอมีดังนี้

ตอนที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

- 1.1 ความหมายของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม
- 1.2 องค์ประกอบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม
- 1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม
- 1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์
- 1.5 แนวคิดสมรรถนะการสอนระหว่างวัฒนธรรม

ตอนที่ 2 แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

ตอนที่ 3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

- 3.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม
- 3.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับแนวทางการเรียนรู้
- 3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์

ตอนที่ 4 แนวคิดด้านการพัฒนาตัวบ่งชี้

- 4.1 ความหมาย ประเภท และ ลักษณะที่ดีของตัวบ่งชี้
- 4.2 แนวคิดในการพัฒนาตัวบ่งชี้
- 4.3 การตรวจสอบคุณภาพของตัวบ่งชี้

ตอนที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (intercultural competency) เป็นความสามารถของบุคคลที่จะทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพและเหมาะสมในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมซึ่งต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ ทักษะ และทัศนคติของบุคคลนั้นๆ (Deardorff, 2008) ความรู้ทางภาษาเป็นทักษะหนึ่งที่ยั่งยืน และเป็นสื่อทำให้เข้าใจโลกทัศน์ของวัฒนธรรมอื่น แต่ไม่ใช่ทักษะที่เพียงพอที่จะทำให้บุคคลนั้นมีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม แต่การเข้าถึงวัฒนธรรมของภาษาตลอดจนการใช้ภาษาในมุมมองด้านวัฒนธรรมและสังคมจะทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จทำให้สามารถ

รับมือกับความแตกต่างในชั้นเรียนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Byram, 2000) อีกทั้งสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมยังเป็นกระบวนการศึกษาตลอดชีวิตไม่มีบุคคลใดจะกลายเป็นผู้ที่มีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมได้อย่างสมบูรณ์จึงจะต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่จำเป็นต่อการจัดการในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมต่างๆ (Deardorff, 2006, 2009) สอดคล้องกับแนวคิดของ Bennett (1986) ว่าการเพิ่มขึ้นของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆซึ่งต้องใช้ระยะเวลาในการพัฒนาและต้องพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

1.1 ความหมายของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

มีนักวิชาการหลายท่านให้คำจำกัดความของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมในหลากหลายมุมมอง ซึ่งจากการศึกษา และทบทวนเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยขอสรุป และนำเสนอใน 4 มุมมองคือ มุมมองด้านความรู้ความเข้าใจ มุมมองด้านความสามารถในการสื่อสาร มุมมองด้านทัศนคติ และมุมมองด้านพฤติกรรม ดังนี้ Byram (1997) Thomas (2003) Byram & Fleming (1998) และ Byram (2000, 9) ให้ความหมายในมุมมองด้านความรู้ความเข้าใจว่าสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมคือความรู้ความเข้าใจในตนเอง เข้าใจผู้อื่น เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมที่แตกต่างทั้งภายในและภายนอกสังคม มีทักษะในการตีความ สืบค้น การปฏิสัมพันธ์ เห็นคุณค่าในค่านิยม ความเชื่อ พฤติกรรมของผู้อื่น ประนีประนอม มีใจเป็นกลาง ทั้งต่อกลุ่มตนเองและผู้อื่น ส่งผลให้สามารถจัดการการปฏิสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมเพื่อหลีกเลี่ยงการเข้าใจผิดที่อาจเกิดขึ้น และปรับตัวในสถานการณ์ต่างวัฒนธรรมได้ สำหรับ Fantini (2001) Deardorff (2004) Deardorff (2006) Deardorff (2008) Schönhuth (2005) และ Bennett (2011) นั้นให้ความหมายในมุมมองด้านการสื่อสารคือความสามารถในการสื่อสารติดต่อกับบุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเหมาะสมในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมซึ่งขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้ ทักษะและทัศนคติของบุคคลนั้นเพื่อให้ได้รับการยอมรับ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันอย่างมีประสิทธิภาพซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดจากกระบวนการรับรู้ความรู้สึก และทักษะเชิงพฤติกรรม คือการตระหนักในความรู้ทางวัฒนธรรมของตนเอง ความรู้ทางวัฒนธรรมทั่วไป วัฒนธรรมเฉพาะ ความรู้ความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม มีความใฝ่รู้ ยืดหยุ่นในการเรียนรู้ มีแรงจูงใจ และเปิดใจ มีทักษะการสร้างความสัมพันธ์ ทักษะเชิงพฤติกรรม (การฟัง การแก้ปัญหา) การร่วมรู้สึก และทักษะการรวบรวมข้อมูลสารสนเทศ ส่วน Bennett (2009, p.122) และ Hammer, Bennett and Wiseman (2003) ได้ให้ความหมายในมุมมองด้านทัศนคติว่า สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเป็นความคิดอย่างตั้งใจเต็มใจที่จะมีส่วนร่วมปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมท่ามกลางบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่ต่างวัฒนธรรมอย่างกัลยาณมิตร และ Ruben (1976) และ Hammer, Bennett and Wiseman (2003) ให้ความหมายว่าสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเชื่อมโยงความรู้กับการกระทำของบุคคลในสถานการณ์ระหว่างวัฒนธรรม

1.2 องค์ประกอบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

Byram (1997) เสนอองค์ประกอบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมว่าประกอบด้วย 3 โดเมนตาม ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูมและคณะ (Bloom et al, 1956) คือ ความรู้หรือพุทธิพิสัย (cognitive domain) เป็นความสามารถทางสติปัญญา ความรู้ ความเข้าใจสามารถคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์และการประเมิน เรื่องราว ทักษะคิดหรือจิตพิสัย (affective domain) เป็นความสามารถด้านจิตใจ เช่น การรับรู้ ความรู้สึก ความซาบซึ้ง ความเชื่อ ค่านิยม ความสนใจ คุณธรรม และทักษะหรือทักษะพิสัย (psychomotor domain) เป็นความสามารถในการปฏิบัติงาน เช่น การเคลื่อนไหว การสื่อสารโดยใช้ท่าทางและการพูด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Spitzberg and Chagnon (2009) ที่กล่าวว่าองค์ประกอบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลักคือ ทักษะคิด อารมณ์ ความรู้สึก (affective) ความรู้ (cognitive) และ ทักษะเชิงพฤติกรรม (behavioral) นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการหลายท่านได้กำหนดองค์ประกอบของ สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมในชื่อที่แตกต่างกันซึ่งผู้วิจัยขอสรุป และนำเสนอในภาพรวมขององค์ประกอบ หลักตามแนวคิดของ Spitzberg and Chagnon (2009) ดังนี้

1.2.1 ทักษะคิด อารมณ์ ความรู้สึก (affective)

ทักษะคิด อารมณ์ และความรู้สึกในที่นี้คือการใฝ่รู้ การให้ความเคารพต่อพฤติกรรมและความเชื่อ ค่านิยมของผู้อื่น ความเอาใจใส่ ความใจกว้าง การเปิดใจ (Byram, 1997) ยืดหยุ่นและยอมรับ (Bennett, 2011) (Lambert, 1994 อ้างใน Deardorff, 2004) ตระหนักในวัฒนธรรมที่แตกต่างซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเต็มใจในการติดต่อสื่อสาร (Deardorff, 2006; 2008; 2009; 2011) (Fantini, 2000) นำมาซึ่งการสานสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมของตนเข้ากับวัฒนธรรมอื่นส่งผลให้การสื่อสารในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพบรรลุวัตถุประสงค์

1.2.2 ความรู้ (cognitive)

ความรู้ในที่นี้เป็นความรู้เกี่ยวกับกลุ่มสังคมและวัฒนธรรมทั้งที่คล้ายกันและแตกต่างกัน ของตนเองและประเทศอื่น ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการติดต่อสื่อสารในระดับสังคม ระดับบุคคล ความรู้ด้านภาษาและพฤติกรรมทางวัฒนธรรม (Byram, 1997) รวมทั้งความรู้ในวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่มเชิงลึกด้วย ความเข้าใจและความตระหนักรู้ทางสังคมวิทยา (Deardorff, 2006; 2008; 2009; 2011) (Bennett, 2011)

1.2.3 ทักษะเชิงพฤติกรรม (behavioral)

ทักษะเชิงพฤติกรรมในที่นี้คือทักษะการสร้างความสัมพันธ์ การจัดการความรู้ การสังเกต การฟัง การวิเคราะห์ การประเมิน การเล่าเรื่อง (Byram, 1997) (Deardorff, 2006; 2008; 2009; 2011) การแก้ปัญหา การรวบรวมข้อมูลสารสนเทศ (Bennett, 2011) และความสามารถในการใช้ภาษา (Fantini, 2000) ซึ่งจะส่งผลให้การสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

Ruben (1976) ศึกษาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมในเชิงพฤติกรรมเชื่อมโยงระหว่างความรู้และการกระทำของแต่ละบุคคลนำไปสู่การปฏิบัติในสถานการณ์ที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม พบว่าสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมมี 7 มิติ ได้แก่ 1) เคารพให้เกียรติกัน (Display of respect) 2) ท่วงท่าในการสื่อสาร (Interaction posture) การบรรยายพรรณนา(descriptive) โดยไม่วิจารณ์ (nonevaluative) และไม่ตัดสินถูกผิด(nonjudgmental) 3) การรับรู้ความรู้ (Orientation to knowledge) ความสามารถของแต่ละบุคคลที่มีมุมมองแตกต่างกัน 4) ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (Empathy) ในความสามารถของแต่ละบุคคล 5) การกำหนดพฤติกรรมตนเอง (Self-oriented role behavior) ปฏิบัติตนอย่างยืดหยุ่น ศึกษาข้อมูล/ปฏิบัติในกฎเกณฑ์แก้ปัญหาและเดินสายกลาง 6) การจัดการการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน (Interaction management) โดยให้แต่ละบุคคลมีโอกาสดอกประเด็น การเริ่ม และการปิดการสนทนา ด้วยการประเมินความต้องการและความพอใจของผู้อื่นอย่างระมัดระวังโดยมีเหตุผล 7) อดทนอดกลั้นต่อความคลุมเครือ (tolerance for ambiguity) ในความสามารถแต่ละบุคคล การแสดงออกต่อสถานการณ์ใหม่ๆ และสถานการณ์ที่กำกวมไม่กระจ่างชัดด้วยแสดงความอึดอัดเพียงเล็กน้อย

Byram (1997) ศึกษาการสอนและการประเมินสมรรถนะการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมได้เสนอว่าสมรรถนะการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) เจตคติ (attitude) หมายถึง ความสามารถเห็นคุณค่าผู้อื่น ใฝ่รู้ และเปิดใจ พร้อมทั้งจะจัดความไม่เชื่อ/ข้อสงสัยต่อวัฒนธรรมอื่นและเชื่อในวัฒนธรรมตน 2) ความรู้ (knowledge) หมายถึง ความรู้ในวัฒนธรรมอื่นและวัฒนธรรมตนเอง 3) ทักษะการตีความหมายและการเล่าเรื่อง (skills of interpreting and relating) หมายถึง ความสามารถในการตีความหมาย อธิบาย และ เล่าเหตุการณ์ของวัฒนธรรมอื่นได้เหมือนทำกับวัฒนธรรมตนเอง 4) ทักษะการสืบค้นและการปฏิสัมพันธ์ (skills of discovery and interaction) หมายถึง ยอมรับเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมใหม่ ฝึกปฏิบัติด้านวัฒนธรรม รวมทั้งสามารถใช้ความรู้ที่มีอยู่ เจตคติ และ ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมทั้งด้านภาษาพูด ภาษากาย และการพัฒนาภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยาและศัพทภาพการสนทนา/กล่าวสุนทรพจน์ 5) ตระหนักรู้ด้านวัฒนธรรมที่สำคัญ (critical cultural awareness) หมายถึง การบรรยายภาพรวม การฝึกปฏิบัติ และ แสดงการเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมอื่น

Spitzberg and Changnon (2009) ดำเนินการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมและพบว่าสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมมีองค์ประกอบหลักสำคัญ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ทักษะ (attitude) ประกอบด้วย เคารพวัฒนธรรมอื่น ใฝ่รู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมอื่น ๆ เต็มใจเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมอื่น ๆ เปิดกว้างให้กับประชาชนจากวัฒนธรรมอื่น ๆ เต็มใจยอมรับความคลุมเครือ และให้ความสำคัญกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม 2) ทักษะ (skills) ประกอบด้วย ทักษะการฟังคนจากวัฒนธรรมอื่น ทักษะการโต้ตอบกับคนจากวัฒนธรรมอื่น ทักษะการปรับตัวเข้ากับ

สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมอื่น ทักษะทางภาษาศาสตร์และการพูดรวมทั้งทักษะในการจัดการความผิดพลาดในการสื่อสาร ทักษะการแลกเปลี่ยนความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรม ทักษะการค้นพบข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมอื่น ทักษะการตีความทางวัฒนธรรม ทักษะความใส่ใจผู้อื่น ทักษะการมองในหลายมิติ (multiperspectivity) และทักษะการประเมินมุมมองทางวัฒนธรรม 3) ความรู้ (Knowledge) ประกอบด้วย ความตระหนักในวัฒนธรรม การรับรู้การสื่อสารโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสื่อสารทางภาษาศาสตร์และการสื่อสารที่แตกต่างกันภายในวัฒนธรรมที่ต่างกัน ความรู้โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้เกี่ยวกับกลุ่มวัฒนธรรมเฉพาะ และความรู้ทางวัฒนธรรมทั่วไปในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม สังคมและปัจเจกชน และ 4) พฤติกรรม (behaviours) ประกอบด้วย พฤติกรรมการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมระหว่างวัฒนธรรม ความยืดหยุ่นในพฤติกรรมและการสื่อสารทางวัฒนธรรม พฤติกรรมการลดอคติ ลดการเลือกปฏิบัติและความขัดแย้ง

Abbe (2007) ศึกษาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของผู้นำในกองทัพสหรัฐอเมริกาซึ่งต้องติดต่อสื่อสารกับบุคคลหลากหลายสัญชาติพบว่า สมรรถนะข้ามวัฒนธรรม (cross cultural competency) มี 3 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ 1) ความรู้และความเข้าใจ (knowledge and cognition) ประกอบด้วย ความตระหนักในวัฒนธรรม (cultural – awareness) รูปแบบการข้ามวัฒนธรรม (cross-cultural shoema) ความสามารถในการคิดซับซ้อน (cognitive complexity) 2) อารมณ์ความรู้สึกและแรงจูงใจ (affect and motivation) ประกอบด้วย เจตคติ และความคิดริเริ่ม (attitude and initiative) ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (empathy) และความต้องการการเอาใจใส่ (need to closure) 3) ทักษะ (skill) ประกอบด้วย ทักษะด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (interpersonal skills) การกำกับตนเอง (self-regulation) และความยืดหยุ่น (flexibility)

Ross (2008) ศึกษาจำกัดความเชิงปฏิบัติการของสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมมี 11 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความเห็นอกเห็นใจต่อวัฒนธรรมชาติพันธุ์ (ethnocultural empathy) หมายถึง การเอาใจใส่ทางอารมณ์ ความรู้สึก และการแสดงออกของผู้อื่นต่างวัฒนธรรม 2) ประสบการณ์ (experience) หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นต่างวัฒนธรรม 3) ความยืดหยุ่น (flexibility) หมายถึง ความสามารถในการปรับพฤติกรรมได้สอดคล้องตามแต่ละสถานการณ์ทางวัฒนธรรม 4) ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการติดต่อสื่อสาร (interpersonal skills and communication) หมายถึง ความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นที่ต่างวัฒนธรรม 5) รูปแบบความคิดภายใน (mental model) หรือการเข้าใจทัศนะผู้อื่น (perspective-taking) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจทัศนะบุคคลวัฒนธรรมอื่น สามารถจัดการความรู้ จากประสบการณ์เพื่อคาดการณ์ และตอบสนองได้ 6) การควบคุมการรู้คิดของตนเอง (metacognition) หรือการตรวจสอบตนเอง (self-monitoring) หมายถึง การวางแผน ทบทวน ตรวจสอบตนเองเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายที่กำหนดนำไปสู่พฤติกรรมการควบคุม และการกำกับตนเอง ให้มีความมั่นคง 7) ความเต็มใจที่จะเข้าร่วม เปิดใจ

สัมผัสประสบการณ์ และตั้งใจทำ (willingness to engage; openness to experience; openness to experience, orientation to action) หมายถึง การกระตือรือร้น สนใจใคร่รู้สำรวจประสบการณ์ใหม่ๆ ยินดีเข้าร่วม และปฏิสัมพันธ์กับบุคคลวัฒนธรรมอื่น 8) ความอดทนต่อความคลุมเครือ (low need for cognitive closure / tolerance for ambiguity) หมายถึง ความอดทนต่อกระบวนการรับรู้ของตน ควรปิดกั้นความใคร่รู้บางอย่างที่เป็นสิ่งละเมิดผู้อื่น 9) การสร้างความสัมพันธ์ (relationship building) หมายถึง ทักษะระหว่างบุคคล 10) การรับรู้สมรรถภาพของตน (self-efficacy) หมายถึง ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนว่าจะประสบความสำเร็จ และเป็นไปได้ และ 11) การกำกับตนเองหรือการกำกับอารมณ์ (self-regulation or emotional regulation) หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน

Chong and Grzymala (2015) ศึกษาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมในมุมมองของชาวจีน พบว่าองค์ประกอบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม มี 3 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ 1) ความรู้ (cognitive capabilities) ประกอบด้วย ความรู้ในกฎระเบียบในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และกลุ่มสังคมและแนวปฏิบัติทั้งในวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่น 2) ทักษะคติ (emotional abilities) ประกอบด้วย การใฝ่รู้และเปิดใจที่จะเรียนรู้ในวัฒนธรรมอื่นโดยไม่ตัดสินในวัฒนธรรมของตนเอง 3) พฤติกรรมและทักษะทางสังคม (behavioral /social skills) ประกอบด้วย ทักษะกำกับตนเอง การจัดการการปฏิสัมพันธ์ การตอบสนองอย่างเหมาะสม และอดทนต่อความคลุมเครือ

ณิชากา จันท์เพ็ญ (2556) ศึกษาการพัฒนาตัวบ่งชี้และแบบวัดสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมของครู : การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของการวัดตามภูมิภาคหลังของครู มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้และแบบวัดสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมของครู 2) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลการวัดสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมของครูที่มีผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์และ 3) เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมของครูที่มีภูมิภาคแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 732 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ ผู้ทรงคุณวุฒิและแบบวัดสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมของครู ผลการวิจัยพบว่า 1) ตัวบ่งชี้สมรรถนะข้ามวัฒนธรรมของครูมี 3 องค์ประกอบ จำนวน 8 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ (1) ความตระหนักทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ คือ ความไวทางวัฒนธรรมและการเห็นคุณค่าทางวัฒนธรรม (2) ความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ คือ ความรู้ในวัฒนธรรมเฉพาะและความรู้ในวัฒนธรรมหลากหลาย และ (3) ทักษะส่วนบุคคล ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ คือ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความสามารถในการสื่อสารความยืดหยุ่น และการกำกับตนเอง ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบวัดสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมของครู พบว่าแบบวัดมีความตรงเชิงโครงสร้าง ความตรงเชิงเนื้อหาโดยค่าดัชนี IOC ตั้งแต่ 0.6-1.0 และแต่ละตัวบ่งชี้มีความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์สูงโดยมีค่าตั้งแต่ 0.752-0.948 2) ผลการวิเคราะห์

องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองของโมเดลการวัดสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมของครู พบว่า โมเดลการวัดมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และ 3) ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมของครูระหว่างภูมิภาคพบว่า โมเดลการวัดมีความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์น้ำหนักองค์ประกอบขององค์ประกอบหลักและตัวบ่งชี้

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์

Gopal (2011) ศึกษาเรื่องความเป็นนานาชาติของอุดมศึกษาในด้านการเตรียมอาจารย์เพื่อการสอนข้ามวัฒนธรรม โดยตระหนักว่าอุดมศึกษาจำนวนมากทั่วโลกในปัจจุบันมีความเป็นนานาชาติทั้งในระดับปริญญาและระดับหลักสูตร มีการขยายสาขาการจัดการศึกษาไปยังประเทศอื่นอาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรได้รับมอบหมายให้ไปสอนยังต่างประเทศที่เปิดสาขา อาจารย์ต้องตระหนักในเรื่องวัฒนธรรมของประเทศนั้นที่จะไปสอนและมีกลยุทธ์ในการตอบสนองต่อความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมของประเทศนั้น ดังนั้นเมื่ออาจารย์เหล่านี้มีการเตรียมตัวและพัฒนาด้านวัฒนธรรมน้อยจึงทำให้การสื่อสารไปยังผู้เรียนที่มาจากวัฒนธรรมอื่นไม่ประสบความสำเร็จ (Paige & Goode, 2009) Gopal (2011) จึงได้ศึกษาเกี่ยวกับ การเตรียมและพัฒนาอาจารย์ผู้ที่จะไปสอนยังประเทศอื่น(ผู้เรียนที่มาจากวัฒนธรรมอื่น)ในหลักสูตรนานาชาติที่เปิดสาขาในต่างประเทศโดยใช้รูปแบบกระบวนการสมรรถนะทางวัฒนธรรม ของ Deardorff เน้น 3 องค์ประกอบหลัก คือ ทักษะ (attitude) ความรู้ความเข้าใจ (knowledge & comprehension) และ ทักษะ (skill) ซึ่งจะช่วยอาจารย์ในการสอนเป็นอย่างนานาชาติ คือด้านทัศนคติ อาจารย์นานาชาติต้องเคารพและเห็นคุณค่าวัฒนธรรมของผู้อื่น เปิดใจรับวัฒนธรรมอื่น และมีความคิดและทัศนคติเชิงบวกต่อวัฒนธรรมอื่น และปัจจัยสำคัญในการพัฒนาศักยภาพระหว่างวัฒนธรรม คือความกระตือรือร้นใคร่รู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมอื่น พยายามทำความเข้าใจมนุษยชาติและปฏิเสธต่อความสามารถในการจัดการความไม่แน่นอน การจัดการความตึงเครียดของตนซึ่งจะทำให้มีการเปิดใจและยอมรับวัฒนธรรมอื่นได้มากขึ้น ความเชื่อทางวัฒนธรรมของแต่ละประเทศซึ่งจะสามารถเรียนรู้ได้จากการไปอยู่ในประเทศนั้น ๆ เป็นระยะเวลาหนึ่งเพื่อสัมผัสวัฒนธรรมด้านความรู้ความเข้าใจ เป็นการตระหนักตัวตนเองด้านวัฒนธรรมโดยจะต้องมีการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจด้านวัฒนธรรมของอาจารย์นานาชาติ พัฒนาความรู้สำคัญๆ โดยเฉพาะ เช่น บทบาททางเพศต่าง ๆ รวมทั้งความเข้าใจภาษาและหน้าที่ของภาษาในวัฒนธรรมนั้นๆ ด้านทักษะเป็นการตอบได้อย่างทันถ่วงที การตอบสนองและการพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารของแต่ละบุคคล ทักษะเหล่านี้มิได้ระบุไว้เพียงแต่ในความสามารถระหว่างวัฒนธรรมเท่านั้น แต่สิ่งเหล่านี้ยังเป็นสิ่งสำคัญในกระบวนการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมตนเองและของผู้อื่นด้วย (Deardorff, 2009) จึงสรุปได้ว่าสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเป็นแบบฝึกปฏิบัติที่ดีที่สุดสำหรับการสอนระหว่างประเทศ (transnational teaching)

Lugovtsova and Yavuz (2014) ศึกษาสมรรถนะทางการศึกษาพัฒนาธรรมของอาจารย์ ซึ่งต้องปฏิบัติงานร่วมกับบุคคลหลากหลายสัญชาติทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า อาจารย์ควรมีสมรรถนะในด้านต่างๆ 3 ด้าน ดังนี้ 1.ความรู้ ได้แก่ ความเข้าใจเกี่ยวกับภูมิหลังทางวัฒนธรรมของการรับรู้การตีความและพฤติกรรมของคนที่เป็นภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การตระหนักถึงภูมิหลังทางวัฒนธรรมของตนเอง การรู้จักจ่ายของการมีปฏิสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพในการศึกษาวิจัย และกิจกรรมโครงการโดยตระหนักในสภาพความหลากหลายทางวัฒนธรรม รู้ลักษณะของแนวโน้มและผลประโยชน์ที่โดดเด่นเฉพาะตัวแทนของเพศโดยเฉพาะอย่างยิ่งอายุกลุ่มชาติพันธุ์และวัฒนธรรม รู้มาตรฐานสากลของการเขียนทางวิชาการ กฎระเบียบและบรรทัดฐานสำหรับการเตรียมการใช้งานให้แก่กองทุนระหว่างประเทศเพื่อการมีส่วนร่วมในโปรแกรมต่างประเทศที่ได้รับทุนและทุนการศึกษา รู้ลักษณะของระบบการศึกษาของประเทศต่างๆ รู้วิธีการใช้เทคโนโลยีในการให้ข้อมูลเพื่อสร้างการสื่อสารมีออาชีพในระดับนานาชาติ สามารถสร้างการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพในทีมงานมีออาชีพที่หลากหลายทางวัฒนธรรม สามารถหาวิธีที่สร้างสรรค์ในการแก้ความเข้าใจผิดข้ามวัฒนธรรมและความขัดแย้งระหว่างผู้แทนของชุมชนการศึกษาที่เป็นกลุ่มวัฒนธรรมแตกต่างกัน สามารถจัดให้มีการทำงานร่วมกันสร้างสรรค์การศึกษาในกลุ่มนักเรียนที่มีหลากหลายทางวัฒนธรรม สามารถจัดการและประสานงานกิจกรรมการวิจัยและโครงการในกลุ่มหลากหลายทางวัฒนธรรม สามารถวิเคราะห์ปัญหาที่อยู่ภายใต้การวิจัยจากมุมมองของวัฒนธรรมที่แตกต่างกันสามารถรักษาความเป็นมีออาชีพการเจรจา กับผู้แทนของวัฒนธรรมอื่นๆ สามารถนำเสนอผลงานวิจัยและกิจกรรมโครงการในระดับนานาชาติในสิ่งพิมพ์ทางวิทยาศาสตร์นำเสนอและการมีส่วนร่วมโดยในการอภิปรายและพูดภาษาต่างประเทศระดับที่มีส่วนร่วมในการอภิปรายมีออาชีพในระดับนานาชาติ 2. เจตคติ ได้แก่ ใส่ใจพฤติกรรมและความคิดของเพื่อนร่วมงานที่มาจากวัฒนธรรมอื่นพร้อมสื่อสารระดับนานาชาติ สื่อสารอย่างมีออาชีพกับผู้แทนจากวัฒนธรรมอื่น มีเป้าหมายทำงานร่วมกันกับเพื่อนร่วมงานที่มีประสิทธิภาพอยู่ในวัฒนธรรมอื่น ๆ ความตั้งใจที่จะก้าวผ่านความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมอย่างสร้างสรรค์ในกรอบของการวิจัยร่วมกิจกรรมการศึกษาหรือโครงการ ใส่ใจลักษณะของมุมมองชีวิตที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมอื่น ๆ ความเต็มใจที่จะวิเคราะห์พวกเขา มีทัศนคติที่ดีที่ต่อกลุ่ม คล่องตัวและพร้อมเรียนรู้ตลอดชีวิต 3.พฤติกรรม ได้แก่ มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ระดับนานาชาติแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับตัวแทนของวัฒนธรรมอื่นๆ โดยใช้วิธีการศึกษาและการวิจัยและเทคโนโลยีที่แตกต่างกันทั้งทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์และแนวคิดที่แตกต่างกัน สร้างปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบ งานวิจัย โครงการ และกิจกรรมระดับนานาชาติและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสื่อสารระหว่างกันในโครงการระดับนานาชาติ และยังได้ระบุคุณสมบัติส่วนบุคคลว่าต้องเป็นบุคคลที่มีระยะห่างทางสังคมน้อย มีความอดทนต่อความกำกวมสูง เห็นอกเห็นใจผู้อื่น สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ เห็นคุณค่าในตนเองสูง หลีกเลี่ยงการถูก

มองว่าเป็นคนอื่น สนใจสังคมโดยมีความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมใหม่ มีอารมณ์ขัน และมีความไวทางพหุวัฒนธรรม

Bennett (2011) ได้นำเสนอในงานสัมมนานานาชาติเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์และทีมงานสนับสนุนว่าสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับการเรียนการสอนข้ามวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพผู้สอนควรมีความสามารถเหล่านี้ได้แก่ 1. เข้าใจบทบาทการสอนในวัฒนธรรมของผู้เรียน 2. สื่อสารหรือการใช้ภาษาเพื่อการสอนกับผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาได้อย่างชัดเจน 3. อำนวยความสะดวกโดยการมีส่วนร่วมในกลุ่มพหุวัฒนธรรม 4. สามารถปรับรูปแบบการสื่อสารได้ในสถานการณ์ต่างๆ 5. แสดงออกอย่างสุจริตต่อประเด็นเกี่ยวกับวัฒนธรรมนั้น ๆ อย่างเหมาะสม 6. ตัดสินอย่างเหมาะสมตามบรรทัดฐานของแต่ละวัฒนธรรม 7. เข้าใจและให้ความสำคัญต่อข้อละเมิดด้านวัฒนธรรมของผู้เรียนแต่ละวัฒนธรรม 8. พัฒนาการอบความคิดให้หลากหลายเพื่อใช้อ้างอิงในการตีความของสถานการณ์ต่างๆ 9. แสดงให้เห็นการเลือกตีความอย่างเหมาะสมในสถานการณ์ระหว่างวัฒนธรรม 10. ตั้งคำถามอย่างระมัดระวังเพื่อหลีกเลี่ยงการสรุปที่ไม่เหมาะสม 11. หลีกเลี่ยงการใช้สำนวน คำแสลง คำเปรียบเปรย ที่แสดงความเป็นเชื้อชาติตนที่เหนือกว่า 12. สอบถามข้อมูลเชิงวัฒนธรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลทางวัฒนธรรมที่เป็นนามธรรม 13. เข้าใจสำนวน คำแสลงคำเปรียบเปรยที่แสดงความเป็นเชื้อชาติตน สื่อต่างๆ หลักสูตรและการปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม 14. จูงใจให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าตนเอง 15. มีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย 16. ตีความอวัจนภาษาหรือภาษาท่าทางของแต่ละวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม 17. ศึกษาการใช้มุขตลกของแต่ละวัฒนธรรม 18. แสดงออกถึงความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างมีวัฒนธรรม 19. ตระหนักรู้วัฒนธรรมของตนเอง

Chonh Pui Yee (2013) ทบทวนเอกสารตำราต่างๆเกี่ยวกับสมรรถนะของอาจารย์นานาชาติระดับอุดมศึกษาเน้นการจัดการผู้เรียนนานาชาติโดยศึกษาในบริบทประเทศมาเลเซีย เนื่องจากกระทรวงศึกษาธิการของสหพันธรัฐมาเลเซีย มีความต้องการให้สหพันธรัฐมาเลเซียเป็นศูนย์กลางแห่งการศึกษา ดังนั้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์จึงต้องสร้างการยอมรับระดับโลก การได้มาซึ่งจำนวนผู้เรียน สร้างการดึงดูดนักศึกษาต่างชาติ พัฒนานวัตกรรมต่างๆ ผ่านการวิจัยและพัฒนา (Ministry of Higher Education Undated, 2007) ซึ่งเหล่านี้เป็นกลยุทธ์สร้างตราสินค้าและสร้างชื่อเสียงของสหพันธรัฐมาเลเซียในฐานะการเป็นผู้จัดการศึกษา ความท้าทายเกิดขึ้นทั้งด้านศึกษานานาชาติ อาจารย์และผู้บริหารนานาชาติ นักศึกษานานาชาติต้องเผชิญกับการปรับตัวในประเทศมาเลเซีย ซึ่งรวมถึง การสอน รูปแบบการเรียนที่แตกต่างไป วัฒนธรรม ภาษา ความเหงา และความห่างไกลสังคมชุมชนเดิม ส่วนอาจารย์และผู้บริหารนานาชาติก็คล้ายกันคือต้องเผชิญกับความไม่คุ้นเคยต่อลักษณะและความต้องการของนักศึกษา ดังนั้นมหาวิทยาลัยจึงจำเป็นต้องทบทวนและศึกษาสมรรถนะจำเป็นเพื่อที่จะบริหารนักศึกษากลุ่มนี้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และจากการศึกษาทบทวนเอกสารตำราของ ปู ยี พบว่านักศึกษานานาชาติต้องประสบกับรูปแบบการสอน

และการเรียนรู้ที่แตกต่างไปจากประเทศตน ภาษาเป็นปัญหาหลักในการเรียนรู้ นักศึกษานานาชาติ คาดหวังการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีช่วยเหลืออย่างมีทักษะด้านจิตวิทยาจากผู้สนับสนุนทางวิชาการ ในด้านสังคม นักศึกษานานาชาติจะต้องประสบกับเหตุการณ์ในด้านลบที่ต้องปรับตัวด้านจิตใจ เช่น การคิดถึงบ้าน ความเหงา ความกังวล และปัญหาการสื่อสาร และยังพบว่าไม่สามารถเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนๆ เจ้าของประเทศได้ และบางครั้งมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ (การเงิน) ซึ่งส่งผลกระทบต่อผลการเรียน เป็นต้น เป็นที่ถกเถียงกันว่าอะไรคือสิ่งที่มหาวิทยาลัยจะต้องเตรียมเพื่อเยียวยาและสร้างความประทับใจให้นักศึกษากลุ่มนี้ ดังนั้นจึงได้มีการศึกษา และพบว่าความสามารถของพนักงานสายวิชาการและสายสนับสนุนเป็นสิ่งที่ช่วยบรรเทาสิ่งที่กล่าวมาได้ มหาวิทยาลัยจะต้องพัฒนาความสามารถระหว่างวัฒนธรรมให้อาจารย์สอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายวัฒนธรรมและสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมที่แตกต่างของนักศึกษา พนักงานมหาวิทยาลัยจะต้องได้รับการอบรมในเรื่องการตระหนักรู้ข้ามวัฒนธรรมและเข้าใจการจัดการด้านวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพในสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลายด้านวัฒนธรรม สรุปได้ว่าความท้าทายจะเกิดขึ้นกับทั้งสายวิชาการ(อาจารย์)ในการสอนและสายสนับสนุนในการบริหารจัดการนักศึกษานานาชาติ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องเพิ่มชุดความรู้ทัศนคติ ทักษะและความเข้าใจเกี่ยวกับ มิตินานาชาติ มิติระหว่างวัฒนธรรม และมิติสากล ดังนั้นสถาบันการศึกษาจำเป็นต้องทบทวนในความสามารถของอาจารย์และเจ้าหน้าที่เพื่อจะได้บริหารจัดการนักศึกษานานาชาติได้ดียิ่งขึ้นสามารถลดช่องว่างและความท้าทายของมหาวิทยาลัยที่เกิดขึ้นดังกล่าวข้างต้นได้

Stone (2006) ศึกษาแนวคิดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมสำหรับการสอนระดับอุดมศึกษา และนำเสนอ ICE (intercultural effectiveness) ว่าเป็น ความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่างวัฒนธรรมได้อย่างเหมาะสมมีความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ที่ประสบความสำเร็จร่วมกัน และกล่าวว่า ICE เป็นแนวทางการส่งเสริมการสอนและการเรียนรู้ในอุดมศึกษาที่มีความหลากหลายของวัฒนธรรมให้มีรากฐานที่ดีขึ้นโดยใช้คำว่า ประสิทธิภาพ (effectiveness) แทนคำว่า สมรรถนะ (competence) และได้ศึกษาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมในงานวิจัยต่างๆ พบว่ามีองค์ประกอบที่แตกต่างกัน และได้สรุปจากการศึกษาจากนักวิชาการหลายท่าน ได้แก่ Arthur and Bennett (1995), Bennett (1986) Developmental model of intercultural sensitivity, Earley and Ang (2003) Cultural intelligence, Chen (1997) Intercultural sensitivity, Cui and van den Berg (1991), Hammer, Gudykunst, and Wiseman (1978), Hofstede (1980), Kealey (1996), Kelley and Meyers (1995) Cross – Cultural Adaptability Inventory, Mendenhall and Oddou (1985) Criteria for acculturation, Ruben (1976) Seven dimensions of intercultural competence, Tucker (2000) Overseas Assignment Inventory และสรุปว่าสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมสำหรับการสอนระดับอุดมศึกษามี 8

องค์ประกอบ คือ 1. ความฉลาดทางอารมณ์(emotional intelligence) 2. ความรู้ (knowledge) 3. แรงจูงใจ (motivation) 4. การเปิดใจ (openness) 5. ความยืดหยุ่น (resilience) 6. การสะท้อนกลับ (reflectiveness) 7) ความไว (sensitivity) 8) ทักษะ (skills)

ชุดินันท์ จันทระเสนานนท์ (2554) ศึกษาการพัฒนาแบบวัดสมรรถนะเชิงวัฒนธรรมสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ พัฒนารอบแนวคิดของสมรรถนะเชิงวัฒนธรรม กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เชี่ยวชาญทางวัฒนธรรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสัมภาษณ์ และแบบตรวจสอบความสอดคล้องของนิยามกับผู้เชี่ยวชาญ พบว่าสมรรถนะเชิงวัฒนธรรม ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก และ 10 องค์ประกอบย่อย ได้แก่ องค์ประกอบความตระหนักทางวัฒนธรรม มีองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบคือ การมองเห็นความหลากหลายทางวัฒนธรรม ความยืดหยุ่นและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมอื่น และการเอาใจเขามาใส่ใจเรา องค์ประกอบความรู้ทางวัฒนธรรมมีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบคือ ความรู้ในวัฒนธรรมหลักและความรู้ในวัฒนธรรมสากล องค์ประกอบทักษะทางวัฒนธรรมมีองค์ประกอบย่อย 5 องค์ประกอบ คือ ความไวต่อวัฒนธรรม ความเข้าใจตนเอง ความเข้าใจผู้อื่น การมองโลกในภาพกว้าง และความสามารถในการปรับตัว

1.5 แนวคิดสมรรถนะการสอนระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Teaching Competence)

สมรรถนะการสอนระหว่างวัฒนธรรม (Dimitrov, Dawson ,Meadows and Olsen, 2014) พัฒนาขึ้นโดยการรวมแนวคิดจากงานวิจัย 2 สาขา ได้แก่ ความสามารถระหว่างวัฒนธรรม (Spitzberg and Chagnon, 2009; Deardorff, 2006) และการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในการสอนอย่างมีความสามารถระหว่างวัฒนธรรม (Bennett, 2011; Deardorff, 2009) กับการวิจัยในสาขาจิตวิทยาและการพัฒนาการศึกษาด้วยพฤติกรรมของอาจารย์ที่มีประสิทธิภาพ (Brookfield 1995; Murray,1997) สมรรถนะของผู้ช่วยสอน (Shannon, Twale, & Moore 1998; Smith, 2001) และครอบคลุมถึงการสอน (Quellett, 2005) สมรรถนะการสอนระหว่างวัฒนธรรมคือ ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์ของอาจารย์กับนักศึกษาเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษาผู้ซึ่งมีภาษาและวัฒนธรรมที่ต่างจากผู้สอนหรือจากกลุ่มเพื่อนรวมถึงเป็นความสามารถของอาจารย์ในการสื่อสารให้นักศึกษารับสาร เข้าใจ ข้อความ และ ความหมายที่อาจารย์ตั้งใจสื่อสารได้อย่างตรงประเด็นอย่างบิดเบือนน้อยที่สุด (Fantini, 2009) และเป็นทักษะการสอนที่ช่วยปรับปรุงการปฏิบัติงานของอาจารย์ที่มีอยู่แล้วให้สอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยตระหนักถึงความต้องการของผู้เรียน (Felder and Brent, 2003; Trigwell, 2010) ซึ่งสิ่งนี้คือประสิทธิภาพของการสอน นอกจากนี้สมรรถนะการสอนระหว่างวัฒนธรรมนี้ยังทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม ภาษาในห้องเรียน ทำให้สามารถสื่อสารข้ามกฏระเบียบทางวัฒนธรรมได้อย่างประสบความสำเร็จ (Dimitrov, 2012)

สมรรถนะการสอนระหว่างวัฒนธรรมคล้ายๆกับความสามารถระหว่างวัฒนธรรมโดยทั่วไปคือ มีองค์ประกอบด้านทัศนคติ เช่น ความอดทนต่อความคลุมเครือ การเปิดใจรับความแตกต่าง องค์ประกอบด้านความรู้ เช่น ความรู้เกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์กับความแตกต่างทางวัฒนธรรมในห้องเรียนและองค์ประกอบ ด้านพฤติกรรม เช่น ความสามารถใช้กลยุทธ์ตอบสนองอย่างเหมาะสมทางวัฒนธรรม (Deardorff, 2006) ท้ายสุด Deardorff (2009) เสนอว่าสมรรถนะการสอนระหว่างวัฒนธรรมเป็นกรอบความสามารถระหว่างวัฒนธรรมที่เป็นอัตลักษณ์เฉพาะ ทักษะ พฤติกรรมและวิธีการสอนของอาจารย์ซึ่งเอื้อต่อการเรียนการสอนในบริบทห้องเรียนหลากหลายวัฒนธรรม (Deardorff, 2009)

ทักษะของอาจารย์ที่มีความสามารถระหว่างวัฒนธรรม ประกอบด้วย ความสามารถ :

1. ส่งเสริมการใช้มุมมองความหลากหลายทางวัฒนธรรมในห้องเรียน โดยการถามคำถาม และให้นักศึกษาแสดงความหลากหลายของความคิดเห็นในห้องเรียน
2. ส่งเสริมวิธีการไม่ตัดสินถูกผิด ในการถกประเด็นด้านวัฒนธรรม สังคม หรือ ความแตกต่างด้านอื่น ๆ โดยการบรรยายเกี่ยวกับความแตกต่าง การตีความทางวัฒนธรรม บทบาททางเพศ หรือ การดูแลสุขภาพ ก่อนที่จะตัดสิน
3. อำนวยความสะดวกในการสนทนาระหว่างกลุ่มนักศึกษากับความหลากหลายของรูปแบบการสื่อสาร เช่น รับรู้ในความแตกต่าง รอบการสนทนา การจัดการการขัดจังหวะ และเข้าใจในบริบทสูงและบริบทต่ำ การให้ตัวอย่างรูปแบบ รับรู้ความแตกต่างในการสะท้อนกลับ และเข้าใจลำดับชั้นในสังคมของนักศึกษา
4. อดทนต่อความคลุมเครือเมื่อนักศึกษาสื่อสารและเรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลายนำสู่การถกประเด็นกันในห้องเรียน ช่วยให้นักศึกษาจัดการกับความไม่แน่นอน เช่น ความอดทนในการฟังข้อคิดเห็นอย่างยาวนานในห้องและตอบอย่างมีเหตุผล
5. สร้างบรรยากาศการเรียนรู้สิ่งแวดล้อมที่ตระหนักถึงอุปสรรคต่างๆ ที่นักศึกษาต้องเผชิญในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ
6. พิจารณายอมรับและชื่นชมความแตกต่างในความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และนักศึกษาข้ามวัฒนธรรม
7. จัดเตรียมวิธีการตอบสนองต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมในหลากหลายวิธี
8. ออกแบบข้อความเฉพาะเพื่อการสื่อสารอย่างเหมาะสมต่อระดับความสามารถของผู้ฟังที่แตกต่างกัน
9. อธิบายสมมติฐานจากท่าทางของกฎระเบียบวินัยและวัฒนธรรมของบุคคลต่างวัฒนธรรม ให้นักศึกษาทราบถึงพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันและให้คำปรึกษาในการปรับตัว

10. ออกแบบการประเมินผลการรับรู้และตรวจสอบความแตกต่างทางวัฒนธรรมในการเขียน และรูปแบบการสื่อสาร เช่น ตรรกะการใช้และไม่ใช้เหตุผล และการเขียนเรียงความของนักศึกษาแบบวนไปมาหรือแสดงความเป็นเหตุเป็นผลกัน

11. ระบุปัจจัยเสี่ยงทางวัฒนธรรมของนักศึกษาในแต่ละกลุ่ม เช่น ปัจจัยเสี่ยงต่อการเสียหน้า สูญเสียอัตลักษณ์แห่งกลุ่ม หลีกเลี่ยงความขัดแย้ง และความเสี่ยงต่อการเปิดเผยตนเองเกี่ยวกับ วัฒนธรรม ศาสนา เพศ และฐานะทางเศรษฐกิจ

12. สร้างโอกาสการปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มนักศึกษาโดยอนุญาตนักศึกษาเรียนรู้ซึ่งกันและกันในห้องเรียน ร่วมแบ่งปันประสบการณ์ในมุมมองที่แตกต่างกัน และร่วมแบ่งปันความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม

13. พัฒนาความตระหนักของวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ตนเอง รู้วิธีเรียนรู้วัฒนธรรมอื่น และ รู้วิธีการปฏิสัมพันธ์ที่อาจมีอิทธิพลระหว่างวัฒนธรรม เช่น ข้อกำหนดสำคัญในการยอมรับทางเพศ เชื้อชาติ สิทธิพิเศษในสถานะทางสังคม หรือ ความสามารถในการพูดภาษาถิ่น

ความสามารถในการสอนระหว่างวัฒนธรรมช่วยให้อาจารย์ผู้สอนบรรลุเป้าหมายสำคัญสองประการ คือ 1) อำนวยความสะดวกให้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพในห้องเรียนที่มีกลุ่มนักศึกษาที่หลากหลายวัฒนธรรม และ 2) ให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ความเป็นสากลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความสามารถในการสอนระหว่างวัฒนธรรม มีเป้าหมาย 2 ข้อคือความสามารถของอาจารย์ผู้สอนสนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษาผู้ใช้ภาษาศาสตร์ วัฒนธรรมในสังคมหรือในแบบที่แตกต่างจากอาจารย์หรือกลุ่มเพื่อน และ ความสามารถในการทำให้นักศึกษาเข้าร่วมเรียนรู้ระดับสากลได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจารย์ผู้สอนที่มีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมต้องสามารถผูกโยง วัฒนธรรม ภาษา หรือ ความแตกต่างอื่น ๆ ในห้องเรียนช่วยให้นักศึกษาสื่อสารได้อย่างประสบผลสำเร็จข้ามกฎเกณฑ์ทางวัฒนธรรมและสร้างความสัมพันธ์อย่างมีความหมายกับนักศึกษาและในกลุ่มนักศึกษาด้วยกัน เพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของนักศึกษา เมื่ออาจารย์มีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมทำให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ระดับสากล อาจารย์ก็จะสามารถแสดงความสามารถระหว่างวัฒนธรรมในห้องเรียนและเอื้อต่อการอภิปรายเกี่ยวกับประเด็นต่างๆในระดับโลกด้วยการสอนที่ให้ความเคารพระหว่างวัฒนธรรมรวมถึงกลยุทธ์การสอนระหว่างวัฒนธรรม ผู้สอนที่มีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมจะเปิดรับความรู้ที่มาจากหลากหลายช่องทางสะท้อนให้เห็นจากแนวทางในการประเมินและการออกแบบหลักสูตร และสามารถเสริมมุมมองต่างๆได้อย่างหลากหลาย เมื่อพวกเขาเลือกเนื้อหาการอ่านและกิจกรรมการเรียนรู้ (Deardorff, 2009) การพัฒนาความสามารถในการสอนระหว่างวัฒนธรรมเป็นกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิตซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาความรู้ระหว่างวัฒนธรรมคือการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (Deardorff, 2006; Bennett, 2009) ดังนั้นอาจารย์ที่มีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมจะต้องปรับปรุงการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องปรับเปลี่ยนตนเองให้ทันต่อความต้องการของผู้เรียนและการทำงาน

ความสามารถในการสอนระหว่างวัฒนธรรมประกอบด้วย 20 สมรรถนะที่สำคัญจัดเป็นกลุ่มได้ 3 ประเภท คือ 1) ความสามารถพื้นฐาน 2) ความสามารถในการอำนวยความสะดวก และ 3) ความสามารถในการออกแบบหลักสูตร ดังนี้

1) ความสามารถพื้นฐาน ชุดของสมรรถนะนี้ หมายถึง ความตระหนักระหว่างวัฒนธรรม และความสามารถวางรูปแบบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษา อาจารย์ที่มีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมจะต้องสามารถ

1. พัฒนาความตระหนักในอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและวินัยของตนเอง
2. เตรียมการหรือคาดการณ์และยอมรับความแตกต่างระหว่างนักศึกษาและวิธีการเรียนรู้
3. สร้างแบบจำลองและกระตุ้นมุมมองในห้องเรียน
4. สร้างแบบจำลองและกระตุ้นให้นักศึกษาใช้วิจารณ์ญาณก่อนการตัดสินความถูกต้อง ในความแตกต่างทางวัฒนธรรม สังคม หรือ อื่น ๆ
5. สร้างแบบจำลองความอดทนต่อความคลุมเครือ และ ช่วยให้นักศึกษาจัดการกับความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นจากความแตกต่าง

2) ความสามารถในการอำนวยความสะดวก : ประกอบด้วย ทักษะการเรียนการสอนที่จำเป็นในการรับรู้ถึงความต้องการของผู้เรียน สร้างชุมชนในห้องเรียน สร้างความคาดหวังทางวิชาการร่วมกัน รวมทั้งการอำนวยความสะดวกกิจกรรมการเรียนรู้กับผู้ชมที่มีความหลากหลาย ภายในหมวดหมู่นี้อาจารย์ต้องมีความสามารถ:

6. อำนวยความสะดวกในการอภิปรายระหว่างกลุ่มนักศึกษาด้วยกันในรูปแบบการสื่อสารที่หลากหลาย
7. จัดเตรียมการตอบสนองต่อวัฒนธรรมที่แตกต่างในหลายรูปแบบ\
8. ปรับแต่งข้อความให้เหมาะกับผู้ชมที่มีระดับความสามารถด้านภาษาศาสตร์แตกต่างกัน
9. ตระหนักถึงอุปสรรคที่นักศึกษาอาจต้องเผชิญในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ
10. ระบุปัจจัยเสี่ยงสำหรับนักศึกษาที่อาจเกิดขึ้นระหว่างกิจกรรมในชั้นเรียน
11. สร้างโอกาสการเรียนรู้ในกลุ่มเดียวกันและปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่หลากหลาย
12. สร้างและสำรวจความสัมพันธ์กับนักศึกษาที่มีการรับรู้ระยะห่างที่แตกต่างกัน
13. ชี้แจงและสื่อความแตกต่างในบทบาทของอาจารย์และนักศึกษาต่างวัฒนธรรม
14. ให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาระหว่างการเปลี่ยนถ่ายสู่การใช้วัฒนธรรมและกฎระเบียบใหม่

15. กำหนดความหมายของความสมบูรณ์ทางวิชาการในสาขาวิชานั้น ๆ

3) ความสามารถในการออกแบบหลักสูตร: เป็นความสามารถในการสร้างแนวร่วมระหว่างหลักสูตรกับกิจกรรมการเรียนรู้และการประเมินผลเพื่อช่วยให้นักศึกษาบรรลุผลการเรียนรู้อย่างเป็นสากลผู้สอนที่มีประสิทธิภาพสามารถประเมินหลักสูตรและสร้างเนื้อหาการเรียนรู้ที่ก้าวข้ามข้อจำกัดของกระบวนทัศน์วินัยทางวัฒนธรรมเดียว(mono-cultural disciplinary paradigms) การเรียนรู้เรื่องโครงการนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษามีโอกาสในการเรียนรู้ทักษะทางวัฒนธรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวินัยและการออกแบบการประเมินผลที่ให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้การเรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลาย อาจารย์ต้องมีความสามารถดังนี้

16. รวมผลลัพธ์การเรียนรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ความเป็นสากลและระหว่างวัฒนธรรมทั่วโลก ในวิชาเรียนและระดับหลักสูตร

17. รวมเนื้อหาในหลักสูตรที่แสดงถึงมุมมองกระบวนทัศน์หรือแนวทางทางวินัยที่หลากหลาย

18. สร้างกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักศึกษาสามารถสำรวจความแตกต่างและได้ฝึกมองในมุมมองที่หลากหลาย

19. ออกแบบการประเมินผลที่คำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมในรูปแบบการเขียนและการสื่อสาร

20. ให้โอกาสนักศึกษาในการสะท้อนความคิดเห็นและความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของตนเองอัตลักษณ์และกฎระเบียบวินัยของตน

โดยสรุปป็นักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมซึ่งมีความแตกต่างกันไปในมุมมองต่าง ๆ ตามจุดเน้นที่ต้องการศึกษาและจากการศึกษาเอกสารและทบทวนงานวิจัยข้างต้นผู้วิจัยจึงนำมาสังเคราะห์เพื่อศึกษาความพ้องและต่างกันขององค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมและสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์นำสู่การพัฒนาองค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ดังแสดงในตารางที่ 2.1

ตาราง 2.1 การสังเคราะห์องค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

องค์ประกอบ	Ruben,1976	Byram ,1997	Deardorff 2006	Fantini and Tirmizi,2006	Spitzberg and Chagnon,2009	Abbe,2007	Ross, 2008	Chong and Grzymala (2015) Grzymala,2017	นิชากา จันททรัพย์ (2556)	รวม
1. ให้เกียรติ (เคารพ) และมอบความหวังดีต่อบุคคลอื่น และเห็นคุณค่าผู้อื่น	√		√				√		√	4
2. ปฏิบัติต่อบุคคลอื่นโดยไม่ประเมินค่าและไม่ตัดสินบุคคลนั้น	√		√							2
3. แต่ละคนอธิบายความรู้หรือสิ่งที่อยู่รอบตัวเองในมุมมองที่แตกต่างกันในสิ่งที่ถูกต้องและสิ่งที่เป็นความจริง	√									1
4. ความใส่ใจต่อผู้อื่น	√		√			√	√			4
5. ความยืดหยุ่น	√		√			√	√			4
6. พฤติกรรมและทักษะ กำกับตนเอง				√	√	√	√	√		5
7. การจัดการการปฏิสัมพันธ์และการตอบสนองอย่างเหมาะสม	√		√			√	√	√		5
8. อดทนต่อความคลุมเครือ	√		√				√	√		4
9. อารมณ์ แรงจูงใจ ทักษะคิด (ใฝ่รู้และเปิดใจที่จะเรียนรู้ในวัฒนธรรมอื่นโดยไม่ตัดสินในวัฒนธรรมของตนเอง)		√	√	√	√	√	√	√		7
10. ความตระหนักทางวัฒนธรรม/ความไวทางวัฒนธรรม		√	√	√					√	4
11. ความรู้(ความรู้ในกฎระเบียบในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และ กลุ่มสังคมและแนวปฏิบัติ ทั้งในวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่น)		√	√	√	√	√		√	√	7
12. ทักษะ (ทักษะการให้ความหมาย การอธิบาย เหตุการณ์และเอกสารที่สัมพันธ์กันของวัฒนธรรมอีกวัฒนธรรมหนึ่งกับวัฒนธรรมของตนเอง) การฟังการสังเกตและการวิเคราะห์		√	√							2
13. ทักษะ (ทักษะการค้นคว้า และการปฏิสัมพันธ์)		√	√						√	3
14. ความคิดริเริ่ม						√				1
15. ประสบการณ์การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นต่างวัฒนธรรม							√			1
16. ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมใหม่			√							1
17. มีสติ			√							1

จากตาราง 2.1 ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า มีนักวิชาการนักวิจัยหลายท่านแสดงผลการศึกษารองคประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่สอดคล้องกันโดยพบว่า รองคประกอบด้านอารมณ์ แรงจูงใจ ทักษะคิด (ใฝ่รู้และเปิดใจที่จะเรียนรู้ในวัฒนธรรมอื่นโดยไม่ติดยึดในวัฒนธรรมของตนเอง) และ รองคประกอบด้านความรู้ (ความรู้ในกฎระเบียบในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและกลุ่มสังคมและแนวปฏิบัติ ทั้งในวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่น) ได้รับความเห็นที่สอดคล้องกันมากที่สุด รองลงมาคือ รองคประกอบด้านพฤติกรรม ดังตาราง 2.2

ตาราง 2.2 การจัดลำดับรองคประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

รองคประกอบ	รวม
1. อารมณ์ แรงจูงใจ ทักษะคิด (ใฝ่รู้และเปิดใจที่จะเรียนรู้ในวัฒนธรรมอื่นโดยไม่ติดยึดในวัฒนธรรมของตนเอง)	7
2. ความรู้ (ความรู้ในกฎระเบียบในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และ กลุ่มสังคมและแนวปฏิบัติ ทั้งในวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่น)	7
3. พฤติกรรมและทักษะ กำกับตนเอง	5
4. การจัดการการปฏิสัมพันธ์และการตอบสนองอย่างเหมาะสม	5
5. ความใส่ใจต่อผู้อื่น	4
6. ความยืดหยุ่น	4
7. ให้เกียรติ (เคารพ) และ มอบความหวังดีต่อบุคคลอื่นและเห็นคุณค่าผู้อื่น	4
8. อดทนต่อความคลุมเครือ	4
9. ความตระหนักทางวัฒนธรรม/ความไวทางวัฒนธรรม	4
10. ทักษะ (ทักษะการค้นคว้า และการปฏิสัมพันธ์)	3

ต่อจากนั้น ผู้วิจัยได้นำมาจัดกลุ่ม 3 กลุ่ม ได้แก่ รองคประกอบด้านความรู้, อารมณ์ แรงจูงใจ ทักษะคิด, พฤติกรรม ตาราง 2.3 ดังนี้

ตาราง 2.3 การจัดกลุ่มองค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

องค์ประกอบ	รวม
องค์ประกอบด้านความรู้	
2.ความรู้ (ความรู้ในกฎระเบียบในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และ กลุ่มสังคมและแนวปฏิบัติ ทั้งในวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่น)	7
องค์ประกอบด้านอารมณ์ แรงจูงใจ ทักษะ	
1.อารมณ์ แรงจูงใจ ทักษะ (ไม่รู้ และ เปิดใจที่จะเรียนรู้ในวัฒนธรรมอื่นโดยไม่ติดยึดในวัฒนธรรมของตนเอง)	7
5.ความใส่ใจต่อผู้อื่น	4
7.ให้เกียรติ (เคารพ) และมอบความหวังดีต่อบุคคลอื่นและเห็นคุณค่าผู้อื่น	4
9.ความตระหนักทางวัฒนธรรม/ความไวทางวัฒนธรรม	4
8.อดทนต่อความคลุมเครือ	4
องค์ประกอบด้านพฤติกรรม	
3.พฤติกรรมและทักษะ กำกับตนเอง	5
4.การจัดการการปฏิสัมพันธ์และการตอบสนองอย่างเหมาะสม	5
6.ความยืดหยุ่น	4
10. ทักษะ (ทักษะการค้นคว้า และการปฏิสัมพันธ์)	3

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าองค์ประกอบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมมี 3 องค์ประกอบหลักคือ องค์ประกอบด้านอารมณ์แรงจูงใจทักษะ องค์ประกอบด้านความรู้ และองค์ประกอบด้านพฤติกรรม ในการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาตินี้ผู้วิจัยศึกษาและพัฒนาจาก 3 แนวคิดได้แก่แนวคิดรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมแบบพีระมิดของ Dearthoff (2006; 2008; 2009; 2011) แนวคิดองค์ประกอบหลักสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ (Spitzberg & Changnon, 2009) และ สมรรถนะการสอนระหว่างวัฒนธรรม ITC (intercultural teaching competence) ของ Fantini (2009)

จากแนวคิดข้างต้นที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมและแนวคิดจากรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมแบบพีระมิดของ Dearthoff (2009) มาเป็นตัวบ่งชี้โดยจัดกลุ่มเป็น 3 องค์ประกอบตามแนวคิดของ (Spitzberg & Changnon, 2009) ได้แก่ องค์ประกอบความรู้ (cognitive dimension) องค์ประกอบความรู้สึก (affective dimension) และองค์ประกอบเชิงพฤติกรรม (behavioral dimension)

องค์ประกอบด้านความรู้ (cognitive dimension) แสดงความรู้ในขอบเขตของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

องค์ประกอบด้านความรู้สึก (affective dimension) แสดงแรงจูงใจและความเต็มใจที่จะพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม และทัศนคติเชิงบวกระหว่างวัฒนธรรม

องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (behavioral dimension) เป็น การกระทำและทักษะที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรม

เนื่องจากการวิจัยนี้ศึกษาการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดความสามารถในการสอนระหว่างวัฒนธรรม ITC (intercultural teaching competence) ของ Fantini (2009) มาเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาตัวบ่งชี้ด้วย

จากแนวคิด 3 แนวคิดข้างต้นผู้วิจัยได้จัดทำตารางสังเคราะห์ตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์สอนหลักสูตรนานาชาติ (ICCIF: intercultural competency of international faculty) ดังนี้

ตาราง 2.4 สรุปแนวคิดการวิเคราะห์ตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ (ICCIF)

จัดกลุ่มเป็น 3 องค์ประกอบตามแนวคิดของ (Spitzberg & Chagnon, 2009)	รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมแบบพีระมิดของ Deardorff (Deardorff, 2009)	แนวคิดความสามารถในการสอนระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Teaching Competence : ITC) (Fantini2009; Spitzberg & Chagnon, 2009)
cognitive dimension แสดงความรู้ในขอบเขตของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม	ความตระหนักรู้ในตนเองทางวัฒนธรรม ว่าวัฒนธรรมของตนมีอิทธิพลต่อตนเองและสังคมโลก ความเข้าใจเชิงลึกด้านวัฒนธรรม เช่น เข้าใจบริบท บทบาท และ ผลกระทบของวัฒนธรรมที่มีต่อตนเองและผู้อื่น ๆ ความรู้ข้อมูลเฉพาะด้านวัฒนธรรมต่าง ๆ และ ความตระหนักรู้ทางสังคมวิทยา เช่น ตระหนักรู้ในความสัมพันธ์ระหว่างคนกับสังคม ปัจจุบัน ความเปลี่ยนแปลง ความขัดแย้งในสังคมต่าง ๆ รวมถึงแบบแผนและกระบวนการความคิด	

<p>จัดกลุ่มเป็น 3 องค์ประกอบ ตามแนวคิดของ (Spitzberg & Changnon, 2009)</p>	<p>รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่าง วัฒนธรรมแบบพีระมิตของ Deardorff (Deardorff, 2009)</p>	<p>แนวคิดความสามารถในการ สอนระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Teaching Competence : ITC) (Fantini2009; Spitzberg & Chagnon, 2009)</p>
<p>affective dimension แสดง แรงจูงใจและความเต็ม ใจที่จะพัฒนาสมรรถนะ ระหว่างวัฒนธรรม และ ทัศนคติเชิงบวกระหว่าง วัฒนธรรม</p>	<p>การเคารพต่อผู้อื่น (respect) หรือ ความ หลากหลายทางวัฒนธรรม หรือ แม้แต่ การประเมินวัฒนธรรมอื่น เห็นคุณค่า แสดงความสนใจต่อบุคคลอื่นโดยการฟัง ด้วยความสนใจ และ จดจำว่ามีความ แตกต่างกันในบริบททางวัฒนธรรมที่ แตกต่างกัน การเปิดกว้าง (openness) สู่การเรียนรู้ระหว่างวัฒนธรรมกับผู้คน จากวัฒนธรรมอื่น ๆ จะช่วยให้เรา สามารถมองเห็นมุมมองในหลายมุมมอง และ การใฝ่รู้ (curiosity) เต็มใจที่จะ เรียนรู้ ค้นคว้าสิ่งแปลกใหม่ - ใส่ใจต่อวัฒนธรรมที่แตกต่าง (empathy) - ตระหนักทางวัฒนธรรม (cultural awareness)</p>	
<p>behavioral dimension เป็นการกระทำและทักษะที่ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง วัฒนธรรม</p>	<p>ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นภายใน คือ มีการปรับ ตนเองให้เข้ากับรูปแบบพฤติกรรม การ สื่อสารที่แตกต่าง การปรับตัวให้เข้ากับ สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมใหม่ ๆ ที่ แตกต่าง มีความยืดหยุ่นต่อการเลือกใช้ รูปแบบและพฤติกรรมสื่อสารที่ เหมาะสม มีมุมมองที่ไม่ยึดติดกับ วัฒนธรรมตนเอง</p>	<p>ความสามารถในการอำนวยความสะดวก ความสะดวก คือ ความสามารถในการรับรู้ถึง ความต้องการและความไม่ ต้องการของผู้เรียนและ อำนวยความสะดวกโดยการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มี ความหลากหลาย ความสามารถในการ ออกแบบหลักสูตร คือ ความสามารถออกแบบ</p>

<p>จัดกลุ่มเป็น 3 องค์ประกอบ ตามแนวคิดของ (Spitzberg & Changnon, 2009)</p>	<p>รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่าง วัฒนธรรมแบบพีระมิดของ Deardorff (Deardorff, 2009)</p>	<p>แนวคิดความสามารถในการ สอนระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Teaching Competence : ITC) (Fantini2009; Spitzberg & Chagnon, 2009)</p>
		<p>หลักสูตร ออกแบบวิธีการ สอน / กิจกรรม / การ ประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ อย่างเป็นสากลโดยคำนึงถึง ความหลากหลายทาง วัฒนธรรม</p>

จากการสังเคราะห์ตัวบ่งชี้ ๓ ข้างต้น ผู้วิจัยได้บูรณาการเป็นตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักรุตรนานาชาติ โดยกำหนดให้มี 3 องค์ประกอบ 10 ตัวบ่งชี้ คือ 1) องค์ประกอบด้านความรู้ (cognitive dimension) ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ 2) องค์ประกอบด้านความรู้สึก อารมณ์ และ ทศนคติ (affective dimension) ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ 3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (behavioral dimension) ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ โดยมีความหมายขององค์ประกอบ และตัวบ่งชี้จากการสังเคราะห์เอกสาร ดังนี้

สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักรุตรนานาชาติ (intercultural competency of international faculty : ICCIF) หมายถึง อัตลักษณ์ (คุณสมบัติเฉพาะตน) ของอาจารย์ผู้สอนในหลักรุตรนานาชาติซึ่งสามารถปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาให้เข้าใจบทเรียนและความหมายที่ตั้งใจสอนได้อย่างตรงประเด็นและบิดเบือนน้อยที่สุด เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษาผู้ซึ่งมีภาษาและวัฒนธรรมที่ต่างจากผู้สอนหรือจากกลุ่มเพื่อน อาจารย์ต้องมีความรู้ในวิธีการสื่อสารทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา รวมทั้งวิธีการสอนและการประเมินผล เข้าใจความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา ตลอดจนการสื่อสาร และการปฏิบัติตนที่พึงระมัดระวังต่อนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีทัศนคติเชิงบวก สนใจ ให้เกียรติ เห็นคุณค่า ยินดีเรียนรู้ ยินดีให้แสดงความคิดเห็น มีความตั้งใจแสวงหาความรู้ รักรู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรม และ ตอบสนองอย่างเหมาะสม การเลือกใช้รูปแบบการสื่อสาร รูปแบบการสอน ตลอดจนวิธีการประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้อย่างเป็นสากลโดยคำนึงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมเพื่อประสิทธิภาพการสอน นักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม มี 3 องค์ประกอบ 10 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

3.1 องค์ประกอบด้านความรู้ (cognitive dimension) หมายถึง ความรู้ของอาจารย์เกี่ยวกับการสื่อสารทั้งวจนภาษา เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ หรือ ภาษาอื่น และ อัจฉนภาษา เช่น ท่าทาง สีหน้า ดวงตา น้ำเสียง การแต่งกาย สัญลักษณ์ รวมทั้งเทคนิคการสอนการประเมินผล เข้าใจความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา ตลอดจนการสื่อสารและการปฏิบัติตนที่พึงระมัดระวังต่อนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้

1) ความรู้ด้านการสอนนักศึกษาในบริบทระหว่างวัฒนธรรม หมายถึง ความรู้ของอาจารย์เกี่ยวกับการสื่อสารทั้งวจนภาษา เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ หรือ ภาษาอื่น และอัจฉนภาษา เช่น ท่าทาง สีหน้า ดวงตา น้ำเสียง การแต่งกาย สัญลักษณ์ รวมทั้ง วิธีการสอนและการประเมินผล

2) ความรู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้ของอาจารย์เกี่ยวกับความหลากหลายทางชาติพันธุ์ วัฒนธรรม ศาสนา และภาษาของนักศึกษาที่มีในชั้นเรียน ซึ่งอาจมีความคล้ายคลึงกัน และแตกต่างกันระหว่างวัฒนธรรม โดยนักศึกษาแต่ละบุคคลอาจมีความเชื่อ ความคิด วิถีชีวิตแตกต่างกัน มีความชำนาญแตกต่างกัน มีรสนิยมแตกต่างกัน มีนิสัยใจคอแตกต่างกัน และมีประสบการณ์แตกต่างกัน

3) ความรู้ในข้อห้ามปฏิบัติในวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้ของอาจารย์เกี่ยวกับการสื่อสาร และการปฏิบัติตนที่พึงระมัดระวังต่อนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งอาจทำให้เกิดความบิดเบือนในการรับสารและการตีความ

3.2 องค์ประกอบด้านความรู้สึก อารมณ์ และ ทัศนคติ (affective dimension) หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของอาจารย์ที่แสดงถึงการรับรู้ในมุมมองที่ดีต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีความคิดเชิงบวก รู้สึกใส่ใจ ให้เกียรติ เห็นคุณค่า ให้ความสำคัญต่อการศึกษาคุณค่าและแสวงหาความรู้ สัมผัสได้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา และจะคำนึงถึงการตอบสนองต่อนักศึกษาอย่างเหมาะสมทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้

1) เคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของอาจารย์ที่ให้เกียรติ เห็นคุณค่า และให้ความสำคัญต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

2) เปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของอาจารย์ที่แสดงถึงการมองเห็นความเป็นไปได้และโอกาสที่อยู่รอบตัวเสมอ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับนักศึกษา พยายามที่จะเข้าใจสิ่งรอบข้าง เปิดรับและเพิ่มเติมข้อมูลใหม่ ๆ ให้ตนเองเสมอ ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา สามารถเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของตนเองได้โดยไม่ยึดติด รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการซักถาม แสดงความคิดเห็น มองโลกในแง่ดี พร้อมรับฟังทุกความคิดเห็น ไม่ลำเอียง และไม่ถือคติ

3) ใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึกของอาจารย์ที่แสดง ความตั้งใจ เพียรพยายาม แสวงหาความรู้ทางวัฒนธรรมที่หลากหลายของนักศึกษา

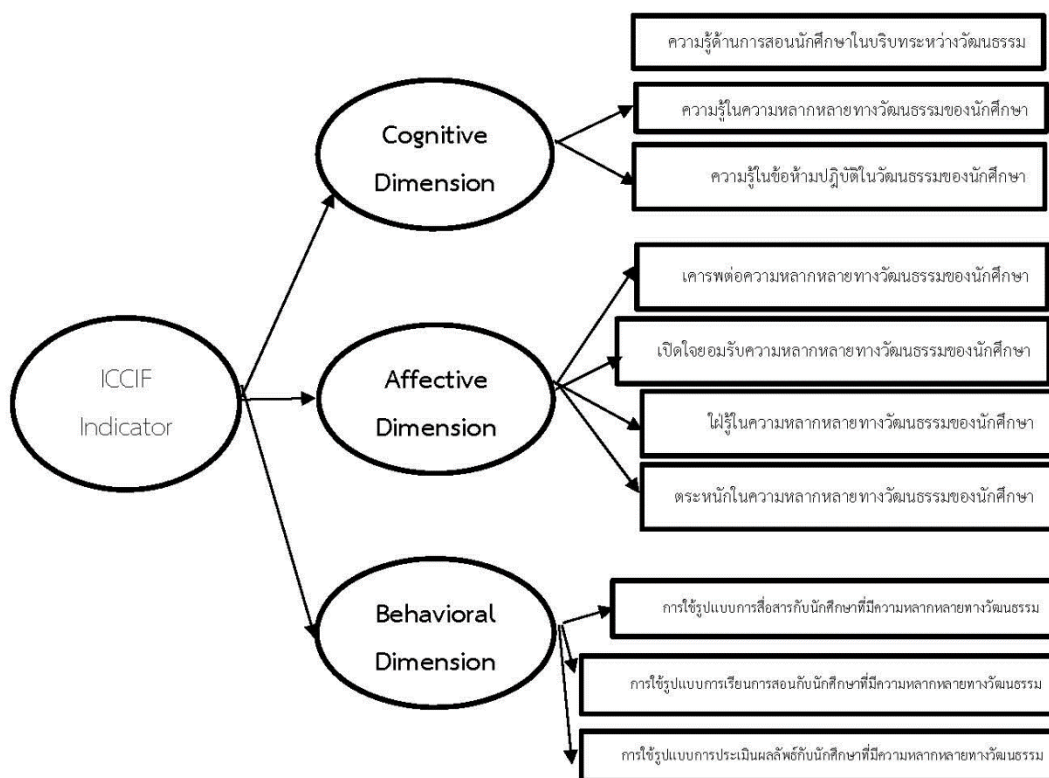
4) ตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึกของอาจารย์ที่แสดงออกว่า รับรู้ความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาและตอบสนองต่อความรู้สึกความต้องการของนักศึกษาอย่างทันถ่วงทีและเหมาะสม

3.3 องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (behavioral dimension) หมายถึง พฤติกรรมของอาจารย์ที่แสดงถึงความสามารถในการใช้รูปแบบการสื่อสาร รูปแบบการสอน และการประเมินผลลัพธ์ที่หลากหลาย โดยคำนึงถึงความสามารถของนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วยมี 3 ตัวบ่งชี้

1) การใช้รูปแบบการสื่อสารกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม หมายถึง พฤติกรรมของอาจารย์ที่แสดงถึงการเลือกใช้วิธีการนำเสนอข้อมูลที่ต้องการสอนให้นักศึกษาได้ทั้งการสื่อสารทางเดียวการสื่อสารสองทาง และการสื่อสารด้วยระบบดิจิทัล โดยคำนึงถึงความต้องการของนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

2) การใช้รูปแบบการเรียนการสอนกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม หมายถึง พฤติกรรมของอาจารย์ที่แสดงถึงการเลือกใช้รูปแบบการเรียนการสอนอย่างมีวัตถุประสงค์และเจตนากรณีให้ตรงกับความต้องการการพัฒนานักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ

3) การประเมินผลั้้นักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม หมายถึง พฤติกรรมของอาจารย์ที่แสดงถึงการเลือกใช้วิธีการวัดประเมินผลการเรียนของนักศึกษาอย่างหลากหลายตามสภาพจริง เช่น การทดสอบ การสอบสัมภาษณ์ การสังเกต การตรวจผลงาน และการใช้แฟ้มสะสมงาน เป็นต้น

ภาพ 2.1 (ร่าง) โมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ตอนที่ 2 แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

แบบวัดหรือแบบประเมินสมรรถนะวัฒนธรรมเป็นชุดคำถามที่ทำให้เราทราบว่าความรู้ความสามารถระหว่างวัฒนธรรมของบุคคลนั้นๆอยู่ในระดับใด (Mazeikiene & Virgalate-Meckauskaite, 2007 p.4) ซึ่งแบบวัดที่มีอยู่ส่วนใหญ่จะเน้นการวัดเฉพาะด้านในองค์ประกอบย่อยของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมซึ่งแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ในการนำไปใช้ดังตัวอย่างต่อไปนี้ Bennett & Hammer (1998) พัฒนาแบบวัดการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (IDI : intercultural development inventory) จากแนวคิดการพัฒนาความไวระหว่างวัฒนธรรมเพื่อวัดการพัฒนาทัศนคติของบุคคลจาก 3 ขั้นตอนแรกซึ่งเอาตนเองเป็นศูนย์กลาง (ethnocentric) เคลื่อนสู่ 3 ขั้นตอนหลังที่ยอมรับปรับตัวและบูรณาการวัฒนธรรมผู้อื่นเข้าเข้ากับตนเอง (ethno-relative) ส่วน Van der Zee & Brinkmann (2004) พัฒนาแบบสอบถามบุคลิกภาพพหุวัฒนธรรม (MPQ: multicultural personality questionnaire) เพื่อประเมินความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษานานาชาติและการปรับตัวของชาวตะวันตกเมื่อต้องปฏิสัมพันธ์กับชาติอื่น Van der Zee & Brinkmann (2004) พัฒนาแบบวัดความพร้อมระหว่างวัฒนธรรม (IRC : intercultural readiness check) เพื่อวัดความสามารถในการสร้างและรักษาความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่มีภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่าง Arasaratnam (2009) พัฒนาแบบวัดความสามารถในการสื่อสาร

ระหว่างวัฒนธรรม (ICCI : intercultural communication competence instrument) เพื่อวัดความสามารถของบุคคลเมื่อต้องเผชิญกับบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมในมุมมองขององค์ความรู้ อารมณ์ และพฤติกรรม Matsumoto et al., (2001) พัฒนาแบบวัดความสามารถในการปรับตัวระหว่างวัฒนธรรม (ICAPS : intercultural adjustment potential scale) เพื่อวัดความสามารถในการปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมต่างชาติที่แตกต่างกันในแต่ละบุคคล Reddin (1994) พัฒนาแบบวัดความตื่นตระหนกทางวัฒนธรรม (CSI : culture shock inventory) เพื่อวัดระดับประสบการณ์จากการปฏิสัมพันธ์กับชาติอื่น ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่เฉพาะกลุ่ม ทักษะทางภาษาซึ่งใช้ในโปรแกรมการฝึกอบรมและเจ้าหน้าที่ด้านกฎหมาย สำหรับในประเทศไทยนั้นการพัฒนาแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมยังมีจำนวนไม่มากนัก โดยส่วนใหญ่จะพัฒนาขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือในงานวิจัยทางการศึกษาเฉพาะกลุ่ม อาทิ ศิริพันธ์ ศิริพันธ์ (2552) พัฒนาแบบวัดสมรรถนะทางวัฒนธรรมของนักศึกษาพยาบาลสามเหลี่ยมชายแดนภาคใต้ ชูตินันท์ จันทร์เสนานนท์ (2554) พัฒนาแบบวัดสมรรถนะเชิงวัฒนธรรมสำหรับนักเรียนมัธยม ณิชากา จันทร์เพ็ญ (2556) พัฒนาแบบวัดสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมของครูเพื่อการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของการวัดตามภูมิหลังของครู กมลชนก ชำนาญ (2557) พัฒนาแบบวัดความสามารถทางวัฒนธรรมของครู และ สุกลักษณ์ ธาณิรัตน์ (2558) พัฒนาแบบประเมินสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาพยาบาล เป็นต้น

ตอนที่ 3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

การพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเป็นการพัฒนาแบบค่อยเป็นค่อยไปและพัฒนาอย่างต่อเนื่องไม่มีจุดสิ้นสุด การบ่มเพาะสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเกิดขึ้นจากการสั่งสมประสบการณ์ การฝึกอบรมและการวิเคราะห์วิจารณ์ในมุมมองต่าง ๆ (reflection) จุดเน้นที่ควรเน้นในรูปแบบการพัฒนาคือการเรียนรู้ การพัฒนาความสามารถและเพิ่มความเข้มแข็งด้วยประสบการณ์และหรือการวิพากษ์วิจารณ์ในมุมมองต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นในการเรียนรู้และบริหารจัดการการเปลี่ยนแปลงในสังคมที่มีความซับซ้อน

การพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเป็นการพัฒนาชุดของทักษะ ทักษะคิด และความรู้ ซึ่งมีความซับซ้อน ทักษะส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องโดยตรงในการบ่มเพาะสมรรถนะนี้คือทักษะการสังเกต การฟัง การประเมินผล การวิเคราะห์ การตีความ การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ การปรับตัว การจัดการความเครียด การสื่อความ และ การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ทักษะคิดที่เกี่ยวข้องคือการเคารพต่อความคิดเห็นของผู้อื่น ความเข้าใจในผู้อื่น การเปิดใจกว้าง ความใฝ่รู้ การยอมรับที่จะเสี่ยงต่อความไม่แน่นอน ความยืดหยุ่น และ อดทนต่อความกำกวมไม่ชัดเจน การพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมสามารถดำเนินการได้ทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ (Tudorache, 2012)

Tudorache (2012) เสนอการจัดกลุ่มวิธีการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม 10 วิธี ได้แก่ การสังสมความรู้จากเอกสารตำราต่าง ๆ (cognitive methods) การเรียนรู้ด้วยตนเอง (self – insight methods) การคงไว้ซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสม (behavioral methods) จำลองสถานการณ์ที่แตกต่างกันระหว่างวัฒนธรรมโดยใช้ภาษาต่างชาติ (experiential methods) เรียนรู้วัฒนธรรมอื่นด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้อื่น (attribution methods) เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ (experience) เรียนรู้ผ่านการเปรียบเทียบ (comparison) เรียนรู้ผ่านการวิเคราะห์ (analysis) เรียนรู้ผ่านการสะท้อนคิด (reflection) และ เรียนรู้ผ่านการร่วมกิจกรรม (cooperative activity) ซึ่งแต่ละวิธีจะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่แตกต่างกันไปดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การสังสมความรู้จากเอกสารตำราต่าง ๆ (cognitive methods) เป็นการสังสมความรู้จากเอกสารตำราต่าง ๆ เกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม ได้แก่ บรรทัดฐานทางพฤติกรรม ความคาดหวัง โครงสร้างการเมืองและสังคม ประวัติศาสตร์ ศาสนา

2. การเรียนรู้ด้วยตนเอง (self – insight methods) เป็นการเรียนรู้ความเป็นตนเอง เช่น ปฏิบัติของตนเองที่มีต่อพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างจากตน ข้อดีคือผู้เรียนสามารถใช้วิธีนี้เป็น การเรียนรู้แบบไม่เป็นทางการ แต่ข้อเสียคือข้อเท็จจริงที่ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองหรือการวิเคราะห์เอง นั้นอาจไม่ถูกต้องมากนักและความรู้สึกที่อยู่ภายในไม่สามารถแสดงออกหรือพูดมาได้โดยตรง

3. การคงไว้ซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสม (behavioral methods) เป็นวิธีที่ขยายมาจาก cognitive method เป็นความพยายามที่จะคงไว้ซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสมแทนที่พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ข้อดี คือมีโอกาสในการฝึกปฏิบัติพฤติกรรมที่แตกต่างจริงและข้อเสียคือความยากในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

4. จำลองสถานการณ์ที่แตกต่างกันระหว่างวัฒนธรรมโดยใช้ภาษาต่างชาติ (experiential methods) ผู้เรียนจะจำลองสถานการณ์ที่แตกต่างกันระหว่างวัฒนธรรมโดยใช้ภาษาต่างชาติ ข้อดีคือผู้เรียนได้จำลองมุมมองที่อาจจะเกิดขึ้นจริง แต่ข้อเสียคือความยากที่จะปฏิบัติเพราะต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญในการดำเนินการ

5. เรียนรู้วัฒนธรรมอื่นด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้อื่น (attribution methods) การช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมอื่นด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้อื่น ผู้เรียนจะต้องกล้าที่จะสรุปผลบนพื้นฐานข้อมูลจริงที่เกิดขึ้น

6. เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ (experience) เป็นการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์พัฒนาทัศนคติในความใฝ่รู้ ให้เกียรติและเปิดใจยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรม ด้วยการเตรียมความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมอื่นและทักษะการวิเคราะห์ เปรียบเทียบ การสร้างประสบการณ์ผ่านการเรียนรู้จากเกม กิจกรรม สื่อต่าง ๆ หนังสือ การฝึกโต้ตอบ ประสบการณ์จากการต้องเผชิญกับความแตกต่าง อย่าง กะทันหัน (culture shock) ความเข้าใจผิด การสื่อสารที่คาดเคลื่อน

7. เรียนรู้ผ่านการเปรียบเทียบ (comparison) ผู้เรียนเปรียบเทียบความไม่ปกติกับความเป็นปกติโดยประเมินว่าความไม่ปกติคือความแตกต่าง เปลี่ยนจากการเปรียบเทียบเพื่อวัดคุณค่าเป็นการเปรียบเทียบเพื่อความเข้าใจ ให้ความเคารพและเปิดใจรับในความแตกต่าง ไม่ตัดสินความถูกผิดของบุคคลจากกริยาท่าทางที่แตกต่างทางวัฒนธรรม ด้วยการให้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของความแตกต่าง

8. เรียนรู้ผ่านการวิเคราะห์ (analysis) ผู้เรียนวิเคราะห์ความหมายซ่อนเร้น (hidden meaning) ของกริยาท่าทาง ค่านิยม ความเชื่อ ของผู้อื่นและค้นหาเพื่อที่จะอธิบายความแตกต่างนั้น การวิเคราะห์นี้จะช่วยพัฒนาทัศนคติความใฝ่รู้ทักษะการวิเคราะห์ ดีความ และ เพิ่มความรู้บริบททางวัฒนธรรม บทบาท และ ผลกระทบทางวัฒนธรรมที่สืบเนื่องมาจากกริยาท่าทาง ค่านิยม ความเชื่อ ของผู้อื่น

9. เรียนรู้ผ่านการสะท้อนคิด (reflection) เป็นวิธีการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมอย่างไม่เป็นทางการเป็นการผสมผสานใน 3 วิธี คือ ประสบการณ์ การเปรียบเทียบ และการวิเคราะห์ การสะท้อนความคิดเห็นมักจะเกิดขึ้นในระหว่างการถกเถียงกันในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเนื่องจากประสบการณ์ ความรู้ที่มีมาก่อน และทักษะต่างๆ ที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ วิธีการสะท้อนความคิดเห็นนี้จะพัฒนาทัศนคติของผู้เรียนด้าน การเปิดใจกว้าง ความรู้ในการตระหนักรู้ในวัฒนธรรมของตนเองและทักษะการประเมินผลและการเชื่อมความสัมพันธ์

10. เรียนรู้ผ่านการร่วมกิจกรรม (cooperative activity) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมที่มีผู้เข้าร่วมงานที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมซึ่งมีการสนทนาระหว่างวัฒนธรรม มีการปฏิบัติต่อกันระหว่างวัฒนธรรม จะส่งเสริมการพัฒนาทัศนคติเคารพต่อความคิดเห็นของผู้อื่น เปิดใจกว้าง ตระหนักภาษาศาสตร์เชิงสังคมและข้อมูลจำเพาะทางวัฒนธรรม พัฒนาทักษะการฟัง การสังเกต การตีความ การวิเคราะห์ การประเมินผล และการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ นำสู่การปรับตัว ความยืดหยุ่น มีมุมมองที่ให้ความสำคัญต่อผู้อื่น และมีความเข้าใจผู้อื่น (empathy) วิธีการนี้ช่วยในการเข้าร่วมสมาคมกับผู้อื่น มีคุณค่า มีความหมายซึ่งเต็มไปด้วยความเคารพยกย่องและความรับผิดชอบ

นอกจากนี้ Tudorache (2012) กล่าวเพิ่มเติมว่าผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ดีในบริบทแวดล้อมที่ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้มากกว่าการฟังบรรยาย การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์โดยการได้ปฏิบัติจริงมีการเปรียบเทียบ การวิเคราะห์และการสะท้อนความคิดเห็นเป็นวิธีการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพมากกว่าการฟังบรรยาย อีกทั้งเน้นย้ำว่าการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมผ่านประสบการณ์ การเปรียบเทียบ การวิเคราะห์ การสะท้อนความคิดเห็น และการเข้าร่วมกิจกรรมต้องดำเนินการด้วยรูปแบบที่มีความคิดสร้างสรรค์และสนุก

Tudorache (2012) เสนอการจัดกลุ่มแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม 10 แนวทาง ได้แก่ การบรรยายด้วยการพูดหรือเขียน (verbal or written description) การเล่าเรื่อง (narration of stories) การแสดงบทบาทสมมติและการสร้างสถานการณ์จำลอง (role play, simulations and drama) การดูละครเวทีและอ่านบทประพันธ์สร้างสรรค์ (theatre, poetry and creative writing) การสำรวจชีวิตจริงด้วยการสังเกตและการสัมภาษณ์ (ethnographic tasks) การดูภาพยนตร์เรื่องสั้น (watching short films) การดูการนำเสนอ (presentations) การถ่ายภาพนิ่ง (still image making) การสื่อสารออนไลน์ (online communication) และการทำโครงการ (project works) ซึ่งแต่ละแนวทางจะก่อให้เกิดการพัฒนาที่แตกต่างกันไปดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การบรรยายด้วยการพูดหรือเขียน (verbal or written description) เป็นการบรรยายด้วยการพูดหรือการเขียนพฤติกรรมของบุคคลอื่นซึ่งมีความแตกต่างทางพื้นฐานถิ่นกำเนิดทางวัฒนธรรมจากมุมมองที่แตกต่าง แนวทางนี้จะพัฒนาความเข้าใจในผู้อื่นของผู้เรียน จะไม่คิดตัดสินผู้อื่นจากมุมมองของตนเอง พัฒนาทักษะการสังเกต การตีความ การเปรียบเทียบ การวิเคราะห์ และการเปิดใจ ไม่ด่วนสรุปหรือวิเคราะห์วิจารณ์ผู้อื่นด้วยมุมมองหรือประสบการณ์เดิม ๆ ของตน แนวทางนี้มีผู้เคยนำไปใช้ในการแก้ปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจริงท่ามกลางสมาชิกกลุ่มสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

2. การเล่าเรื่อง (narration of stories) เป็นแนวทางที่ช่วยให้ผู้เรียนมองเห็น คุณค่า บรรทัดฐานและความเชื่อของผู้อื่นมากขึ้น การเล่าเรื่องส่งเสริมให้ผู้เรียนสำรวจแต่ละบุคคลในมุมมองที่มีความซับซ้อน เรื่องราวอาจเป็นเรื่องจริง เรื่องที่แต่งขึ้นหรือเป็นทั้งเรื่องจริงรวมกับเรื่องที่แต่งขึ้นเพื่อใช้ในการอธิบายความหลากหลายทางวัฒนธรรมของกลุ่มบุคคลนั้น ผู้เรียนสามารถสะท้อนความคิดเห็นและวิเคราะห์กันในระหว่างการอภิปรายกัน

3. การแสดงบทบาทสมมติและการสร้างสถานการณ์จำลอง (role play, simulations and drama) เป็นแนวทางการพัฒนาผู้เรียนผ่านการแสดงที่แตกต่างไปจากวิถีปฏิบัติแบบปกติโดยให้ผู้เรียนแสดงเป็นบุคคลอื่น ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์ที่แตกต่าง และพบว่าความแตกต่างไม่ได้ทำให้คุณค่าในตัวตนน้อยลง ผู้เรียนจะสะท้อนความคิดเห็นจากประสบการณ์และเปิดเผยอย่างชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้นในระหว่างที่เล่นเป็นบทบาทนั้นหรือได้อยู่ในสถานการณ์จำลองนั้น ๆ แนวทางนี้จะช่วยพัฒนาความเข้าใจผู้อื่น ทักษะคิดที่เคารพต่อความคิดเห็นของผู้อื่น ความใฝ่รู้และทักษะในการปรับตัวในสถานการณ์ที่แตกต่าง แนวทางนี้จะต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ในความเหมือนและความแตกต่างทางวัฒนธรรมในเรื่องการสมมติและไม่มีอคติ ความรู้ในขนบธรรมเนียมทั้งทางวาจาและท่าทางในการสื่อสารในวัฒนธรรมนั้นๆ เพราะถ้ามีการนำมาใช้โดยยังมีความรู้ที่ไม่ถูกต้องอาจทำให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี

4. การดูละครเวทีและอ่านบทประพันธ์สร้างสรรค์ (theatre, poetry and creative writing) เป็นแนวทางที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ผ่านดูละครและการอ่านบทประพันธ์เกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรมอื่นในมุมมองที่หลากหลาย ผู้เรียนสามารถสำรวจและสะท้อนความเห็นประสบการณ์ซึ่งพวกเขาไม่เคยประสบในสถานการณ์จริง ละครหรือบทประพันธ์อาจได้รับการพิจารณานำเสนอด้วยการวาดภาพและเขียนใหม่ในเชิงสร้างสรรค์จากมุมมองความคิดเห็นของผู้เรียน แนวทางนี้จะพัฒนาสมรรถนะบนพื้นฐานของวรรณกรรมซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับบุคคลที่ผู้เรียนไม่สามารถได้พบเจอได้ในปัจจุบัน และได้จินตนาการถึงสถานที่ที่ผู้เรียนไม่สามารถเข้าไปอยู่ในที่แห่งนั้นได้หรือไม่เคยอาศัยอยู่ ผลจากการใช้แนวทางนี้คือ ผู้เรียนยินดีที่จะปกป้องและให้ความเคารพต่อวัฒนธรรมที่หลากหลาย งานเขียนบทสนทนาระหว่างสองบุคคลในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันจะกระตุ้นความเข้าใจผู้อื่นและทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพของผู้เรียน

5. การสำรวจชีวิตจริงด้วยการสังเกตและการสัมภาษณ์ (ethnographic tasks) แนวทางนี้ช่วยให้ผู้เรียนสำรวจจากชีวิตจริงในโลกแห่งความเป็นจริงโดยใช้การสังเกต และการสัมภาษณ์ วัตถุประสงค์หลักคือสืบหาว่าคนมีความเป็นอยู่อย่างไร มีความคิด ความรู้สึก การรับรู้ การตอบสนองอย่างไรและวิธีการสื่อสารด้วยวาจาและท่าทางซึ่งกลุ่มบุคคลนั้นจะแสดงออกถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม งานชาติพันธุ์วิทยาสามารถกระตุ้นการสะท้อนความคิดเห็นของตนเองของกลุ่มผู้เรียนเมื่อกลุ่มผู้เรียนได้สัมผัสประสบการณ์ความหลากหลายทางวัฒนธรรมในชีวิตประจำวัน กระบวนการสังเกตและการสัมภาษณ์จะช่วยให้พัฒนาความตระหนักทางวัฒนธรรม ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งทางวัฒนธรรม ทักษะการฟังการสังเกต และมีมุมมองเกี่ยวกับชาติพันธุ์ ผลจากการสังเกตและการสัมภาษณ์อาจนำมาวิเคราะห์ สรุป ตีความและนำเสนอ

6. การดูภาพยนตร์เรื่องสั้น (watching short films) ผู้เรียนจะต้องสำรวจ เอกลักษณ์ กิริยาท่าทาง ขนบธรรมเนียม บรรทัดฐานทางวัฒนธรรมรวมทั้งสัญชาติ เชื้อชาติของผู้แสดงในระหว่างการดูหนัง การวาดผังที่เกี่ยวกับความแตกต่างทางเชื้อชาติกับข้อความต่าง ๆ ที่สื่อออกมา แนวทางนี้ประสิทธิภาพจะขึ้นอยู่กับการเลือกลักษณะของภาพยนตร์

7. การดูการนำเสนอ (presentations) เป็นแนวทางที่ให้ผู้เรียนดูการนำเสนอจุดที่น่าสนใจของประเทศและท้องถิ่นของตนเองและของผู้อื่นเพื่อโน้มน้าวผู้เรียนด้วยความรู้เชิงลึกเกี่ยวกับประเทศต่าง ๆ ผู้เรียนจะเปรียบเทียบระหว่างมุมมองในประเทศตนเองกับประเทศอื่น ทำให้รับรู้ความเหมือนความแตกต่างของวัฒนธรรมระหว่างกัน การนำเสนออาจจะใช้สื่อต่าง ๆ ช่วยให้น่าสนใจมากขึ้น เช่น ซีดี วิดีโอ อินเทอร์เน็ต บทความ แอปพลิเคชัน รูปภาพ แอนิเมชัน(ภาพเคลื่อนไหว)

8. การดูภาพนิ่ง (still image making) จะเป็นการให้กลุ่มผู้เรียนสร้างภาพนิ่งที่มีท่าทางการสื่อสารที่แสดงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและให้อีกกลุ่มหนึ่งมาอธิบายเหตุการณ์และความสัมพันธ์ที่หลากหลายของภาพนั้น แนวทางนี้จะคล้ายกับการแสดงบทบาทหรือการเล่นละคร

ภาพนิ่งนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพัฒนาทัศนคติการเปิดใจและความใฝ่รู้ ทักษะการปรับตัวในบริบทที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม

9. การสื่อสารออนไลน์ (online communication) เป็นแนวทางที่ผู้เรียนแลกเปลี่ยนมุมมองและความคิดเห็นกับบุคคล กลุ่มบุคคลอื่นโดยที่ยังไม่เคยพบหน้ากัน การสื่อสารออนไลน์ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลต่างวัฒนธรรม ช่วยในการแลกเปลี่ยนแม้แต่ความคิดเห็นทางชาติเป็นแนวทางที่ทรงพลังในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมแต่ก็ยังมีความเสี่ยง การสื่อสารออนไลน์ช่วยในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจทางวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง ตระหนักในภาษาศาสตร์สังคม การปรับตัวและความยืดหยุ่นตลอดจนทักษะการฟังและการตีความ อย่างไรก็ตามทัศนคติพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์และการปรับตัวและความยืดหยุ่นตลอดจนทักษะการฟังและการตีความ อย่างไรก็ตามทัศนคติพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์และการปรับตัวและความยืดหยุ่นตลอดจนทักษะการฟังและการตีความ อย่างไรก็ตามทัศนคติพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์และการปรับตัวและความยืดหยุ่นตลอดจนทักษะการฟังและการตีความ อย่างไรก็ตามทัศนคติพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์และการปรับตัวและความยืดหยุ่นตลอดจนทักษะการฟังและการตีความ

10. การทำโครงการ (project works) แนวทางนี้กำลังเป็นที่นิยมและเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีอายุและระดับการศึกษาแตกต่างกัน ผู้เรียนสามารถเลือกหัวข้อที่จะศึกษาเอง เลือกกิจกรรมเอง บริหารกิจกรรมเองและจัดการกับเวลาเพื่อแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้เรียนกำหนดอุปกรณ์การเรียนรู้และการนำเสนอเพื่อการประเมินผลเอง

3.1 แนวคิดการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

1) **แนวคิดการพัฒนาความไวระหว่างวัฒนธรรมของ Bennett** (Bennett's Developmental Model of Intercultural Sensitivity) การพัฒนาความไวระหว่างวัฒนธรรมของ Bennett (DMIS) พัฒนาขึ้นในปี 1986 จากการสังเกตนักเรียน ครูฝึกและนักการศึกษา และพบว่าแต่ละบุคคลสามารถจัดการกับบางสถานการณ์ที่ต้องเผชิญกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้จากการเรียนรู้ กลายเป็นความสามารถในการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นซึ่ง ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติและประสบการณ์ Bennett แสดงขั้นตอน 6 ขั้นตอนเพื่อแสดงให้เห็นว่าแต่ละบุคคลจะแสดงออกต่อการสัมผัสกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมนั้นอย่างไร โดยจำแนกเป็น ความแตกต่างระหว่าง การปฏิเสธ การป้องกัน การลด การยอมรับ การปรับตัว และการบูรณาการ โดยแบ่ง 6 ขั้นตอนออกเป็นสองกลุ่มคือ Ethnocentric stages ซึ่งเป็นขั้นตอนของการติดยึดกับปรัชญาของตัวเองชีวิต และ Ethno relative stages ซึ่งเป็นขั้นตอนของการเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมตนเองละผู้อื่นและการเพิ่มประสบการณ์ทางวัฒนธรรมโดยการพัฒนาจะสามารถพัฒนาจากขั้นต้นแรกสู่ขั้นตอนที่สอง การเพิ่มขึ้นของประสบการณ์แต่ละขั้นจะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นตามขั้นตอน ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาในการพัฒนา และต้องพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

โครงสร้าง 6 ขั้นตอน แสดงให้เห็นว่าแต่ละบุคคลมีลำดับขั้นของประสบการณ์ที่มีต่อวัฒนธรรมที่มีความแตกต่างกัน

1. การปฏิเสธต่อความแตกต่าง (denial of difference) เป็นกลุ่มคนที่ยึดถือในวัฒนธรรมตนเองสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมของตนเองได้อย่างซับซ้อนแต่ไม่มีประสบการณ์ในวัฒนธรรมที่แตกต่าง และไม่ทราบว่าวัฒนธรรมอื่นมีผลกระทบอย่างไรต่อวัฒนธรรมตน มักตั้งคำถามชื่อ ๆ ไร้เดียงสาเกี่ยวกับวัฒนธรรมอื่น มี 2 ระดับ คือ

1.1 การปฏิเสธ / ไม่สนใจ (denial/disinterest) โดดเดี่ยว แยกตัวออกจากกลุ่ม ไม่สนใจเข้าร่วมในกิจกรรมที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่าง

1.2 การปฏิเสธ / หลีกเลี่ยง (denial / avoidance) มีความตั้งใจที่จะแยกตนออกจากวัฒนธรรมที่แตกต่าง หรือ แนวคิดที่แตกต่างจากตนโดยการสร้างเงื่อนไขต่าง ๆ तरहหนึ่งถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรม ยอมรับการแบ่งกลุ่มอย่างกว้าง ๆ คือ ชาวต่างประเทศ ชาวเอเชีย หรือ ชาวผิวสี

2. ต่อต้านความแตกต่าง (defense against difference) เป็นกลุ่มคนที่มีประสบการณ์ต่อต้านความแตกต่างโดยการแบ่งเป็นกลุ่มเขา กลุ่มเรา ด้วยความเหมือน และ ความต่าง ปกป้องกลุ่มพวกตนโดยการกำหนดเขตแดนอย่างแข็งแรง ยกย่องวัฒนธรรมตนเอง กีดกันวัฒนธรรมอื่น มี 3 ระดับ คือ

2.1 ต่อต้านความแตกต่าง / ให้ค่าเชิงลบ (defense / denigration) เป็นมุมมองทางวัฒนธรรมที่ต่อต้านความแตกต่างโดยการประเมินคุณค่าบุคคล และพฤติกรรมทางวัฒนธรรมที่แตกต่างในทิศทางที่เสื่อมเสีย

2.2 ต่อต้านความแตกต่าง / ให้ค่าเกินจริง (defense / superiority) เป็นมุมมองทางวัฒนธรรมที่ต่อต้านความแตกต่างโดยการประเมินค่าวัฒนธรรมตนเองเชิงบวกที่เกินจริงเมื่อเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมอื่น

2.3 ต่อต้านความแตกต่าง / ให้ค่ากลับกัน (defense / reversal) เป็นมุมมองทางวัฒนธรรมที่ต่อต้านความแตกต่างโดยการประเมินค่าที่แสดงแนวโน้มที่จะเห็นวัฒนธรรมอื่นเหนือกว่า (ยอมรับแต่ยังอยู่ในระดับน้อย)

3. การลดความแตกต่าง (minimization of difference) เป็นกลุ่มคนที่เข้าใจถึงความโหวงระหว่างวัฒนธรรม การรู้ การเข้าใจวัฒนธรรมของโลก โลกทัศน์ทางวัฒนธรรมที่คล้ายกันปิดกันด้วยความเชื่อที่ฝังลึกว่าพวกเราเหมือนกันไม่ว่ากายภาพหรือจิตวิญญาณ สมมติฐานของความเหมือนกัน เกิดขึ้นเพื่อหลีกเลียงรูปแบบของการกำหนดวัฒนธรรมของตน เข้าใจผู้อื่น ในที่สุดนำไปสู่ความจำเป็น ในการปรับตัว กลายเป็นแนวคิดแห่งชาติพันธุ์ เพราะว่าทุกคนจำเป็นต้องเหมือนเราซึ่งเพียงพอใน สถานการณ์ข้ามวัฒนธรรม เพื่อที่จะแสดงความเป็นตัวของตนเอง (just be yourself) มี 2 ระดับ

3.1 การลดความแตกต่าง / มนุษย์มีความคล้ายกัน (minimization/human similarity) ยอมรับ และชื่นชมความแตกต่างทางวัฒนธรรมอย่างผิวเผิน เช่น วัฒนธรรมการกิน ขณะที่ยังไม่มองในเรื่องของความแตกต่างทางสรีรศาสตร์อื่น ๆ

3.2 การลดความแตกต่าง / การประเมินค่าเป็นสากล (minimization/universal values) เน้นความเหมือนในเรื่อง ค่านิยม ทศนคติ มนุษย์ทุกคนอยู่ภายใต้สิ่งเหนือธรรมชาติ ศาสนา และ ปรัชญา ทางสังคม เช่น พวกเราเป็นลูกของพระเจ้า ไม่ว่าจะรู้จักกันหรือไม่

4. การยอมรับความแตกต่าง (acceptance of difference) เป็นกลุ่มคนที่มีประสบการณ์ยอมรับในบริบทที่มีความแตกต่าง ยอมรับทั้งพฤติกรรม ค่านิยมของตนเองและของผู้อื่น สามารถอยู่ร่วมได้ในบริบทที่แตกต่างทั้งพฤติกรรมและค่านิยมที่สามารถมองเห็นได้ในแต่ละบริบท พวกเขาเห็นว่าวัฒนธรรมเป็นทางเลือกหนึ่งนำไปสู่การแก้ปัญหาขององค์กรของมนุษย์ พวกเขาใคร่รู้ว่าทางเลือกต่าง ๆ นั้นมีผลอะไรบ้างต่อวัฒนธรรมของพวกเขา การยอมรับไม่ได้หมายความว่าเห็นด้วยหรือชอบค่านิยมของทางเลือกนั้นแต่เป็นการยอมรับในความจริงที่ว่าแต่ละวัฒนธรรมมีความแตกต่างกัน มี 2 ระดับ

4.1 การยอมรับความแตกต่าง / พฤติกรรมการยอมรับกับความไม่เหมือนกันของวัฒนธรรม (acceptance / behavioral relativism) เป็นความเข้าใจพฤติกรรมที่เป็นอยู่ในแต่ละบริบททางวัฒนธรรม และการแสวงหาความเข้าใจในการปฏิสัมพันธ์ที่ซับซ้อนภายในและระหว่างบริบททาง วัฒนธรรม

4.2 การยอมรับความแตกต่าง / ประเมินค่ากับความไม่เหมือนกันของวัฒนธรรม (acceptance / value relativism) เป็นความเข้าใจความเชื่อ ค่านิยม และ ความดี ความเลว ในทิศทางของ แต่ละบริบท ทางวัฒนธรรม

5. การปรับตัวเข้ากับความแตกต่าง (adaptation to difference) เป็นกลุ่มคนที่ตั้งใจปรับเปลี่ยนมุมมองและพฤติกรรมอย่างตั้งใจและอย่างมีสติในการติดต่อปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในวัฒนธรรมอื่น การยอมรับในวัฒนธรรมอื่นทำให้บุคคลนั้นปรับและจัดประสบการณ์ในตนเองใหม่ให้เข้ากับวัฒนธรรมอื่น หรือเรียกว่า การใส่ใจระหว่างวัฒนธรรม (intercultural empathy) เป็น ความสามารถในการใส่ใจต่อความคิดเห็นของผู้อื่น ยอมรับปรับพฤติกรรมอย่างเป็นธรรมชาติจากประสบการณ์นั้นโดยไม่ต้องเสแสร้ง

5.1 การปรับตัวเข้ากับความแตกต่างอย่างเข้าใจ (adaptation / cognitive frame-shifting) เป็นการ ปรับเปลี่ยนมุมมองอย่างมีสติในการปรับโลกทัศน์ทางวัฒนธรรมที่แตกต่าง นั่นคือ การสร้าง การเข้าถึงประสบการณ์ทางวัฒนธรรมอื่นหรือการใส่ใจในองค์ความรู้

5.2 การปรับตัวเข้ากับความแตกต่างพร้อมเปลี่ยนแปลง (adaptation / behavioral code-shifting) เป็นการแสดงออกอย่างเหมาะสมบนพื้นฐานความรู้สึกรู้สึกเข้าใจโดยสัญชาตญาณ (Intuitive empathy) การปรับตัวพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดเกิดขึ้นได้โดยเชื่อมโยงกับการปรับกรอบคิดอย่างมีสติ รู้ว่าการปฏิบัติงานอย่างปกติสุขในวัฒนธรรมอื่นนั้นเป็นอย่างไร ต่อจากนั้นก็ปรับพฤติกรรมของตนเข้าสู่รูปแบบนั้นเมื่อเหมาะสม

6. การบูรณาการความแตกต่าง (integration of difference) เป็นกลุ่มคนที่ยินดีหลอมรวม มีความตั้งใจ ที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมใหม่ ๆ ทำให้มีความกลมกลืนไปกับวัฒนธรรมนั้น ๆ เช่น บุคคลที่อาศัยหรือเกิดในต่างประเทศ

6.1 การบูรณาการหรืออ้างไว้ (integration / constructive marginality) กลุ่มที่รักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์ส่วนตัวและองค์ประกอบกับวัฒนธรรมอื่นโดยไม่ยึดถือเอาวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่งมีส่วนร่วมในกลุ่มต่างวัฒนธรรมมากกว่าร่วมกับเพื่อนร่วมชาติหรือเพื่อนที่มีวัฒนธรรมเหมือนกัน

6.2 การบูรณาการ / รับผิดชอบอย่างมีจริยธรรม (integration / ethical commitment) การยึดมั่นในความจริงของ ความไม่เหมือนกันทางวัฒนธรรม (commitment in relativism)

2) **แนวคิดการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของ Byram** (Byram's Model of Intercultural Communicative Competence) แนวคิดพัฒนาความสามารถในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของ Byram ได้นำมาใช้ในปี 1997 มีพื้นฐานมาจากแนวคิดเรื่องความสามารถในการสื่อสารของ Hymes และ EK's ซึ่งมีการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมซึ่งได้แก่ทัศนคติ ความรู้ และ ทักษะรูปแบบนี้ Byram พัฒนาขึ้นเพื่อช่วยอาจารย์สอนภาษาอังกฤษให้มีความเข้าใจแนวความคิดของความสามารถระหว่างวัฒนธรรมซึ่งประกอบด้วย ทัศนคติ ความรู้ และทักษะ มีรายละเอียดดังนี้

ด้านทัศนคติ ประกอบด้วย การใฝ่รู้และการเปิดใจ ความพร้อมที่จะหยุดความไม่เชื่อด้วยการเคารพต่อพฤติกรรม ความเชื่อ และความหมายของผู้อื่น เต็มใจที่จะเชื่อ พฤติกรรม ความหมาย ของผู้อื่น และวิเคราะห์พวกเขาจากมุมมองที่เขาเป็นอยู่

ด้านความรู้ จัดแบ่งความรู้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1.ความรู้เกี่ยวกับกลุ่มสังคมและวัฒนธรรมในแต่ละประเทศและความรู้ที่คล้ายคลึงกันของประเทศคู่สนทนา 2. ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการติดต่อสื่อสารในระดับสังคมหรือระดับบุคคล รวมทั้ง ความรู้เกี่ยวกับภาษาและพฤติกรรมทางวัฒนธรรมของผู้ร่วมวงสนทนา

ด้านทักษะ ประกอบด้วย 2 ทักษะซึ่งขึ้นอยู่กับ ความรู้ และ ทัศนคติของผู้ร่วมสนทนานั้น ส่งผลต่อการติดต่อสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ 1.ความสามารถในการตีความเอกสารหรือเหตุการณ์จากวัฒนธรรมอื่นเพื่ออธิบายความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น 2. ความสามารถในการศึกษาความรู้ใหม่ ๆ ฝึกปฏิบัติทางวัฒนธรรม ความสามารถในการจัดการความรู้ ทัศนคติ และ ทักษะ ภายใต้ข้อจำกัดในสถานการณ์ การสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์จริง

โดยสรุปByram เสนอว่าความสามารถระหว่างวัฒนธรรมมี 3 โดเมน คือ จิตพิสัย (affective domain) / ทัศนคติ พุทธิพิสัย (cognitive domain) / ความรู้ และทักษะพิสัย / ทักษะ (psychomotor domain) และได้เพิ่มความสามารถระหว่างวัฒนธรรมเข้ากับความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และเรียกโมเดลนี้ว่า ความสามารถในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในการสอนภาษา

Byram เสนอว่าการติดต่อสื่อสารเกิดจากการมีอิทธิพลซึ่งกันและกันของความสามารถภาษาศาสตร์ ความสามารถภาษาศาสตร์สังคม ความสามารถทางวาทกรรม และความสามารถระหว่างวัฒนธรรม และได้เสนอรูปแบบ 5 ปัจจัยขององค์ประกอบความสามารถระหว่างวัฒนธรรม ดังนี้

1. ปัจจัยด้านทัศนคติที่สามารถสานสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมของตนเข้ากับวัฒนธรรมอื่น ใฝ่รู้ และเปิดใจที่จะเรียนรู้ในวัฒนธรรมอื่นนอกเหนือจากวัฒนธรรมของตนเอง
2. ความรู้ในกฎระเบียบในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และกลุ่มสังคมและแนวปฏิบัติทั้งในวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่น
3. ทักษะชุดแรก คือ ทักษะการให้ความหมาย การอธิบาย เหตุการณ์และเอกสารที่สัมพันธ์กันของวัฒนธรรมอีกวัฒนธรรมหนึ่งกับวัฒนธรรมของตนเอง
4. ทักษะชุดที่สอง คือ ทักษะการค้นคว้า และการปฏิสัมพันธ์
5. ปัจจัยสุดท้าย คือ ความตระหนักทางวัฒนธรรม ฝึกปฏิบัติวิเคราะห์วิจารณ์วัฒนธรรมตนเองกับวัฒนธรรมอื่น

3) แนวคิดพีระมิตการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ Deardorff (Deardorff's Pyramid Model of Intercultural Competence) โมเดลพีระมิตของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเริ่มจากทัศนคติ ต่อเนื่องด้วย ความรู้ และ ทักษะ และท้ายสุดคือผลลัพธ์ที่ได้ทั้งภายในและภายนอก จัดเป็นกรอบแนวคิดเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หากอาจารย์มีทัศนคติ พฤติกรรม การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้น ยังไม่เพียงพออาจารย์ต้องมี ความรู้ และทักษะระหว่างวัฒนธรรมด้วย ดังนั้นการเพิ่ม ความรู้ และ ทักษะระหว่างวัฒนธรรมจะช่วยให้อาจารย์นั้นมั่นใจว่าจะสามารถปฏิสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม และเมื่อเพิ่มความยืดหยุ่น ความสามารถในการปรับตัวและความใส่ใจทางวัฒนธรรมจะทำให้การปฏิสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมมีประสิทธิภาพและเหมาะสมมากยิ่งขึ้น และยังแสดงให้เห็นว่าสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเป็นกระบวนการศึกษาตลอดชีวิตไม่มีบุคคลใดจะกลายเป็นผู้มีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมอย่างสมบูรณ์ การพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมจึงต้องมีค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมากกับการได้มาซึ่ง ความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่จำเป็น เนื่องจากภาษาเพียงอย่างเดียวไม่ได้ทำให้อาจารย์จะมีสมรรถนะในวัฒนธรรมของชาตินั้นๆ ภาษาเป็นเพียงทักษะที่จำเป็น เป็นสื่อที่ทำให้เราเข้าใจโลกทัศน์ของผู้อื่นซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมแต่ยังไม่ใช้ทักษะที่เพียงพอต่อการได้มาซึ่งสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม ทัศนคติ ความรู้ และทักษะที่จำเป็นต่อการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมมีดังนี้

1. ทัศนคติ ได้แก่ ความเคารพวัฒนธรรมของผู้อื่น ความเอาใจใส่ ความใจกว้าง ความใฝ่รู้ และการเปิดใจแสดงให้เห็นถึงความเต็มใจที่จะนำตนเองเคลื่อนออกไปนอกเขตที่คุ้นเคย แสดงให้เห็นว่าคนอื่น ๆ มีคุณค่า
2. ความรู้ นักวิชาการระหว่างวัฒนธรรมได้เห็นพ้องกับ ความตระหนักในตนเองทางวัฒนธรรม หมายถึงวัฒนธรรมหนึ่งมีอิทธิพลต่อลักษณะเฉพาะตัวและโลกทัศน์ของวัฒนธรรมหนึ่ง ความรู้ทางวัฒนธรรมที่เฉพาะเจาะจง ความรู้ทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งรวมทั้งความเข้าใจในมุมมองอื่น ๆ ของโลกและความตระหนัก

ทางสังคมวิทยา องค์ประกอบหนึ่งที่นักวิชาการระหว่างวัฒนธรรมเห็นพ้องกันคือ ความสำคัญของการเข้าใจ โลกจากมุมมองของผู้อื่น

3. ทักษะ ได้แก่ การพัฒนาทักษะและการประมวลผลของความรู้ ได้แก่ การสังเกต การฟัง การ ประเมิน การวิเคราะห์ การตีความ และการเล่าเรื่อง

4. ผลลัพธ์ภายในเกิดจาก ทักษะ ความรู้ และ ทักษะ เหล่านี้ นำไปสู่ผลลัพธ์ภายในที่ประกอบด้วย ความยืดหยุ่น การปรับตัว มุมมองความสัมพันธ์ทางชาติพันธุ์ และการเอาใจใส่ ลักษณะเหล่านี้เกิดขึ้นภายใน ตัวบุคคลอันเป็นผลมาจาก ทักษะ ความรู้ และทักษะที่จำเป็นสำหรับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมสามารถ เข้าใจผู้อื่น และตอบสนองต่อพวกเขาตามแนวทางที่พวกเขาปรารถนาส่งผลให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ ในระดับที่แตกต่างกัน

5. ผลลัพธ์ภายนอกเป็นผลสรุปจาก ทักษะ ความรู้ และทักษะ ในขณะที่ผลลัพธ์ภายในแสดงผ่าน พฤติกรรม และการสื่อสารของแต่ละบุคคล กลายเป็นผลลัพธ์ที่มองเห็นได้ของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมซึ่ง ได้จากประสบการณ์ และการฝึกฝนจากบุคคลอื่น

4) แนวทางการพัฒนาองค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ Fantini

การพัฒนาองค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ Fantini (2000) ได้ให้ความสำคัญ กับความสามารถด้านภาษาเนื่องจากภาษาและวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ภาษาทำ หน้าที่เป็นถนนหรือสะพานสำหรับเชื่อมต่อไปยังวัฒนธรรมต่าง ๆ โดยเน้นย้ำว่าการพัฒนาสมรรถนะ ระหว่างวัฒนธรรมเป็นกระบวนการพัฒนาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีจุดเน้นที่การรับรู้และขับเคลื่อน สนับสนุนจาก ทักษะ และความรู้รอบตัว และเสนอว่าสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ ทักษะ ความตระหนัก ความรู้ ทักษะ และความสามารถด้านภาษา นอกจากนี้ยังได้นำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม 4 แนวทาง ดังนี้

- 1) Educational Traveller เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมโครงการแลกเปลี่ยน 4 – 6 สัปดาห์
- 2) Sojourner เช่น การฝังตัวอยู่ในวัฒนธรรมที่แตกต่างเป็นเวลา 4 – 8 เดือน
- 3) Professional เช่น การร่วมปฏิบัติงานกับบริษัทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม
- 4) Intercultural /Multicultural Specialist เช่น การอบรมสัมมนา การศึกษาต่อใน ต่างประเทศ

จากการศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมข้างต้นอาจสรุปได้ว่าการ พัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเป็นกระบวนการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มีความเป็นขั้นเป็นตอนจน เกิดการสั่งสมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ การพัฒนาองค์ประกอบทักษะจะส่งผลต่อองค์ประกอบความรู้ ก่อให้เกิดทักษะเชิงพฤติกรรม อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมจะต้อง พัฒนาควบคู่กันไประหว่างภาษาและวัฒนธรรมในสังคมโลกเพื่อให้ได้ซึ่งทักษะการปฏิบัติที่ถึงพร้อม ด้วยประสิทธิภาพทางการสื่อสาร

3.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการเรียนรู้

1) การเรียนรู้ของ เบนจามิน บลูมและคณะ (Bloom et al,1956) การเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย โดยในแต่ละด้านจะมีการจำแนกระดับความสามารถจากต่ำสุดไปถึงสูงสุด ดังนี้

1.พุทธิพิสัย(cognitive domain) พฤติกรรมด้านสมองเป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับสติปัญญา ความรู้ ความคิด ความเฉลียวฉลาด ความสามารถในการคิดเรื่องราวต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นความสามารถทางสติปัญญาพฤติกรรมทางพุทธิพิสัย 6 ระดับ ได้แก่

1.1 ความรู้ความจำเป็นความสามารถในการเก็บรักษามวลประสบการณ์ต่าง ๆ จากการที่ได้รับรู้ไว้และระลึกสิ่งนั้นได้เมื่อต้องการเปรียบดั่งเทปบันทึกเสียงหรือวิดิทัศน์ที่สามารถเก็บเสียงและภาพของเรื่องราวต่างๆได้ สามารถเปิดฟังหรือ ดูภาพเหล่านั้นได้ เมื่อต้องการ

1.2 ความเข้าใจเป็นความสามารถในการจับใจความสำคัญของสื่อ และสามารถแสดงออกมาในรูปของการแปลความ ตีความ คาดคะเน ขยายความ หรือ การกระทำอื่น ๆ

1.3 การนำความรู้ไปใช้ เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ประสบการณ์ไปใช้ในกาแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ซึ่งจะต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจ จึงจะสามารถนำไปใช้ได้

1.4 การวิเคราะห์ผู้เรียนสามารถคิด หรือ แยกแยะเรื่องราวสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อย เป็นองค์ประกอบที่สำคัญได้ และมองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนที่เกี่ยวข้องกัน ความสามารถในการวิเคราะห์จะแตกต่างกันไปแล้วแต่ความคิดของแต่ละคน

1.5 การสังเคราะห์ ความสามารถในการที่ผสมผสานส่วนย่อย ๆ เข้าเป็นเรื่องราวเดียวกันอย่างมีระบบ เพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ที่สมบูรณ์และดีกว่าเดิม อาจเป็นการถ่ายทอดความคิดออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่าย การกำหนดวางแผนวิธีการดำเนินงานชิ้นใหม่ หรือ อาจจะทำให้เกิดความคิดในอันที่จะสร้างความสัมพันธ์ของสิ่งที่เป็นนามธรรมขึ้นมาในรูปแบบ หรือ แนวคิดใหม่

1.6 การประเมินค่า เป็นความสามารถในการตัดสิน ตีราคา หรือ สรุปลเกี่ยวกับคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ออกมาในรูปของคุณธรรมอย่างมีกฎเกณฑ์ที่เหมาะสม ซึ่งอาจเป็นไปตามเนื้อหาสาระในเรื่องนั้น ๆ หรืออาจเป็นกฎเกณฑ์ที่สังคมยอมรับได้

2. จิตพิสัย(affective domain) (พฤติกรรมด้านจิตใจ)ค่านิยม ความรู้สึก ความซาบซึ้ง ทัศนคติ ความเชื่อ ความสนใจและคุณธรรม พฤติกรรมด้านนี้อาจไม่เกิดขึ้นทันที ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และสอดแทรกสิ่งที่ดีงามอยู่ตลอดเวลา จะทำให้พฤติกรรมของผู้เรียนเปลี่ยนไปในแนวทางที่พึงประสงค์ได้ประกอบด้วย พฤติกรรมย่อย ๆ 5 ระดับ ได้แก่

2.1 การรับรู้ เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่อปรากฏการณ์ หรือสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นไปในลักษณะของการแปลความหมายของสิ่งเร้านั้นว่าคืออะไร แล้วจะแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกที่เกิดขึ้น

2.2 การตอบสนองเป็นการกระทำที่แสดงออกมาในรูปของความเต็มใจ ยินยอม และพอใจต่อสิ่งเร้านั้น ซึ่งเป็นการตอบสนองที่เกิดจากการเลือกสรรแล้ว

2.3 การเกิดค่านิยม การเลือกปฏิบัติในสิ่งที่เป็นที่ยอมรับกันในสังคม การยอมรับนับถือในคุณค่านั้น ๆ หรือปฏิบัติตามในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จนกลายเป็นความเชื่อ แล้วจึงเกิดทัศนคติที่ดีในสิ่งนั้น

2.4 การจัดระบบการสร้างแนวคิด จัดระบบของค่านิยมที่เกิดขึ้นโดยอาศัยความสัมพันธ์ถ้าเข้ากันได้ก็จะยึดถือต่อไป แต่ถ้าขัดกันอาจไม่ยอมรับอาจจะยอมรับค่านิยมใหม่โดยยกเลิกค่านิยมเก่า

2.5 บุคลิกภาพการนำค่านิยมที่ยึดถือมาแสดงพฤติกรรมที่เป็นนิสัยประจำตัว ให้ประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่ถูกต้องดีงามพฤติกรรมด้านนี้ จะเกี่ยวกับความรู้สึกและจิตใจ ซึ่งจะเริ่มจากการได้รับรู้จากสิ่งแวดล้อม แล้วจึงเกิดปฏิกิริยาโต้ตอบ ขยายกลายเป็นความรู้สึกด้านต่าง ๆ จนกลายเป็นค่านิยม และยังพัฒนาต่อไปเป็นความคิด อุดมคติ ซึ่งจะเป็นควบคุมทิศทางพฤติกรรมของคนคนจะรู้ตัวหรือไม่รู้อย่างไรนั้น ก็เป็นผลของพฤติกรรมด้านนี้

3. ทักษะพิสัย (psychomotor domain) (พฤติกรรมด้านกล้ามเนื้อประสาท) พฤติกรรมที่บ่งถึงความสามารถในการปฏิบัติงานได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญ ซึ่งแสดงออกมาได้โดยตรงโดยมีเวลาและคุณภาพของงานเป็นตัวชี้ระดับของทักษะ จำแนกเป็น ทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกาย, ทักษะการเคลื่อนไหวอวัยวะสองส่วนหรือมากกว่าพร้อมๆกัน, ทักษะการสื่อสารโดยใช้ท่าทาง และทักษะการแสดงพฤติกรรมทางการพูด ประกอบด้วย พฤติกรรมย่อย ๆ 5 ชั้น ดังนี้

3.1 การรับรู้เป็นการให้ผู้เรียนได้รับรู้หลักการปฏิบัติที่ถูกต้องหรือเป็นการเลือกหาตัวแบบที่สนใจ

3.2 กระทำตามแบบหรือเครื่องชี้แนะเป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนพยายามฝึกตามแบบที่ตนสนใจและพยายามทำซ้ำ เพื่อที่จะให้เกิดทักษะตามแบบที่ตนสนใจให้ได้ หรือ สามารถปฏิบัติงานได้ตามข้อแนะนำ

3.3 การหาความถูกต้อง พฤติกรรมสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยเครื่องชี้แนะ เมื่อได้กระทำซ้ำแล้วก็พยายามหาความถูกต้องในการปฏิบัติ

3.4 การกระทำอย่างต่อเนื่องหลังจากตัดสินใจเลือกรูปแบบที่เป็นของตัวเองจะกระทำตามรูปแบบนั้นอย่างต่อเนื่อง จนปฏิบัติงานที่ยู่ยากซับซ้อนได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้องคล่องแคล่ว การที่ผู้เรียนเกิดทักษะได้ ต้องอาศัยการฝึกฝนและกระทำอย่างสม่ำเสมอ

3.5 การกระทำได้อย่างเป็นธรรมชาติพฤติกรรมที่ได้จากการฝึกอย่างต่อเนื่องจนสามารถปฏิบัติได้คล่องแคล่วว่องไวโดยอัตโนมัติเป็นไปอย่างธรรมชาติซึ่งถือเป็นความสามารถของการปฏิบัติในระดับสูง

2) การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ของ Kolb

รูปแบบการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ของ Kolb คือกระบวนการสร้างความรู้ ทักษะ และเจตคติด้วยการนำเอาประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาบูรณาการเพื่อสร้างการเรียนรู้ใหม่ ๆ เน้นประสบการณ์ Kolb and Fry (1975) ระบุในผลการวิจัยว่าขณะที่ผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ตามรูปแบบการเรียนรู้ที่ตนเองถนัด และการเรียนรู้ก็จะเริ่มจากจุดนั้น แต่ผู้ใหญ่ก็จะใช้รูปแบบการเรียนรู้หลาย ๆ รูปแบบแม้ว่าจะไม่มากหรือได้ผลเท่ากับแบบที่ตนเองถนัด กระบวนการเรียนรู้จากทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ของ Kolb

ขั้นที่ 1 ประสบการณ์รูปธรรม (concrete experience (CE)) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนมีประสบการณ์ต่างๆ เน้นการใช้ความรู้สึกและยึดถือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงตามที่ตนประสบในขณะนั้น เช่น

- การเรียนการสอนในห้องเรียน
- การอ่านหนังสือ
- การดูวีดิทัศน์
- การทดลอง
- การพูดคุยหรือการประชุม

ขั้นที่ 2 การไตร่ตรองเป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนมุ่งที่จะทำความเข้าใจความหมายของประสบการณ์ที่ได้รับโดยการสังเกตอย่างรอบคอบเพื่อการไตร่ตรองพิจารณา (reflective observation (RO)) เช่น

- การเขียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้
- การบันทึกการเรียนรู้
- การทำการบ้าน
- การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เรียน

ขั้นที่ 3 การสรุปเป็นหลักการนามธรรมเป็นขั้นที่ผู้เรียน (abstract conceptualization (AC)) เช่น

- การเขียนแผนภาพมโนทัศน์ (mind mapping)
- การสรุปการเรียนรู้ออกมาเป็น model หรือ framework
- การนำเสนอผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

ขั้นที่ 4 การทดลองปฏิบัติจริงเป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนนำเอาความเข้าใจที่สรุปได้ในขั้นที่ 3 ไปทดลองปฏิบัติจริงเพื่อทดสอบว่าถูกต้องหรือขั้นตอนนี้เน้นที่การประยุกต์ใช้

3) การเรียนรู้ของ Fleming's VAK/VARK Model

รูปแบบการเรียนรู้ของ Fleming's VAK/VARK Model (Fleming and Baume, 2007) ออกแบบรูปแบบการเรียนรู้เพื่อจำแนกกระบวนการรับรู้ข้อมูล ความรู้ ของผู้เรียนแต่ละคนว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งเริ่มใช้ เมื่อ ค.ศ. 1987 โดยยึดแนวคิดของ Neuro-linguistic Programming (Hawk and Shah, 2007) เชื่อมโยงระหว่าง กระบวนการ neurological ภาษาศาสตร์ กับ รูปแบบพฤติกรรมที่เรียนรู้จากประสบการณ์ ทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้

ทฤษฎีของ Fleming (Fleming, 2007) เชื่อว่า ผู้เรียนแต่ละคนจะมีความชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบใดแบบหนึ่งโดยสัญชาตญาณ เช่น ผู้เรียนบางคน จะรับรู้ข้อมูล เรียนรู้ได้ดี มีประสิทธิภาพ โดยการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบการมอง ในขณะที่ผู้เรียนคนอื่น จะชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ การฟัง หรือ การอ่านเขียน หรือ การปฏิบัติ

Neil Fleming (Fleming, 2007) จำแนกผู้เรียนเป็น 4 ประเภทคือ

1) ผู้เรียนรู้จากการมอง (visual learners) ผู้เรียนประเภทนี้เรียนรู้จากภาษากาย และสีหน้า ท่าทางของผู้สอนซึ่งจะทำให้เข้าใจเนื้อหาของบทเรียนได้ดี จึงชอบนั่งแถวหน้า นอกจากนี้จะชอบจดจำเนื้อหาในรูปแบบของมโนภาพ ดังนั้นจึงเรียนรู้ได้ดีจากสื่อการสอนประเภท ไดอะแกรม ภาพประกอบ วิดีทัศน์ การนำเสนอจากโปรแกรม PowerPoint เป็นต้น ในระหว่างการฟังบรรยาย หรือการอภิปรายในชั้นเรียน ผู้เรียนประเภทนี้จะชอบจดรายละเอียดเพื่อซึมซับข้อมูล

2) ผู้เรียนรู้จากการฟัง (auditory learners) ผู้เรียนประเภทนี้ชอบเรียนรู้จากการฟังคำบรรยาย การฟังการอภิปราย และการฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูดคุยกัน นอกจากนี้ยังชอบตีความเนื้อหาสาระที่ได้รับฟังจากระดับเสียง การเน้นเสียง ความเร็วของการพูด รวมทั้งคำอุทานอื่นๆ ดังนั้นผู้เรียนประเภทนี้จะเข้าใจข้อความต่างๆ ได้ดีขึ้น จากการอ่านข้อความนั้นเสียงดัง หรือฟังเทปเสียงบันทึกเสียงอ่านข้อความดังกล่าว

3) ผู้เรียนรู้จากการอ่านเขียน (reading and writing learners) สำหรับผู้เรียนที่ชอบการเรียนรู้จากการอ่านเพื่อความเข้าใจ และจดบันทึกแบบย่อๆ

4) ผู้เรียนรู้จากการลงมือทำและการสัมผัส (tactile / kinesthetic learners) ผู้เรียนประเภทนี้ชอบเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติ การสำรวจสภาพแวดล้อมจึงไม่ชอบการนั่งฟังคำบรรยายอย่างเดียว

ทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ Fleming's VAK/VARK Model สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในหลายสาขาวิชาชีพ หลายบริบท นอกจากใช้อย่างกว้างขวางในวงการศึกษแล้ว การรู้ว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีแนวโน้มที่จะมีรูปแบบการเรียนรู้แบบใด จะช่วยให้ผู้ฝึกอบรม ผู้ฝึกสอน นักกีฬา ออกแบบการสอน การฝึกอบรมที่สนองตอบความสนใจของผู้เข้ารับการอบรม หรือ นักกีฬาซึ่งจะทำให้การฝึกอบรมเกิดประสิทธิภาพสูงสุด เช่น ถ้าพบว่าผู้เข้ารับการอบรมส่วนใหญ่เรียนรู้ได้ดีจากการมอง

(visual) ผู้ฝึกอบรมควรใช้สื่อการสอน ประเภท กราฟ ชาร์ท รูปภาพ วิดิทัศน์ เพื่อตอบสนองความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน ยิ่งไปกว่านั้นหากครู ผู้ฝึกอบรม เข้าร่วมทดสอบตนเองว่ามีรูปแบบการเรียนรู้แบบใด จะทำให้รู้ว่ากิจกรรมการเรียนการสอนที่ออกแบบมานั้น สนองความพึงพอใจในการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้ของครูเพียงอย่างเดียว หรือ สนองความสนใจของผู้มีรูปแบบการเรียนรู้ประเภทอื่นด้วย (Hawk & Shah, 2007) นอกจากนี้การรับรู้ของผู้เข้ารับการศึกษาแต่ละคนมีรูปแบบการเรียนรู้แบบใด ใครมีรูปแบบการเรียนรู้กลุ่มเดียวกันบ้าง จะช่วยในการจัดกลุ่มผู้มีรูปแบบการเรียนรู้เดียวกันให้เรียน ทำกิจกรรมร่วมกันซึ่งจะทำให้การฝึกอบรม การทำงานร่วมกันมีประสิทธิภาพมากขึ้นรวมทั้งช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Neil Fleming's official VARK website, 2012)

3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์

Marchis, Ciascai & Saial (2008) ศึกษา เรื่อง Developing Intercultural Competences Using Activities with Different Media โดยการนำเสนอกิจกรรมและสื่อที่หลากหลายมาใช้ในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษาถึงระดับมหาวิทยาลัย โดยแบ่งกิจกรรมเป็น 2 ส่วน ส่วนแรก คือ การพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม ดำเนินการโดยคุณครูผู้สอนอธิบาย บรรยายความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและมีการสะท้อนความคิดเห็น ส่วนที่สอง คือ การพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมดำเนินการโดยใช้สื่อที่หลากหลายชนิดตามวัตถุประสงค์ของสื่อที่แสดงถึงวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เช่น ภาพถ่าย วิดิโอ ซึ่งทุกกิจกรรมจะดำเนินงานในมหาวิทยาลัยและโรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า ในส่วนแรกกลุ่มเป้าหมายที่มีช่วงอายุที่มากกว่าจะมีการพัฒนาระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมได้ดีกว่าช่วงอายุที่น้อยกว่า และ ในส่วนที่สอง กลุ่มเป้าหมายจะรู้สึกสนใจในความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมแต่ยังไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการปรับใช้ เพราะในบางสถานการณ์ที่นำเสนอั้นยากเกินระดับความเข้าใจและการนำสู่การปฏิบัติ

Botha, Vosloo, Kuner and Berg (2009) ศึกษาเรื่อง Improving Cross-Cultural Awareness and Communication through Mobile Technologies มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าโทรศัพท์มือถือเป็นเครื่องมือที่ใช้ประกอบการพัฒนาสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมได้ โดยใช้วิธีการสะท้อนความคิดเห็นผ่านออนไลน์ เรื่อง mobile stories เกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้มือถือเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความตระหนักระหว่างวัฒนธรรม กลุ่มเป้าหมาย เป็นวัยรุ่นช่วงอายุ 12 – 14 ปี ซึ่งมีการใช้โทรศัพท์มือถือ เริ่มโดยการคัดเลือกวัยรุ่นจาก ชานเมืองของชานแพรนซิสโกจำนวน 7 คน ซึ่งมีหลากหลายวัฒนธรรมให้จัดทำ Blog ของตนเองบรรยายเกี่ยวกับงานอดิเรก หรือ พื้นฐาน/ประวัติครอบครัวของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ด้านวัฒนธรรมซึ่งกันและกันและประเมินผลโดยการสนทนากลุ่มเพื่อสะท้อนความคิดเห็น และ พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมมากขึ้น แสดงว่าสามารถใช้โทรศัพท์มือถือเป็นอุปกรณ์หนึ่งในการพัฒนาระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

Salisbury (2011) ศึกษาเรื่อง The effect of study abroad on intercultural competence among undergraduate college students เป็นงานวิจัยที่ใช้ระยะเวลายาวนาน ศึกษาว่า การศึกษาในต่างประเทศมีผลต่อสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย มีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ Wabash ปี 3 – 4 ซึ่งผ่านการฝึกงานในต่างประเทศ จำนวน 1,593 คน ในปีการศึกษา 2006 การศึกษาจะมีการวัดผลระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมก่อนและหลังการฝึกงานในต่างประเทศ เก็บข้อมูลแบบรายงานตนเอง ประสพการณ์ก่อนเข้ามหาวิทยาลัย วิเคราะห์ผลด้วย การจับคู่คะแนนความชอบและวิธีการปรับรูปแบบร่วมกัน (propensity score matching and covariate adjustment methods) เพื่ออธิบายคุณลักษณะและประสพการณ์ของนักศึกษาก่อนเข้าศึกษาต่อด้วยการเลือกปัจจัยผลกระทบและข้อมูลที่คลัสเตอร์ ผลการศึกษาพบว่า การศึกษาในต่างประเทศมีผลกระทบเชิงบวกกับการติดต่อสื่อสารในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่มีผลต่อระดับความชื่นชมในวัฒนธรรมที่หลากหลายหรือระดับความรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่ในวัฒนธรรมที่หลากหลาย และ เพศไม่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม โดยกล่าวสรุปว่า การศึกษาในต่างประเทศเป็นเพียงวิธีการหนึ่งในอีกหลายวิธีที่จะช่วยในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษา

Kovalainen and Keisala (2012) ศึกษาเรื่อง The Role of Shared Foreign Language in Intercultural Communication: A Case of Working Environments ด้วยการนำเสนอกรณีศึกษา ประสพการณ์การแลกเปลี่ยนภาษาต่างประเทศในบริบทการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมกับนักศึกษาต่างชาติและผู้เชี่ยวชาญด้าน ICT ในมุมมองของการใช้การเรียนรู้จากผู้อื่น เริ่มจากการรับสมัครเจ้าหน้าที่จากชาวต่างชาติเพิ่มโดยมาจากอย่างน้อย 2 หรือมากกว่า 1 สัญชาติ เพื่อพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมในส่วนของทักษะการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ การแสดงท่าทาง การออกเสียงสำเนียง ทักษะคติ ทักษะสังคม และ ความสามารถทางอารมณ์ ซึ่งทักษะที่กล่าวมานี้ ไม่สามารถทำให้เกิดขึ้นได้ด้วย อุปกรณ์สื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ การสื่อสารออนไลน์ ดำเนินการศึกษาโดยการสัมภาษณ์นักศึกษาซึ่งมาจาก 12 ประเทศ จำนวน 30 คน ทั้งระดับการศึกษาปริญญาตรี โท และ เอก ด้วยแบบสอบถามสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมแบบกึ่งโครงสร้าง 40 – 80 นาที และ สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้าน ICT แบบเผชิญหน้า (face to face) , การประชุมทางไกล (video – conference) และสัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์ด้วยแบบสอบถามสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมแบบกึ่งโครงสร้าง 40 – 50 นาที ผลการศึกษาพบว่า การแลกเปลี่ยนภาษาต่างประเทศในบริบทการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมกับนักศึกษาต่างชาติยังมีปัญหาการเรียนรู้ความแตกต่างทางวัฒนธรรมเพราะมีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษน้อยทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้และทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งได้ ส่วนการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้าน ICT พบว่า ผู้เชี่ยวชาญยินดีที่จะเรียนรู้ระหว่างวัฒนธรรม ยอมรับฟังความคิดเห็นระหว่างวัฒนธรรมมากขึ้น

POLYÁK KÉRY and TARDOS (2012) ได้ศึกษาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติจำนวน 34 คน ในคณะบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ ของ บูดาเปสต์ ในประเทศ ฮังการี ซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่มีจำนวนนักศึกษาร้อยละ 50 เป็นนักศึกษานานาชาติ และประมาณ 80 คนเป็นชาวยุโรปแอฟริกา และ เอเชีย โดยอาจารย์ที่สอนส่วนใหญ่เป็นชาวฮังการีเรียน การดำเนินงานศึกษาใช้ระยะเวลา 1 ปี เริ่มโดยให้อาจารย์ทำแบบประเมินสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม IDI และดำเนินการพัฒนาทักษะทัศนคติด้วยการใช้สื่อออนไลน์และการฝึกอบรมด้วย กระบวนการพัฒนา Intercultural Development Inventory (IDI) ของ Bennett ต่อด้วยการ ประเมินผลด้วยแบบประเมินสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม IDI ผลการศึกษาพบว่า อาจารย์หลักสูตร นานาชาติกลุ่มนี้มีคะแนน Development Orientation น้อยกว่า Perceived Orientation ซึ่งหาก ศึกษาในรายละเอียด พบว่า ส่วนใหญ่มีระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเป็น monocultural mindset ซึ่งอยู่ในช่วง Minimization และมีเพียงร้อยละ 10 ที่อยู่ในระดับ Acceptance ของ กระบวนการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง (The Intercultural Development Continuum) จึงมีการนำเสนอให้เพิ่มระยะเวลาการศึกษาในการวิจัย และ กำหนดให้มีการพัฒนา สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมให้กับอาจารย์ที่เพิ่งเข้าใหม่

King, Perez, and Shim (2013) ศึกษาเรื่อง How College Students Experience Intercultural Learning: Key Features and Approaches เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ ศึกษาวิธีการ เรียนรู้จากประสบการณ์ระหว่างวัฒนธรรม กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาในวิทยาลัย Wabash National วิเคราะห์ 207 ประสบการณ์ระหว่างวัฒนธรรมจากนักศึกษา 161 วิทยาลัยใน 6 วิทยาเขต โดยใช้ทฤษฎีฐานราก (Ground Theory) สัมภาษณ์และสรุปผลในระยะเวลา 2 ปี ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีวิธีการเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมมี 5 วิธี คือ 1) ฟังและสังเกต 2) เปรียบเทียบ 3) การมีส่วนร่วมในการสะท้อนความคิดเห็นส่วนบุคคล 4) สำรวจอัตลักษณ์ส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับ ความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรม และ 5) การใส่ใจกับคนอื่น ๆ

Heinzmann, Künzle, Schallhart & Müller (2015) ศึกษาเรื่อง The effect of study aboard on intercultural competence : Results from a longitudinal quasi-experimental study เป็นงานวิจัยที่ใช้ระยะเวลายาวนาน ศึกษาว่าการศึกษาในต่างประเทศมีผลต่อสมรรถนะ ระหว่างวัฒนธรรม โดยใช้วิธีแบบกึ่งทดลอง กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาที่เรียนการสอนภาษาโดย แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม (ไม่มีการศึกษาแลกเปลี่ยน) และ กลุ่มทดลอง (มีการเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษา แลกเปลี่ยน) วัดระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมด้วยแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่ผู้วิจัย จัดทำเอง เก็บข้อมูลผ่านออนไลน์ สำรวจ 3 ครั้ง (สำรวจก่อนไป (pretest), ไประยะสั้น ๆ หลัง กลับมา (shortly return : posttest) และ ประมาณอีก 3 เดือน สำรวจอีกครั้ง (delayed posttest)) ผลการศึกษาพบว่า การได้ไปอาศัยในประเทศที่มีภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างจากเรามี

ผลต่อระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม กลุ่มทดลองที่มีการเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาแลกเปลี่ยน (Exchange program) มีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมมากกว่าและยินดีต่อการเข้าร่วมในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีทัศนคติเชิงบวก มีทักษะการสืบค้นเสาะหา และการปฏิสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มควบคุม

Qi Cui (2016) ศึกษาเรื่อง A Study of Factors Influencing Students' Intercultural Competence ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษา โดยใช้ มาตรฐานวัดความฉลาดทางวัฒนธรรม (Cultural Intelligence Scale : CQS ของ Ang et al.(2007) เป็นเครื่องมือในการทำนายสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม 3 ด้าน คือ cultural judgment and decision making (a cognitive outcome), cultural adjustment and wellbeing (an affective outcome), and task performance (a behavioural outcome) และเป็นมาตรฐานวัดประเด็นความสามารถทางภาษา, วัฒนธรรม, ระหว่างวัฒนธรรมและการสื่อสาร) ประมวลผลด้วย สถิติขั้นสูง regression กลุ่มเป้าหมายคือนักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาเอกหรือวิชาโทในสาขาการศึกษาจำนวน 184 คน จากมหาวิทยาลัยแห่งสหรัฐอเมริกา มีตัวแปรอิสระ คือ ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศหรือวัฒนธรรมอื่น ความถี่ของการติดต่อบุคคลต่างวัฒนธรรม และ ประสบการณ์การสอน เพื่อใช้ประกอบการทำนายระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของคุณครูฝึกสอน ผลการศึกษา พบว่า ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ หรือวัฒนธรรมอื่น ความถี่ของการติดต่อบุคคลต่างวัฒนธรรม และ ประสบการณ์การสอน มีผลต่อระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสามารถเป็นตัวแปรอิสระในการทำนายระดับความสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษา

Feng (2016) ประเมินสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาธุรกิจระหว่างประเทศจำนวน 34 คน ใช้ระยะเวลาดำเนินการ 15 สัปดาห์ เริ่มแรกให้นักศึกษาทดสอบแบบ Pre-IES Intercultural Effectiveness Scale (IES) ต่อด้วยการใช้ รูปแบบการพัฒนาแบบสะท้อนความคิดเห็น (A Reflective Development Model) ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน 1) Awareness : สร้างความตระหนักรู้ทางวัฒนธรรมให้นักศึกษา 2) Experience : มอบหมายให้นักศึกษาหาประสบการณ์ในวัฒนธรรมอื่น 3) Reflection : มอบหมายให้นักศึกษาบรรยายโดยการตอบคำถาม 4 ข้อ ตามแบบการเรียนรู้ของ Kolb (Kolb's learning guide: Describe, Think, Learn and Act) และ ส่งรายงาน 2 – 3 ครั้ง ในการเขียนรายงานนี้จะช่วยในการปรับทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อความแตกต่างทางวัฒนธรรม 4) Assessment : มอบหมายให้นักศึกษาเขียนรายงานเป้าหมายที่ต้องการพัฒนาตนเองในอนาคตและให้ทำแบบทดสอบ Post-IES และ วิเคราะห์ผลความแตกต่างด้วย สถิติ ANOVA พบว่า นักศึกษามีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเพศไม่

ส่งผลต่อระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม และได้สรุปว่าระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมสามารถพัฒนาได้โดยไม่ต้องไปศึกษาในต่างประเทศ

โดยสรุปนักวิชาการได้ทำการศึกษาและทดลองการใช้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมในหลากหลายวิธีซึ่งมีความคล้ายและต่างกัน แสดงในตารางที่ 2.5

ตาราง 2.5 การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

นักวิชาการ	แนวทาง / เครื่องมือ	ผลการศึกษา
Marchis, Ciascai & Saial (2008)	กิจกรรมและสื่อที่หลากหลาย เช่น ภาพถ่าย วิดีโอ	นักเรียน, นักศึกษามีระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม การรับรู้ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมดี เกิดความคิดสร้างสรรค์น้อย และ แปรผันตามอายุของกลุ่มเป้าหมาย
Botha, Vosloo, Kuner and Berg (2009)	โทรศัพท์มือถือ สะท้อนความคิดเห็นผ่านออนไลน์	กลุ่มเป้าหมายมีระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมมากขึ้น แสดงว่าสามารถใช้โทรศัพท์มือถือเป็นอุปกรณ์หนึ่งในการพัฒนาระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม
Salisbury (2011)	การศึกษาในต่างประเทศ (ฝึกสอนในต่างประเทศ)	การศึกษาในต่างประเทศมีผลกระทบเชิงบวกกับการติดต่อสื่อสารในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่มีผลต่อระดับความชื่นชมในวัฒนธรรมที่หลากหลายหรือระดับความรู้สึกลอดภัยเมื่ออยู่ในวัฒนธรรมที่หลากหลาย และ เพศไม่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม
Kovalainen and Keisala (2012)	กรณีศึกษา ประสบการณ์การแลกเปลี่ยนภาษาต่างประเทศในบริบทการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมกับเพื่อนนักศึกษา / เพื่อนร่วมงาน ชาวต่างชาติ	ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษน้อยทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้และทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งได้ ส่วนการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้าน ICT พบว่าผู้เชี่ยวชาญยินดีที่จะเรียนรู้ระหว่างวัฒนธรรม ยอมรับฟังความคิดเห็นระหว่างวัฒนธรรมมากขึ้น

นักวิชาการ	แนวทาง / เครื่องมือ	ผลการศึกษา
King, Perez, and Shim (2013)	ศึกษาวิธีการเรียนรู้จากประสบการณ์ระหว่างวัฒนธรรม	นักศึกษามีวิธีการเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมมี 5 วิธี คือ 1) ฟังและสังเกต 2) เปรียบเทียบ 3) การมีส่วนร่วมในการสะท้อนความคิดเห็นส่วนบุคคล 4) สัมภาษณ์ลักษณะส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรม และ 5) การใส่ใจกับคนอื่น ๆ
Heinzmann, Künzle, Schallhart & Müller (2015)	การศึกษาในต่างประเทศ (การศึกษาแลกเปลี่ยนในต่างประเทศ) ใช้วิธีแบบกึ่งทดลอง	การศึกษาแลกเปลี่ยน(Exchange program) มีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมมากกว่าและยินดีต่อการเข้าร่วมในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีทักษะการสืบค้นเสาะหา และการปฏิสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มควบคุม
Qi Cui (2016)	มาตรวัดความฉลาดทางวัฒนธรรม (Cultural Intelligence Scale : CQS ของ Ang et al.(2007)	พบว่า ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ หรือ วัฒนธรรมอื่น ความถี่ของการติดต่อบุคคลต่างวัฒนธรรม และ ประสบการณ์การสอน มีผลต่อระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาครูฝึกสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสามารถเป็นตัวแปรอิสระในการทำนายระดับความสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาได้
Jing betty Feng (2016)	รูปแบบการพัฒนาแบบสะท้อนความคิดเห็น (A Reflective Development Model) ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) Awareness 2) Experience 3) Reflection 4) Assessment	นักศึกษามีระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นโดยไม่ต้องไปศึกษาในต่างประเทศ

ตาราง 2.6 สรุปเปรียบเทียบแนวทางและเครื่องมือการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

แนวทางและเครื่องมือการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม	Marchis, Cascai & Saal (2008)	Botha, Vosloo, Kurer and Berg (2009)	Salisbury (2011)	Kovalainen and Kesala (2012)	King, Perez, and Shim (2013)	Heinzmann, Künzle, Schallhart & Müller (2015)	Qi, Cui (2016)	Feng (2016)	รวม
กิจกรรมและสื่อที่หลากหลาย เช่น ภาพถ่าย วิดีโอ	√								1
โทรศัพท์มือถือ สะท้อนความคิดเห็นผ่านออนไลน์									1
ศึกษาวิธีการเรียนรู้จากประสบการณ์ระหว่างวัฒนธรรมผ่านโทรศัพท์มือถือ สะท้อนความคิดเห็นผ่านออนไลน์		√		√	√			√	4
การศึกษาในต่างประเทศ			√			√			2
มาตรวัดความฉลาดทางวัฒนธรรม							√		1

จากการสังเคราะห์และสรุปเปรียบเทียบพบว่า นักวิชาการมีการใช้แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่หลากหลายแต่มี 2 แนวทางที่นิยมใช้มากที่สุด และรองลงมา คือ การเรียนรู้จากประสบการณ์ระหว่างวัฒนธรรมซึ่งผ่านในช่องทางออนไลน์และการสะท้อนความคิดเห็น และการศึกษาในต่างประเทศ ตามลำดับ

ตอนที่ 4 แนวคิดด้านการพัฒนาตัวบ่งชี้

4.1 ความหมาย ประเภท และ ลักษณะที่ดีของตัวบ่งชี้

ความหมายของตัวบ่งชี้

อนุวัติ คุณแก้ว, 2556 ให้ความหมายว่า ตัวบ่งชี้หมายถึงดัชนีชี้วัดหรือหน่วยวัดความสำเร็จหรือค่าที่สังเกตได้ซึ่งใช้บ่งบอกสถานภาพหรือลักษณะการดำเนินงานหรือผลการดำเนินงานตัวบ่งชี้อยู่ในรูปของค่าที่สังเกตได้เป็นตัวเลขข้อความองค์ประกอบตัวแปรหรือปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงใดช่วงหนึ่ง โดยการนำตัวแปรหรือข้อเท็จจริงสัมพันธ์กันเพื่อให้เกิดคุณค่าซึ่งสามารถที่จะชี้ให้เห็นถึงสภาพการณ์การดำเนินงานที่ต้องการศึกษาเมื่อเทียบกับเกณฑ์และมาตรฐานที่ตั้งไว้

จอห์นสโตน (Johnstone (1981 : 32)) กล่าวว่า ตัวบ่งชี้หมายถึงสารสนเทศที่บ่งบอกปริมาณเชิงสัมพันธ์หรือสภาวะของสิ่งที่มุ่งวัดในเวลาใดเวลาหนึ่งโดยไม่จำเป็นต้องบ่งบอกสภาวะที่จิตใจหรือชัดเจนแต่บ่งบอกหรือสะท้อนภาพของสถานการณ์ที่เราสนใจเข้าไปตรวจสอบอย่างกว้างๆ หรือให้ภาพเชิงสรุปโดยทั่วไปซึ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ในอนาคต

วรรณิ แกมเกตุ (2540 : 12) กล่าวว่า ตัวบ่งชี้เป็นสิ่งที่แสดงสภาวะหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไป/สะท้อนลักษณะการดำเนินงานอย่างใดอย่างหนึ่งในภาษาไทยมีคำที่นำมาใช้ในความหมายเดียวกับคำว่า “ตัวบ่งชี้” หลายคำเช่นดัชนีตัวชี้หน้าและตัวชี้วัด เป็นต้น

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2541: 20) ได้สรุปความหมายของตัวบ่งชี้ไว้ว่าตัวบ่งชี้หมายถึงตัวแปรประกอบหรือองค์ประกอบที่มีค่าแสดงถึงลักษณะหรือปริมาณของสภาพที่ต้องการศึกษา ณ จุดเวลาหรือช่วงเวลาหนึ่งค่าของตัวบ่งชี้แสดง / ระบุ / บ่งบอกถึงสภาพที่ต้องการศึกษาเป็นองค์รวมอย่างกว้างๆแต่มีความชัดเจนเพียงพอที่จะใช้ในการเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อประเมินสภาพที่ต้องการศึกษาได้และใช้ในการเปรียบเทียบระหว่างจุดเวลา/ช่วงเวลาที่แตกต่างกันเพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงของสภาพที่ต้องการศึกษา

เอมอร จังศิริพรกรณ์ (2541 : 37) ให้ความหมายตัวบ่งชี้ว่าคือสารสนเทศเชิงปริมาณหรือตัวประกอบตัวแปรที่บ่งบอกถึงสิ่งที่ต้องการตรวจสอบ/ สถานการณ์ที่สะท้อนลักษณะการดำเนินงานทำให้สามารถวินิจฉัยชี้สภาวะและช่วยชี้บทบาทหน้าที่ตลอดจนสภาพปัญหาอุปสรรคของการดำเนินงานในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง

โดยสรุป ตัวบ่งชี้ หมายถึง หน่วยวัดความสำเร็จหรือค่าที่สังเกตได้ซึ่งใช้บ่งบอกสถานภาพหรือลักษณะการดำเนินงาน/ผลการดำเนินงานตัวบ่งชี้ที่อยู่ในรูปของค่าที่สังเกตได้เป็นตัวเลข ข้อความองค์ประกอบตัวแปรในช่วงใดช่วงหนึ่ง

ประเภทของตัวบ่งชี้

นักวิชาการการศึกษาได้เสนอและสามารถสรุปตัวบ่งชี้ได้เป็น 7 ประเภท (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2545) ดังนี้

1. จำแนกประเภทตามทฤษฎีระบบ แบ่งได้ 3 ประเภท ดังนี้

1.1 ตัวบ่งชี้ด้านปัจจัย (Input indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่แสดงถึงปัจจัยที่ป้อนเข้าของระบบการศึกษา

1.2 ตัวบ่งชี้ด้านกระบวนการ (process indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่แสดงถึงวิธีขั้นตอนการดำเนินงานของระบบการศึกษา

1.3 ตัวบ่งชี้ด้านผลผลิต (output indicators) เป็น ตัวบ่งชี้ที่แสดงถึงผลลัพธ์ตลอดจนผลกระทบที่เกิดขึ้นในระบบการศึกษา

2. จำแนกประเภทตามลักษณะนิยามของตัวบ่งชี้ แบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้

2.1 ตัวบ่งชี้แบบอัตนัย (subjective indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่ใช้ในกรณีที่นักวิชาการมีความรู้ในเรื่องที่กำลังศึกษาไม่มากนัก หรืออาจจะใช้ในสถานการณ์ที่นักวิชาการต้องการนิยามตัวบ่งชี้ไว้อย่างคร่าว ๆ เพื่อใช้ในการศึกษาเฉพาะเรื่องตามที่นักวิจัยกำหนดนิยามเฉพาะการศึกษานั้น

2.2 ตัวบ่งชี้แบบปรนัย (objective indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่มีการให้นิยามไว้ชัดเจนและไม่จำเป็นต้องใช้วิจารณ์ของนักวิชาการแต่อย่างใด ตัวบ่งชี้ประเภทนี้ มักใช้ในการประเมิน ติดตามผล และ ใช้ในการเปรียบเทียบระบบการศึกษาที่เป็นการศึกษาในระดับนานาชาติ

3. จำแนกประเภทตามวิธีการสร้าง แบ่งเป็น 3 ประเภท

3.1 ตัวบ่งชี้ตัวแทน (representative indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่สร้างขึ้นจากตัวแปรเพียงตัวเดียวให้เป็นตัวแทนตัวแปรอื่น ๆ

3.2 ตัวบ่งชี้แยก (disaggregative indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่มีสถานะคล้ายกับตัวแปร หรือตัวบ่งชี้ย่อย โดยที่ตัวบ่งชี้ย่อยแต่ละตัวมีความเป็นอิสระต่อกัน และบ่งชี้ลักษณะหรือปริมาณของสภาพที่ต้องการศึกษาเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งเพียงด้านเดียว

3.3 ตัวบ่งชี้ย่อยทุกตัวรวมกันทั้งหมดจะเป็นตัวบ่งชี้สภาพองค์รวมตัวบ่งชี้ประกอบ (composite indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่เกิดขึ้นจากการรวมตัวแปรหลาย ๆ ตัวเข้าด้วยกัน โดยให้น้ำหนักความสำคัญของตัวแปรตามที่เป็นจริง เนื่องจากตัวบ่งชี้ชนิดนี้ให้สารสนเทศที่มีคุณค่า มีความเที่ยง และความตรงสูงกว่าตัวบ่งชี้สองประเภทแรก จึงเป็นประโยชน์ต่อการวางแผน การกำกับติดตาม และการประเมิน และเป็นที่ยอมรับใช้กันมากในปัจจุบัน

4. จำแนกประเภทตามลักษณะตัวแปรที่ใช้สร้างตัวบ่งชี้ แบ่งได้ 3 วิธี ดังนี้

4.1 ตัวบ่งชี้การศึกษาตามระดับการวัดของตัวแปร แบ่งเป็น 4 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้นามบัญญัติ (nominal indicators) ตัวบ่งชี้เรียงอันดับ (ordinal indicators) ตัวบ่งชี้ช่วงตรภาค (interval indicators) และ ตัวบ่งชี้อัตราส่วน (ratio indicators)

4.2 ตัวบ่งชี้การศึกษาตามประเภทของตัวแปร แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้สต็อก (stock indicators) จะแสดงสถานะหรือปริมาณของระบบการศึกษา ณ จุดเวลาเวลาหนึ่ง และตัวบ่งชี้การเคลื่อนไหว (flows indicators) จะแสดงสถานะที่เป็นพลวัตในระบบการศึกษา

4.3 ตัวบ่งชี้การศึกษาตามประเภทตามคุณสมบัติทางสถิติของตัวแปร แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้เกี่ยวกับการแจกแจง (distributive indicators) เช่น สัมประสิทธิ์การกระจาย (coefficient of variation) และ ตัวบ่งชี้ไม่เกี่ยวกับการแจกแจง (non-distributive indicators) เช่น ค่าเฉลี่ยมัธยฐานของตัวแปร

5. จำแนกตามลักษณะค่าของตัวบ่งชี้ แบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

5.1 ตัวบ่งชี้สัมบูรณ์ (absolute indicators) หมายถึง ตัวบ่งชี้ที่มีค่าของตัวบ่งชี้บอกปริมาณที่แท้จริง และมีความหมายในตัวเอง

5.2 ตัวบ่งชี้สัมพัทธ์ หรือ ตัวบ่งชี้อัตราส่วน (relative or ratio indicators) หมายถึง ตัวบ่งชี้ที่ค่าของตัวบ่งชี้เป็นปริมาณเทียบเคียงกับค่าอื่น ๆ

6. จำแนกตามฐานการเปรียบเทียบในการแปลความหมาย แบ่งเป็น 3 ประเภท

6.1 ตัวบ่งชี้อิงกลุ่ม (norm-referenced indicators) หมายถึง ตัวบ่งชี้ที่มีการแปลความหมายเทียบกับกลุ่ม

6.2 ตัวบ่งชี้อิงเกณฑ์ (criterioed indicators) หมายถึง ตัวบ่งชี้ที่มีการแปลความหมายเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

6.3 ตัวบ่งชี้อิงตน (self-referenced indicators) หมายถึง ตัวบ่งชี้ที่มีการแปลความหมายเทียบกับสภาพเดิม ณ จุด หรือช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

7. จำแนกตามลักษณะการใช้ตัวบ่งชี้ แบ่งเป็น 2 ประเภท

7.1 ตัวบ่งชี้แสดงความหมาย (expressive indicators) เป็นตัวบ่งชี้ที่ใช้ประโยชน์เพื่อบรรยายสภาพของระบบการศึกษา

7.2 ตัวบ่งชี้ทำนาย (predictive indicators) เป็น ตัวบ่งชี้ที่ใช้ประโยชน์เพื่อทำนายหรือพยากรณ์ปรากฏการณ์ทางการศึกษาด้านอื่น ๆ

ลักษณะที่ดีของตัวบ่งชี้

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (อ้างจาก โชคชัย สิรินพมณี 2540 : 12) กล่าวถึง คุณสมบัติที่ดีของตัวบ่งชี้ ดังนี้

1. เป็นกลาง (neutrality) หมายถึงความไม่ลำเอียง (bias) ของตัวบ่งชี้ที่มีผลของการประเมินอาจเกื้อกูลต่อกิจกรรมโครงการหรือแผนงานที่เป็นประเภทเดียวกันแต่จัดทำโดยหน่วยงานที่แตกต่างกัน

2. เป็นวัตถุวิสัยของตัวบ่งชี้ (objectivity) หมายถึงการตัดสินใจเกี่ยวกับค่าของตัวบ่งชี้มิได้เกิดจากการคิดเอาเองตามความรู้สึกของผู้ประเมินหรือเรียกกันว่าตามจิตวิสัย (subjectivity) แต่อยู่กับสถานะที่เป็นอยู่หรือเป็นรูปธรรมของคุณสมบัติที่ผู้ประเมินจะประเมิน

3. ว่องไวต่อความแตกต่างของตัวบ่งชี้ (sensitivity) หมายถึงความสามารถของตัวบ่งชี้ที่จะวัดความแตกต่างระหว่างหน่วยวิเคราะห์ได้อย่างถูกต้องเช่นในการประเมินผลโครงการที่ให้ประชาชนร่วมประเมินเช่นเรื่องอัตราความพึงพอใจแทนที่จะให้ระบุเพียงความพอใจหรือไม่พอใจซึ่งมีความผันแปรแคบมากคือ 1 เท่านั้นควรจะให้กลุ่มที่มีความพอใจและไม่พอใจนั้นบอกว่ามี ความพอใจและไม่พอใจมากน้อยเท่าใด

4. ค่าของมาตรวัดหรือตัวบ่งชี้ที่ได้ควรมีความหมายหรือตีความหมายได้อย่างสะดวก (meaningfulness and interpretability) กล่าวคือค่าของมาตรวัดควรมีจุดสูงสุดและต่ำสุดง่ายแก่การเข้าใจ

5. ความถูกต้องในเนื้อหาของตัวบ่งชี้ที่นำมาใช้ในการประเมินผลการปฏิบัติงาน (content validity) ไม่มีปัญหาสำหรับการประเมินสิ่งที่เป็นกายภาพแต่มีปัญหาค่อนข้างมากในการประเมินสิ่งที่ไม่ใช่กายภาพเช่นการประเมินผลเกี่ยวกับการพึ่งพาตนเอง (self reliance) อะไรคือเนื้อหาของ การพึ่งพาตนเอง

6. ความถูกต้องในการสร้างตัวบ่งชี้ (construct validity) เป็นประเด็นปัญหาทันทีที่ตัวบ่งชี้ผลการปฏิบัติงานต้องประกอบด้วยตัวแปรหลายๆตัวด้วยกันในการสร้างตัวบ่งชี้หรือการนำตัวแปรหลายตัวเหล่านี้มารวมกันวิธีการรวมตัวแปรหลายตัวเข้าด้วยกันไม่ว่าจะนำมาบวกกันหารกันหรือคูณกันนั้นถูกต้องหรือไม่และตีความอย่างไร

4.2 แนวคิดในการพัฒนาตัวบ่งชี้

แนวคิดในการพัฒนาตัวบ่งชี้

วิธีการสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ทางการศึกษามีสิ่งที่ควรคำนึงถึง 4 ประการ (วรรณี แกมเกตุ 2540 : 58)

1. การกำหนดนิยามของตัวแปร
2. การคัดเลือกตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบของสิ่งที่มุ่งศึกษา
3. การสังเคราะห์ตัวแปรต่างๆเข้าด้วยกัน
4. การกำหนดน้ำหนักของตัวแปร

จอห์นสโตน (Johnstone, อ้างถึงในเอมอร์ จังศิริพรปกรณ์ 2541 : 42) กล่าวถึงวิธีการสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ทางการศึกษามี 3 วิธีคือ

1. การสร้างตัวบ่งชี้เพื่อประโยชน์ของการใช้ (The Pragmatic Definition of an Indicator) การสร้างตัวบ่งชี้ประเภทนี้มี 2 แบบคือ

1.1. การเลือกตัวแปรจำนวนหนึ่งที่ได้หรือที่มีอยู่มาใช้วิธีนี้เป็นวิธีจัดทำตัวบ่งชี้ในลักษณะที่เป็นตัวบ่งชี้ตัวแทน (representative indicator)

1.2. การเลือกเอาตัวแปรจำนวนหนึ่งมาผสมผสานรวมกันซึ่งวิธีการรวมกันนี้มาจากข้อสมมติฐานบางประการว่าตัวแปรเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันการรวมตัวแปรประเภทนี้ มักกำหนดขึ้นเพื่อใช้ในงานวิจัยงานใดงานหนึ่งโดยเฉพาะ

2. การสร้างตัวบ่งชี้โดยอาศัยนิยามเชิงทฤษฎี (The Theoretical Definition of an Indicator) สร้างโดยเลือกตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับสภาวะหรือคุณลักษณะที่สนใจแล้ว จัดลำดับ

ความสำคัญของตัวแปรโดยอาศัยน้ำหนักของตัวแปรตามเหตุผลหรือพื้นฐานทางทฤษฎีเพื่อวิเคราะห์ตัวแปรขึ้นเป็นตัวบ่งชี้

3. การสร้างตัวบ่งชี้โดยอาศัยข้อมูลเชิงประจักษ์ (The Empirical Definition of an Indicator) โดยการจัดกลุ่มความสัมพันธ์ของตัวแปรการกำหนดน้ำหนักของตัวแปรใช้วิธีการทางสถิติเป็นหลักเช่นการวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) การวิเคราะห์จำแนก (discriminant analysis) และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิคัล (canonical correlation analysis) เป็นต้น

ขั้นตอนกระบวนการพัฒนาตัวบ่งชี้ที่นักวิชาการกำหนดไว้ สามารถสรุปรวมเป็น ขั้นตอนที่สำคัญในการพัฒนาตัวบ่งชี้ 6 ขั้นตอน (Blank, 1993 ; Johnstone, 1981; Burstein, Oakes&Guiton,1992; Nardo et al., 2005 อ้างใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2551) ดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาตัวบ่งชี้ นักประเมินต้องกำหนดล่วงหน้าว่าจะนำตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้น ไปใช้ประโยชน์ในเรื่องอะไร และ อย่างไร วัตถุประสงค์สำคัญในการพัฒนาตัวบ่งชี้ คือ เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นให้ได้ตัวบ่งชี้ที่จะนำไปใช้ประโยชน์ การกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาตัวบ่งชี้ที่ชัดเจนย่อมส่งผลให้ได้ตัวบ่งชี้ที่มีคุณภาพสูง และเป็นประโยชน์สมตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

ขั้นที่ 2 การนิยามตัวบ่งชี้ จะเป็นตัวชี้ว่าวิธีการที่จะต้องใช้ในขั้นตอนต่อไปของกระบวนการพัฒนาตัวบ่งชี้ เนื่องจากตัวบ่งชี้ หมายถึง องค์ประกอบที่ประกอบด้วย ตัวแปรย่อย ๆ รวมกันเพื่อแสดงสารสนเทศ หรือ คุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการบ่งชี้ ต้องกำหนดด้วยว่า ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวแปรย่อยอะไร และมีวิธีการรวมตัวแปรย่อยเป็นตัวบ่งชี้อย่างไร

การนิยามตัวบ่งชี้ นักวิจัยจะได้รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้าง (structural relationship model) ของตัวบ่งชี้ เนื่องจาก รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างของตัวบ่งชี้ คือ โครงสร้าง (structure) ที่อธิบายว่าตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวแปรย่อยอะไร ตัวแปรย่อยมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้อย่างไร และ ตัวแปรย่อยแต่ละตัวมีน้ำหนักความสำคัญต่อตัวบ่งชี้ต่างกันอย่างไร Johnstone (1981 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2551) อธิบายว่า การกำหนดนิยามตัวบ่งชี้ทำได้ 3 วิธี แต่ละวิธีมีความเหมาะสมกับสถานการณ์และมีวิธีการในการพัฒนาตัวบ่งชี้ที่แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

การพัฒนาตัวบ่งชี้โดยใช้นิยามเชิงปฏิบัติการ (pragmatic definition) ใช้ในกรณีที่มีการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรย่อยที่เกี่ยวข้องกับตัวบ่งชี้ไว้พร้อมแล้ว มีฐานข้อมูลแล้ว หรือ มีการสร้างตัวแปรประกอบขึ้นจากตัวแปรย่อยหลาย ๆ ตัวไว้แล้ว นักวิจัยเพียงแต่ใช้วิจารณ์ญาณคัดเลือกตัวแปรจากฐานข้อมูลที่มีอยู่และนำข้อมูลนั้นมาพัฒนาตัวบ่งชี้ วิธีนี้อาศัยการตัดสินใจจากประสบการณ์ของนักวิจัยเท่านั้น ซึ่งอาจทำให้ได้นิยามที่ลำเอียงเพราะไม่มีการอ้างอิงทฤษฎี หรือ ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร จึงมีจุดอ่อนมากที่สุด และไม่ค่อยมีผู้นิยมใช้

การพัฒนาตัวบ่งชี้โดยใช้นิยามเชิงทฤษฎี (theoretical definition) เป็นนิยามที่นักวิจัยใช้ ทฤษฎีรองรับสนับสนุนการตัดสินใจของนักวิจัยโดยตลอด ใช้วิจารณ์ญาณของนักวิจัยน้อยมาก ซึ่งทำได้ 2 วิธี คือ 1. การใช้ทฤษฎีและ เอกสารงานวิจัยเป็นพื้นฐานสนับสนุนทั้งหมด ตั้งแต่การกำหนดตัวแปรย่อย วิธีการรวมตัวแปรย่อย และ การกำหนดน้ำหนักของตัวแปรย่อย โดยอาจใช้โมเดลหรือสูตรในการสร้างตัวบ่งชี้ตามที่มีผู้พัฒนาไว้แล้วทั้งหมด 2. การใช้ทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยเป็นพื้นฐานสนับสนุนในการคัดเลือกตัวแปรย่อยและกำหนดวิธีการในการรวมตัวแปรย่อยเท่านั้น ส่วนในขั้นตอนการกำหนดน้ำหนักตัวแปรย่อยแต่ละตัวนั้น เป็นการใช้ความคิดเห็นผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญประกอบในการตัดสินใจ วิธีนี้ใช้ในกรณีที่ยังไม่มีผู้ใดกำหนดสูตรหรือตัวบ่งชี้ไว้ก่อน

การพัฒนาตัวบ่งชี้โดยใช้นิยามเชิงประจักษ์ (empirical definition) มีลักษณะใกล้เคียงกับนิยามเชิงทฤษฎี เพราะ เป็นนิยามที่กำหนดว่า ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวแปรย่อยอะไร และกำหนดรูปแบบวิธีการรวมตัวแปรให้ได้ตัวบ่งชี้โดยมีทฤษฎี เอกสารวิชาการ หรือ งานวิจัยเป็นพื้นฐาน ในการกำหนดน้ำหนักของตัวแปรแต่ละตัวที่นำมารวมกัน อาศัยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงประจักษ์ เพื่อใช้ในการพัฒนาตัวบ่งชี้ การนิยามแบบนี้จึงเหมาะสม และนิยมใช้ในปัจจุบัน วิธีการนิยามเชิงประจักษ์ มีการกำหนดนิยาม คือ การกำหนดน้ำหนักตัวแปรย่อยจากการศึกษาเอกสารและทฤษฎีดำเนินการวิจัย โดยใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสอดคล้องกับ การวิจัยที่มีการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นหรือโมเดลลิสเรล (linear structural relationship model or LISREL model)

การกำหนดนิยามเชิงประจักษ์ของตัวบ่งชี้ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

กำหนดโมเดลโครงสร้างความสัมพันธ์ ว่าตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวแปรย่อยอะไรและอย่างไร มีทฤษฎีรองรับ โมเดลที่ได้ เป็น โมเดลการวัด (measurement model) ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรย่อย (ตัวแปรสังเกตได้) (observed variables) กับตัวบ่งชี้ (ตัวแปรแฝง) (latent variables)

กำหนดน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรย่อยจากข้อมูลเชิงประจักษ์ นักวิจัยต้องรวบรวมข้อมูลได้แก่ ตัวแปรย่อยทั้งหลายตามโมเดลที่พัฒนาขึ้น นำมาวิเคราะห์ให้ได้ค่าน้ำหนักตัวแปรย่อยที่จะใช้ในการสร้างตัวบ่งชี้ วิธีการวิเคราะห์ที่นิยมใช้กันมากที่สุด คือ การวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) มีทฤษฎีรองรับโมเดลแบบหนักแน่น และสามารถตรวจสอบความตรงของโมเดลโดยพิจารณาความสอดคล้องระหว่างโมเดลตามทฤษฎีกับข้อมูล และเมื่อพบว่า โมเดลมีความตรง จึงนำเสนอการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรย่อยมาสร้างตัวแปรแฝง

ขั้นตอนที่ 3 การเก็บรวบรวมข้อมูล (data collection) คือ การดำเนินการวัดตัวแปรย่อยได้แก่ การสร้างเครื่องมือสำหรับวัด การทดลองใช้เครื่องมือและนำผลการทดลองใช้มาปรับปรุงข้อมูล รวมถึงการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การกำหนดประชากร และ กลุ่มตัวอย่าง การออกภาคสนาม

เพื่อใช้เครื่องมือเก็บข้อมูล และ การตรวจสอบคุณภาพของข้อมูลที่เป็นตัวแปรย่อยซึ่งจะนำมารวมเป็นตัวบ่งชี้

ขั้นตอนที่ 4 การสร้างตัวบ่งชี้ ในขั้นตอนนี้ นักวิจัยสร้างสเกล (scaling) ตัวบ่งชี้โดยการวิเคราะห์รวมข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรย่อยจนได้ตัวบ่งชี้ โดยใช้วิธีการรวมตัวแปรย่อย และการกำหนดน้ำหนักตัวแปรย่อยตามที่ได้นิยามตัวบ่งชี้ไว้

ขั้นตอนที่ 5 การตรวจสอบคุณภาพ (quality check) ตัวบ่งชี้ ครอบคลุมถึงการตรวจสอบคุณภาพของตัวแปรย่อยและตัวบ่งชี้ด้วย โดยตรวจสอบทั้ง ความตรง (validity) ความเที่ยง (reliability) ความเป็นประโยชน์ (utility) ความเหมาะสม (appropriateness) ความเป็นไปได้ (feasibility) และ ความเชื่อถือได้ (credibility)

ขั้นตอนที่ 6 การจัดเข้าบริบท และ การนำเสนอรายงาน (contextualization and presentation) เป็นขั้นตอนที่สำคัญมากเพราะเป็นการสื่อสารระหว่างนักวิจัยที่เป็นผู้พัฒนากับผู้ใช้ตัวบ่งชี้ หลังจากการสร้างและตรวจสอบคุณภาพตัวบ่งชี้แล้ว

4.3 การตรวจสอบคุณภาพของตัวบ่งชี้

การตรวจสอบคุณภาพของตัวบ่งชี้

การควบคุมและตรวจสอบคุณภาพของตัวบ่งชี้ สามารถดำเนินการได้ในขั้นตอนของการพัฒนาตัวบ่งชี้ (วรณี แกมเกตุ และ สุเทพ บุญซ้อน, 2554) ดังนี้

1. การตรวจสอบคุณภาพในเรื่องตัวแปรและการคัดเลือกตัวแปร ผู้พัฒนาตัวบ่งชี้จะต้องมีการรอบคอบทฤษฎีที่ชัดเจนและมีคุณภาพซึ่งได้จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งนิยามเชิงปฏิบัติการที่ถูกต้องสอดคล้องกับเป้าหมายในการนำตัวบ่งชี้ไปใช้ประโยชน์ รวมถึงประเภท ลักษณะ ระดับการวัด กรอบแนวคิดในการคัดเลือกตัวแปร และการสร้างโมเดล ทั้งนี้เพื่อให้มีความตรงภายในเพิ่มขึ้น ซึ่งมีผลมาจากแหล่งอิทธิพลอย่างน้อย 3 แหล่ง ได้แก่

1.1 ความครอบคลุมในการวัดตัวแปร การวัดตัวแปรเพียงบางส่วนนั้นอาจไม่ครอบคลุมมิติต่าง ๆ ของมโนทัศน์ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา ซึ่งอาจเกิดการนิยามเชิงปฏิบัติการที่ไม่ครอบคลุมเพียงพอหรือเครื่องมือไม่สามารถวัดสิ่งที่ได้นิยามไว้

1.2 ความหมายของมโนทัศน์ที่ต้องศึกษามีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของเวลา หรือระบบการศึกษาของแต่ละสภาพแวดล้อมหรือลักษณะทางสังคม

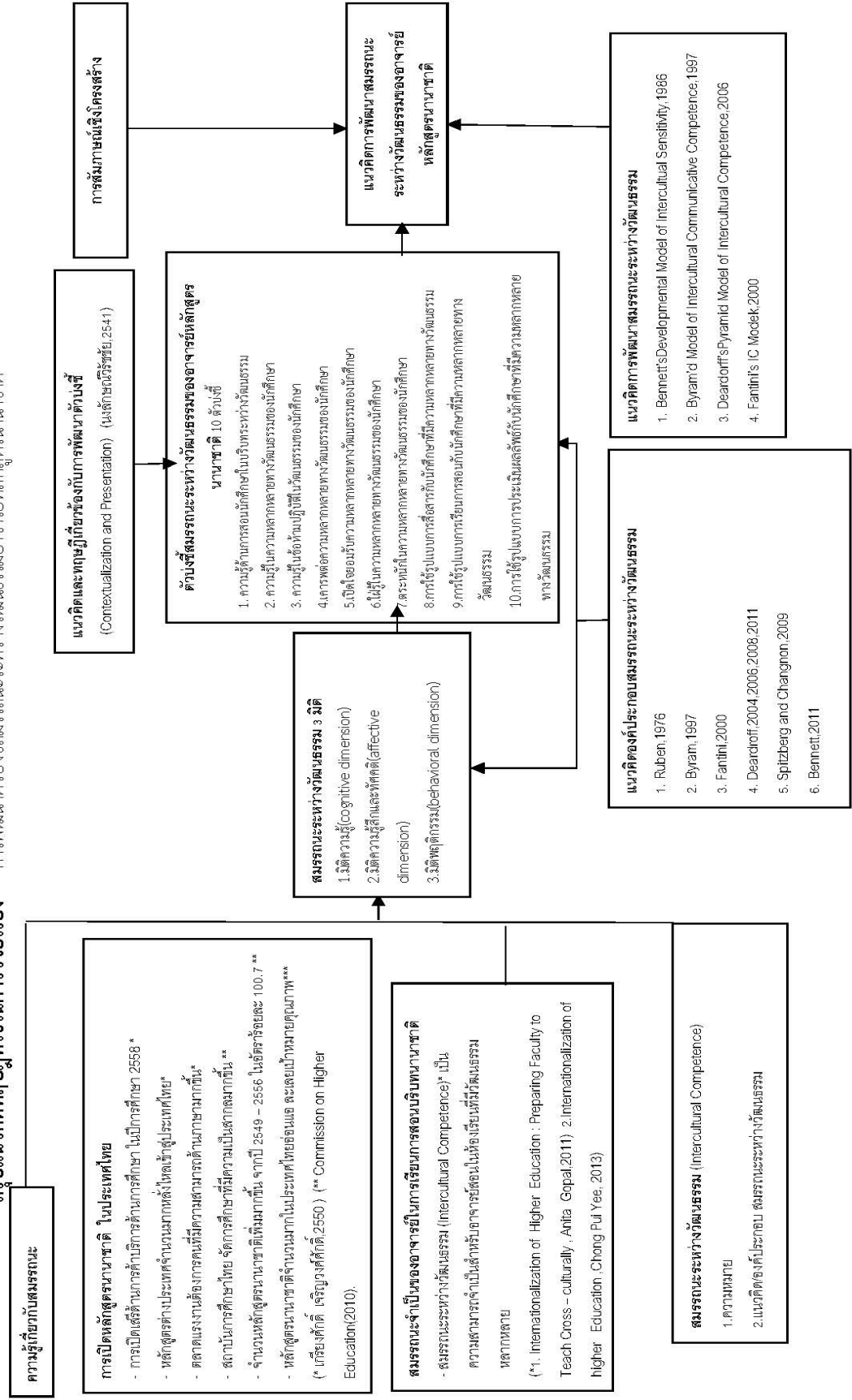
1.3 ความเป็นตัวแทนของตัวแปร นิยามของตัวแปรที่ใช้อาจจะไม่ได้เป็นตัวแทนที่ดีของมโนทัศน์ที่ต้องการศึกษา

2. การตรวจสอบคุณภาพเรื่องการรวมหรือการสังเคราะห์ตัวแปรซึ่งมีหลายวิธี ซึ่งแต่ละวิธีมีความเหมาะสมและมีเงื่อนไขสำหรับการนำไปใช้ประโยชน์ที่แตกต่างกัน ดังนั้น การพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ เหล่านี้ จึงถือเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้ได้ตัวบ่งชี้ที่มีคุณภาพสอดคล้องกับเป้าหมายการนำไปใช้

3. การตรวจสอบคุณภาพในเรื่องการกำหนดน้ำหนักความสำคัญของตัวแปร แม้ว่าจะไม่มีหลักเกณฑ์ตายตัว แต่การเลือกวิธีที่เหมาะสมกับธรรมชาติของตัวแปรและเป้าหมายในการนำไปใช้ประโยชน์ เป็นประเด็นที่ต้องพิจารณาตรวจสอบตัวบ่งชี้เชิงระบบ input process output outcome

สรุปแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ”

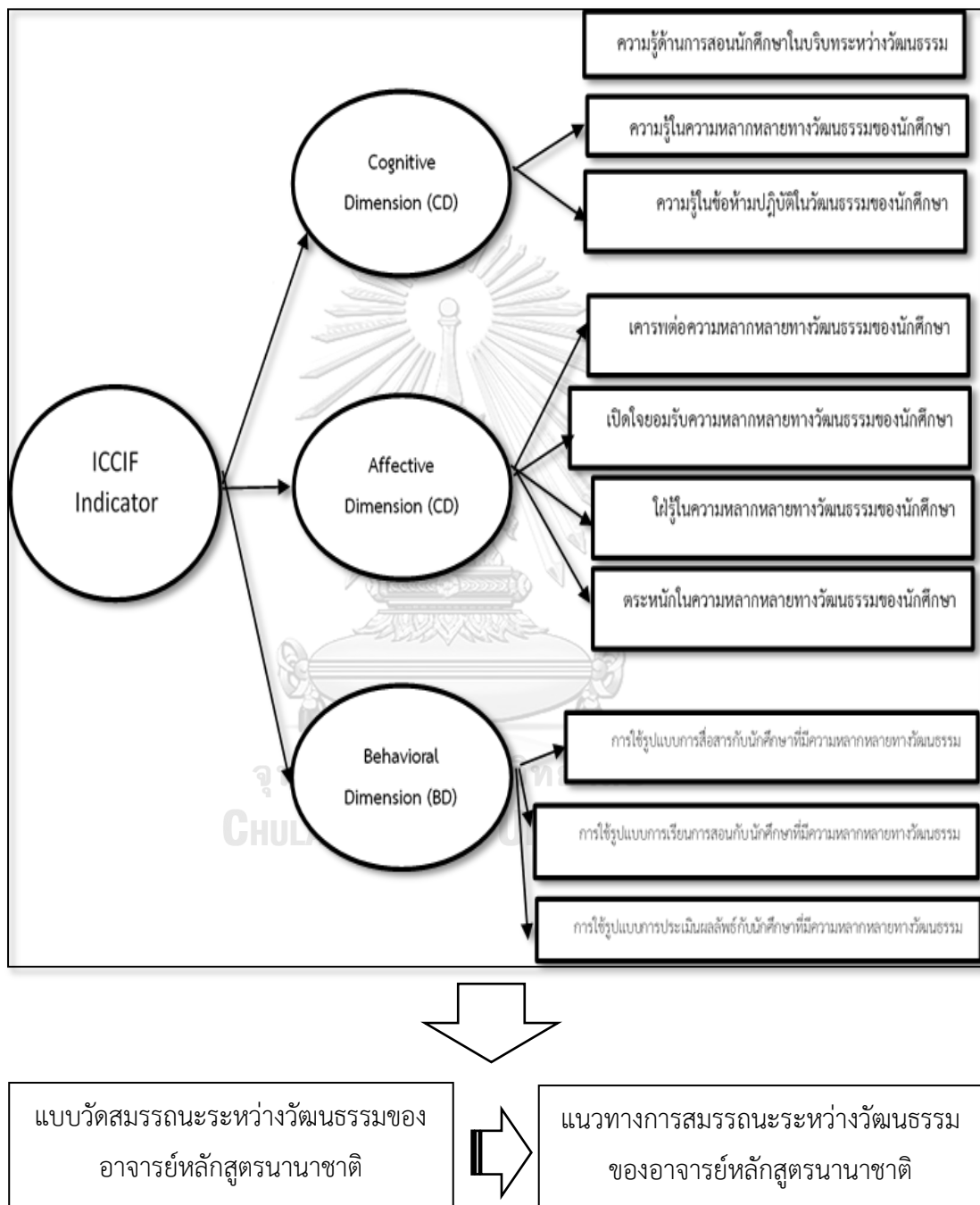

กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual framework)

จากการทบทวนเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม พบว่านักวิชาการด้านวัฒนธรรมทั้งในประเทศและต่างประเทศนำเสนอองค์ประกอบหลัก องค์ประกอบย่อย ตัวบ่งชี้ที่แตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาซึ่งอาจมีความทับซ้อนกันอยู่ทั้งความหมายและชื่อเรียก สำหรับการศึกษารื่องนี้ในประเทศไทยยังมีจำนวนไม่มากนักโดยส่วนใหญ่จะศึกษาในกลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา กลุ่มนักศึกษากายาบาล โดยยังไม่ปรากฏงานวิจัยที่ศึกษาในกลุ่มของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติผู้ซึ่งเป็นหนึ่งในกลไกสำคัญต่อการพัฒนาความเป็นสากลของอุดมศึกษาไทยเพื่อเพิ่มสมรรถนะทางการแข่งขันของประเทศ และยังไม่มีการพัฒนาแบบวัดเพื่อทราบถึงระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมตลอดจนรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมอย่างเป็นรูปธรรมสำหรับอาจารย์กลุ่มนี้ ด้วยความสำคัญดังที่กล่าวมา งานวิจัยนี้จึงได้ศึกษาองค์ประกอบ และตัวบ่งชี้ของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติโดยการสังเคราะห์ และพัฒนากรอบแนวคิดองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ จาก 3 แนวคิด ได้แก่ แนวคิดการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมแบบพีระมิดของ Deardorff (2006; 2008; 2009; 2011) แนวคิดมิติหลักสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ (Spitzberg & Changnon, 2009) และสมรรถนะการสอนระหว่างวัฒนธรรม ITC (intercultural teaching competence) ของ Fantini (2009) โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และพัฒนาแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่มีเนื้อหาครอบคลุมการปฏิบัติงานของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติซึ่งสอดคล้องกับองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้น และตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความตรงเชิงโครงสร้าง และความเที่ยง เพื่อให้ได้ข้อคำถามที่สามารถวัดระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติได้อย่างแม่นยำ และนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่ยกร่างมาจากการทบทวนวรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลการวิจัยระยะที่ 1 และการสัมภาษณ์อาจารย์หลักสูตรนานาชาติพร้อมทั้งตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางฯ ด้วยผู้ทรงคุณวุฒิทางการศึกษาที่มีประสบการณ์ในการพัฒนาอาจารย์ในระดับอุดมศึกษา

การศึกษาในงานวิจัยนี้องค์ประกอบและตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติซึ่งผ่านการสังเคราะห์และพัฒนาจาก 3 แนวคิดข้างต้นประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ 10 ตัวบ่งชี้ ดังนี้ 1) องค์ประกอบด้านความรู้ (cognitive dimension) วัดด้วย 3 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ความรู้ด้านการสอน นักศึกษาในบริบทระหว่างวัฒนธรรม ความรู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา และความรู้ในข้อห้ามปฏิบัติในวัฒนธรรมของนักศึกษา 2) องค์ประกอบด้านความรู้สึกและทัศนคติ (affective dimension) วัดด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ เคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา เปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา ใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา และตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา 3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (behavioral dimension) วัดด้วย 3 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ การใช้รูปแบบการสื่อสารกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม การใช้

รูปแบบการเรียนการสอนกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และการใช้รูปแบบการประเมิน ผลลัพธ์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม นำสู่การพัฒนาแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม ของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติและแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตร นานาชาติ โมเดลและกรอบแนวคิดการวิจัยแสดงไว้ในภาพ 2.2

ภาพ 2.2 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยายซึ่งมีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ 2) เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ 3) เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ การดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การพัฒนาตัวบ่งชี้ และสร้างแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ระยะที่ 2 การสำรวจระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลในประเทศไทย และระยะที่ 3 การนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ โดยมีรายละเอียดขั้นตอนในการดำเนินงาน ดังนี้

การวิจัยระยะที่ 1 การพัฒนาตัวบ่งชี้ และสร้างแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

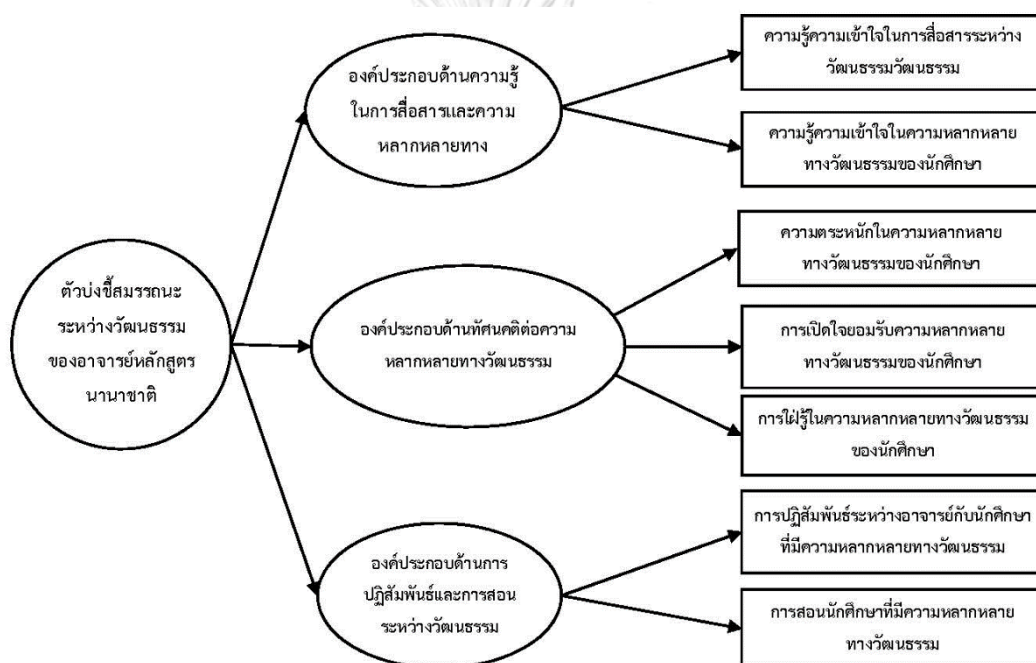
การวิจัยระยะที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้ และตรวจสอบกรอบแนวคิดเบื้องต้นโดยการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ มี 2 ขั้นตอน ดังนี้

1.1 ขั้นตอนการพัฒนากรอบแนวคิดและแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

1.1.1 ศึกษา นิยาม แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม จากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ แล้วสกัดองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ พัฒนาเป็นกรอบแนวคิดการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และ กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการ (operational definition) ของแต่ละองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และนำคำนิยามเชิงปฏิบัติการมาสร้างแบบสัมภาษณ์เชิงโครงสร้างเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ดังปรากฏในภาคผนวก ข

1.1.2 นำแบบสัมภาษณ์เชิงโครงสร้างการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และ คำนิยามเชิงปฏิบัติการของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ รายชื่อผู้เชี่ยวชาญแสดงไว้ในภาคผนวก ก โดยผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยที่มีความเชี่ยวชาญด้านสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมและ/หรือ สอนในหลักสูตรนานาชาติอย่างน้อย 5 ปี จำนวน 5 ท่าน

1.1.3 รวบรวมข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และ คำนิยามเชิงปฏิบัติการของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาตินำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ปรากฏผลดังภาพ 3.1

ภาพ 3.1 กรอบแนวคิดตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

1.1.4 นำองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และคำนิยามเชิงปฏิบัติการที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษามาสร้างแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ รายละเอียดดังตาราง 3.1

ตาราง 3.1 องค์ประกอบและตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	จำนวน ข้อ
1.ด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม	1.1 ความรู้ความเข้าใจของอาจารย์เกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม	10
	1.2 ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	8
2.ด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม	2.1 ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	11
	2.2 การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	8
	2.3 การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	16
3.ด้านปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม	3.1 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	15
	3.2 การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	12

1.2 ขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1.2.1 นำแบบวัดสมรรถนะระหว่างของอาจารย์หลักสูตรวัฒนธรรมนานาชาติไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 ท่านตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเข้าใจในภาษา รายชื่อผู้เชี่ยวชาญแสดงไว้ในภาคผนวก ก ประกอบด้วย

1.2.1.1 อาจารย์ผู้สอนหลักสูตรนานาชาติมีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 5 ปี จำนวน 5 ท่าน ซึ่งคัดเลือกจากมหาวิทยาลัยที่ไม่ปรากฏในกลุ่มเป้าหมาย

1.2.1.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านประเมินและวัดผลทางสถิติจำนวน 2 ท่าน

1.2.2 คำนวณค่าดัชนี IOC (item objective congruence) โดยกำหนดให้คะแนน +1 คือ ข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ คะแนน 0 คือ ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ และ คะแนน -1 คือ ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาตัดสินว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ หรือจุดมุ่งหมายของการวัด เมื่อค่าดัชนี IOC มากกว่า .5 (ศิริชัย กาญจนวสี, 2552) ซึ่งผลการคำนวณค่าดัชนี IOC พบว่า ข้อคำถามในแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ มิติด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมผ่านเกณฑ์ 15 ข้อ ไม่ผ่านเกณฑ์ 3 ข้อ มิติด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมผ่านเกณฑ์จำนวน 25 ข้อ ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 9 ข้อ และ มิติด้านปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมผ่านเกณฑ์ทุกข้อ ผู้วิจัยตัดข้อคำถามที่ไม่ผ่านเกณฑ์ค่าดัชนี IOC โดยข้อคำถามที่เหลือยังคงครอบคลุมโครงสร้างเนื้อหาตามนิยามเชิงปฏิบัติการ ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนี IOC แสดงไว้ในตาราง 3.2

1.2.3 พิจารณาข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิและปรับปรุงข้อคำถามในแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาอีกครั้งก่อนนำไปทดลองใช้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ (แสดงไว้ในภาคผนวก ข.) และ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่ผ่านการปรับปรุงแล้ว ปรากฏในตาราง 3.3

ตาราง 3.2 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนี IOC ของข้อคำถามในแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ข้อคำถาม	ค่าดัชนี IOC
องค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม	
ตัวบ่งชี้ความรู้ความเข้าใจของอาจารย์เกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม	
1. ท่านสามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการสนทนากับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมได้	1.00
2. การสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมเป็นเรื่องง่ายสำหรับท่าน	0.71
3. ท่านปรับภาษาที่ใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสมกับบริบททางวัฒนธรรมของคู่สนทนา	1.00
4. ท่านหลีกเลี่ยงที่จะร่วมวงสนทนาในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	0.71
5. การสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานของท่าน	0.71
6. ท่านเลือกใช้ถ้อยคำในการสื่อสารที่ไม่ขัดต่อความเชื่อทางวัฒนธรรมของคู่สนทนา	1.00
7. ท่านเข้าใจถึงการแสดงสีหน้าท่าทางของคู่สนทนาขณะสนทนาได้	1.00
8. ท่านจะปรับเปลี่ยนวิธีการสื่อสารทันทีเมื่อคู่สนทนาต่างวัฒนธรรมแสดงสีหน้าไม่พอใจ	1.00

ข้อคำถาม	ค่าดัชนี IOC
9. ท่านสามารถใช้สีหน้าท่าทางประกอบการสื่อสารเพื่อช่วยให้เข้าใจถึงการสื่อความหมายกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรม	1.00
10. ท่านสามารถแสดงท่าทางประกอบเพื่อให้นักศึกษาต่างวัฒนธรรมมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น	0.71
ตัวบ่งชี้ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	
11. ท่านจะปรับเปลี่ยนการใช้ถ้อยคำให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมที่แตกต่างของคู่สนทนา	0.71
12. เราควรหลีกเลี่ยงการใช้คำที่มีความหมายกำกวมหรือเป็นคำแสลงในวัฒนธรรมอื่น	-0.71
13. ประเทศไทยและกลุ่มประเทศอาเซียนมีวัฒนธรรมการดำรงชีวิตคล้ายกัน แต่มีการใช้ถ้อยคำที่ต่างกัน เช่น สวัสดี ในภาษาไทย สบายดี ในภาษาลาว	-0.86
14. ความคล้ายและความแตกต่างระหว่างภาษาของแต่ละวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ท่านคำนึงถึงและพยายามเลือกใช้ให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมของคู่สนทนา	-0.57
15. ท่านสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมเมื่อต้องอยู่ในบริบทต่างวัฒนธรรม	1.00
16. ท่านจะปฏิบัติตนกับนักศึกษาที่มาจากแต่ละวัฒนธรรมไม่เหมือนกัน โดยคำนึงถึงความคล้ายและความแตกต่างทางวัฒนธรรม	1.00
17. ในการสนทนากับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมท่านจะคำนึงถึงถิ่นที่มาหรือวัฒนธรรมของนักศึกษาเสมอ	0.71
18. ท่านเข้าใจถึงความคล้ายและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและเลือกปฏิบัติตามแนวทางที่เหมาะสม	1.00
องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม	
ตัวบ่งชี้ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	
19. การอยู่ร่วมกับนักศึกษาที่มีผิวสีทำให้ท่านไม่สะดวกใจในการปฏิบัติตน	1.00
20. ท่านรู้สึกถึงความแตกต่างได้ทันที หากเข้าไปอยู่ในกลุ่มนักศึกษาที่มีวัฒนธรรมการแต่งกายต่างจากท่าน	0.71
21. ท่านพยายามทำความเข้าใจมุมมองของนักศึกษาต่างวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกัน	0.14
22. หากนักศึกษาแสดงความไม่พอใจในขณะที่มีการแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมท่านรับรู้ได้ทันที	-0.57

ข้อคำถาม	ค่าดัชนี IOC
23. ท่านให้ความสนใจกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมและสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมกับนักศึกษา	1.00
24. ท่านรู้สึกว่าการกระทำของท่านมีความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมนั้น ท่านจะปรับพฤติกรรมของท่านให้เหมาะสมสอดคล้องกับบริบทวัฒนธรรมนั้นทันที	1.00
25. ท่านชื่นชมศิลปินต่างประเทศและคอยติดตามข่าวสารตามสื่อต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ	0.71
26. ท่านรอคอยที่จะชมคอนเสิร์ตของศิลปินต่างชาติและจองบัตรล่วงหน้าเสมอ	0.14
27. อุดมศึกษาในยุคสังคมไร้พรมแดนนี้การเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาจากชาติต่าง ๆ จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ	-0.57
28. ความรู้ระหว่างวัฒนธรรมช่วยให้ท่านสามารถจัดการเรียนการสอนนักศึกษานานาชาติที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ	-0.57
29. ความรู้ระหว่างวัฒนธรรมไม่เกี่ยวอันใดเลยกับการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรนานาชาติ	-0.57
ตัวบ่งชี้การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	
30. ท่านยอมรับฟังความคิดเห็นของบุคคลที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความเชื่อที่แตกต่างจากท่าน	1.00
31. นักศึกษาไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์การสอนของท่านและเสนอให้ปรับวิธีการสอน	1.00
32. การยกมือถามในห้องเรียน ท่านคิดว่าเป็นการปฏิบัติที่ควรหลีกเลี่ยงเพราะจะทำให้ท่านสอนไม่ทัน	0.42
33. เป็นการเสียเวลาหากนักศึกษาแสดงความคิดเห็นมากเกินไปขณะที่ท่านกำลังสอน	0.71
34. ท่านปรับพฤติกรรมของท่านเพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ	1.00
35. ท่านสบายใจที่จะปรับตัวตามวัฒนธรรมอื่นที่ไม่ขัดแย้งกับวัฒนธรรมของท่าน	1.00
36. การเข้าร่วมงานเทศกาลตรุษจีนท่านจะแต่งกายชุดสีแดงหรือสีส้มสดใส	0.42
37. ท่านยินดีปรับพฤติกรรมบางอย่างของท่านเพื่อสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่ม	1.00
ตัวบ่งชี้การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	
38. การเดินช้อปปิ้งสินค้าลดราคาที่น่าสนใจกว่าการอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติต่าง ๆ	1.00
39. ในยุคโลกาภิวัตน์เราควรศึกษาวิถีดำเนินชีวิตที่หลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	1.00

ข้อคำถาม	ค่าดัชนี IOC
40. ท่านคิดว่าการศึกษาวัฒนธรรมต่างชาติเป็นเรื่องไม่จำเป็น	1.00
41. ท่านมักเข้าชมนิทรรศการเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ	1.00
42. ท่านไม่รู้สึกว่าท่านต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในความรู้ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างจากท่าน	1.00
43. ทุกคนเกิดมาต่างมีความรู้ด้านวัฒนธรรมอยู่แล้วไม่ต้องค้นคว้าเพิ่ม	1.00
44. ความไม่รู้เรื่องวัฒนธรรมต่างชาติเป็นอุปสรรคต่อการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	1.00
45. ท่านคิดว่าไม่ควรเสียเวลากับการเรียนรู้ในวัฒนธรรมอื่นมากนัก	1.00
46. ท่านค้นคว้าเรื่องราวของวัฒนธรรมต่างชาติเมื่อมีเวลาว่าง	1.00
47. แม้ว่าสภาพอากาศไม่เป็นใจต่อการเดินทางท่านก็จะเลือกการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อเรียนรู้ประวัติศาสตร์และความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม	1.00
48. ท่านมองหาโอกาสในการพัฒนาความรู้ทางวัฒนธรรมมากกว่าความรู้ด้านอื่น	1.00
49. ท่านมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ ให้มากกว่านี้	1.00
50. การค้นคว้าและเพิ่มเติมข้อมูลใหม่ ๆ เกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมทำให้ท่านเสียเวลาในการเตรียมสอน	1.00
51. การสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ในวันหยุดทำให้ท่านเสียเวลาพักผ่อน	0.42
52. การเปิดอินเทอร์เน็ตเพื่อค้นคว้าเรียนรู้ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมต่างๆ ของนักศึกษาที่ท่านคิดว่าไม่คุ้มค่าเลย	0.14
53. ท่านมีความสุขในการค้นคว้าและเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ	1.00
องค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม	
ตัวบ่งชี้การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	
54. ท่านอุทิศเวลาส่วนตัวให้นักศึกษาโดยไม่ได้หวังผลตอบแทนใดใด	1.00
55. ท่านถามไถ่พฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงของนักศึกษาแม้ในนอกเวลาทำงาน	1.00
56. แม้ท่านจะมีภาระงานจำนวนมากแต่ก็ยังสามารถแบ่งเวลาในการสังเกตปัญหาของนักศึกษาและหาแนวทางแก้ไข	1.00
57. เมื่อนักศึกษาต่างวัฒนธรรมมีปัญหาท่านเป็นที่พึ่งได้เสมอ	1.00
58. ท่านไม่สะดวกใจที่จะให้คำปรึกษานักศึกษาต่างวัฒนธรรม	1.00

ข้อความ	ค่าดัชนี IOC
59.การให้คำปรึกษานักศึกษานอกชั้นเรียนเป็นภาระงานที่ท่านให้เวลาน้อยมาก	0.71
60.ท่านสนับสนุนเฉพาะนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนให้มีความก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน	1.00
61.ท่านจะพยายามอธิบายและขยายความพร้อมยกตัวอย่างหากนักศึกษาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านสอน	1.00
62.ท่านให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมทุกคน	1.00
63.การรับประทานอาหารร่วมกับนักศึกษาเพื่อเลี้ยงฉลองในเทศกาลต่าง ๆ เป็นกิจกรรมที่ท่านปฏิบัติเสมอ	1.00
64.ท่านจัดสรรเวลาเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักศึกษาจัดขึ้นอย่างต่อเนื่อง	1.00
65.การเข้าร่วมค่ายกิจกรรมในต่างจังหวัดกับนักศึกษาท่านรู้สึกไม่สนุก	0.71
66.ท่านเต็มใจที่จะให้ความช่วยเหลือนักศึกษาทุกครั้งเมื่อเขาต้องการความช่วยเหลือ	0.71
67.ปัจจุบันมีสิ่งยั่วยุทางสังคมมากมายที่อาจทำให้นักศึกษาดำเนินชีวิตในทางที่ผิดท่านก็พร้อมให้อภัยและโอกาสในการแก้ไข	1.00
68.การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอน แนวปฏิบัติต่าง ๆ ตลอดจนวิถีการดำเนินชีวิตเป็นหนึ่งในภาระงานที่ท่านพร้อมปฏิบัติเสมอ	1.00
ตัวบ่งชี้การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	
69.ท่านพยายามเลือกใช้สื่อการสอนที่หลากหลายเพื่อช่วยให้นักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมเข้าใจมากขึ้น	1.00
70.ท่านวางแผนการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษาแต่ละบุคคล	1.00
71.ท่านจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดของผู้เรียน โดยไม่ขัดต่อวัฒนธรรมของนักศึกษาต่างชาติ	1.00
72.ท่านมักจะจัดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางวัฒนธรรมร่วมกัน	1.00
73.ท่านจัดรูปแบบของห้องเรียนอย่างหลากหลายเพื่อให้ยืดหยุ่นต่อการออกแบบการเรียนการสอน	1.00
74.ท่านส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผลโดยหลีกเลี่ยงการวิเคราะห์วิจารณ์ที่ขัดต่อวัฒนธรรมอื่น	0.71

ข้อคำถาม	ค่าดัชนี IOC
75. ท่านจัดการเรียนการสอนโดยเน้นความร่วมมือไม่เน้นการแข่งขันระหว่างวัฒนธรรม เพื่อสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้มีความอบอุ่น	1.00
76. ท่านให้คุณค่ากับทุกความคิดเห็นของนักศึกษาในทุกวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยและความสุขในการเรียน	1.00
77. การจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนท่านจะส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักแก้ไขปัญหาและจัดการความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมในสถานการณ์จริง	1.00
78. ปัจจุบันจำนวนนักศึกษาที่มีความหลากหลายวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นซึ่งมีความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันดังนั้นควรมีความยืดหยุ่นในการวัดผลสัมฤทธิ์การเรียน	1.00
79. การวัดและประเมินผลท่านคำนึงถึงความง่ายของบทเรียนและความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน	1.00
80. ท่านมักจะติดตามประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาเป็นระยะ ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	1.00

ตาราง 3.3 ผลการปรับปรุงแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ข้อคำถาม	ค่าดัชนี IOC
องค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม	
ตัวบ่งชี้ความรู้ความเข้าใจของอาจารย์เกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม	
1. ท่านสามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการสนทนากับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมได้	1.00
2. การสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมเป็นเรื่องง่ายสำหรับท่าน	0.71
3. ท่านปรับภาษาที่ใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสมกับบริบททางวัฒนธรรมของคู่สนทนา	1.00
4. ท่านหลีกเลี่ยงที่จะร่วมวงสนทนาในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	0.71
5. ท่านสามารถสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมได้อย่างคล่องแคล่ว	0.71
6. ท่านเลือกใช้ถ้อยคำในการสื่อสารที่ไม่ขัดต่อความเชื่อทางวัฒนธรรมของคู่สนทนา	1.00
7. ท่านเข้าใจถึงการแสดงสีหน้าท่าทางของคู่สนทนาขณะสนทนาได้	1.00
8. ท่านสามารถปรับเปลี่ยนวิธีการสื่อสารกับสภาพอารมณ์หรือความรู้สึกของคู่สนทนาต่างวัฒนธรรมได้	1.00
9. ท่านสามารถใช้สีหน้าท่าทางประกอบการสื่อสารเพื่อช่วยให้นักศึกษาต่างวัฒนธรรมเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น	1.00

ข้อคำถาม	ค่าดัชนี IOC
10. ท่านสามารถแสดงท่าทางประกอบเพื่อให้นักศึกษาต่างวัฒนธรรมมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น	0.71
ตัวบ่งชี้ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	
11. ท่านจะปรับเปลี่ยนการใช้ถ้อยคำให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมที่แตกต่างของกลุ่มสนทนา	0.71
15. ท่านสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมเมื่อต้องอยู่ในบริบทต่างวัฒนธรรม	1.00
16. ท่านสามารถปฏิบัติตนกับนักศึกษาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมของเขาได้	1.00
17. ท่านรู้จักและเข้าใจความเชื่อตามบริบทแต่ละวัฒนธรรมที่ต่างออกไปได้	0.71
18. ท่านสามารถเปรียบเทียบถึงความคล้ายและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและเลือกปฏิบัติตามแนวทางที่เหมาะสมด้วย	1.00
องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม	
ตัวบ่งชี้ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	
19. ถ้าท่านต้องปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาผิวสี ท่านก็สามารถปฏิบัติตนได้ตามปกติ	1.00
20. ท่านรู้สึกถึงความแตกต่างได้ทันทีหากเข้าไปอยู่ในกลุ่มนักศึกษาที่มีวัฒนธรรมการแต่งกายต่างจากท่าน	0.71
23. ท่านคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษาและสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม	1.00
24. ท่านรู้สึกว่าการกระทำของท่านมีความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมนั้น ท่านจะปรับพฤติกรรมของท่านให้เหมาะสมสอดคล้องกับบริบทวัฒนธรรมนั้นทันที	1.00
25. ท่านชื่นชมศิลปินต่างประเทศและคอยติดตามข่าวสารตามสื่อต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ	0.71
ตัวบ่งชี้การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	
30. ท่านยอมรับฟังความคิดเห็นของบุคคลที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความเชื่อที่แตกต่างจากท่าน	1.00
31. การวิพากษ์วิจารณ์ของนักศึกษาต่างวัฒนธรรมต่อการสอนของท่านเป็นเรื่องที่ไม่ควรทำ	1.00
33. เป็นการเสียเวลา หากนักศึกษาแสดงความคิดเห็นมากเกินไปในขณะที่ท่านกำลังสอนอยู่	0.71
34. ท่านปรับพฤติกรรมของท่านเพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ	1.00
35. ท่านสบายใจที่จะปรับตัวตามวัฒนธรรมอื่นที่ไม่ขัดแย้งกับวัฒนธรรมของท่าน	1.00

ข้อความ	ค่าดัชนี IOC
37. ท่านยินดีปรับพฤติกรรมบางอย่างของท่านเพื่อสร้างมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	1.00
ตัวบ่งชี้การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	
38. ท่านสนใจศึกษาวัฒนธรรมต่าง ๆ ด้วยการอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ หรือ สิ่งต่าง ๆ	1.00
39. ท่านเห็นว่าการศึกษาวีถีการดำเนินชีวิตที่หลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในยุคโลกาภิวัตน์	1.00
40. ท่านคิดว่าการศึกษาวรรณคดีต่างชาติเป็นเรื่องไม่จำเป็น	1.00
41. ท่านมักเข้าชมนิทรรศการเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ	1.00
42. ท่านไม่รู้สึกว่าท่านต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในความรู้ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างจากท่าน	1.00
43. ท่านเห็นว่านักศึกษามีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย จึงมีความสำคัญที่ท่านต้องศึกษาทำความเข้าใจวัฒนธรรมอื่น ๆ เพิ่มเติม	1.00
44. ความไม่รู้เรื่องวัฒนธรรมต่างชาติเป็นอุปสรรคต่อการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	1.00
45. ท่านคิดว่าไม่ควรเสียเวลากับการเรียนรู้ในวัฒนธรรมอื่นมากนัก	1.00
46. ท่านค้นคว้าเรื่องราวของวัฒนธรรมต่างชาติเมื่อมีเวลาว่าง	1.00
47. แม้ว่าสภาพอากาศไม่เป็นใจต่อการเดินทางท่านก็จะเลือกการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อเรียนรู้ประวัติศาสตร์และความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม	1.00
48. ท่านมองหาโอกาสในการพัฒนาความรู้ทางวัฒนธรรมมากกว่าความรู้ด้านอื่น	1.00
49. ท่านมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ ให้มากกว่านี้	1.00
50. ท่านยอมเสียสละเวลาในการเตรียมการสอนเพื่อทำความเข้าใจวัฒนธรรมต่างๆ ของนักศึกษาให้ดีเสียก่อน	1.00
53. ท่านมีความสุขในการค้นคว้าและเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ	1.00
องค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม	
ตัวบ่งชี้การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	
54. ท่านอุทิศเวลาส่วนตัวให้นักศึกษาโดยไม่ได้หวังผลตอบแทนใด ไม่ว่าเขาจะมีความแตกต่างจากท่านก็ตาม	1.00

ข้อคำถาม	ค่าดัชนี IOC
55. ท่านถามไถ่พฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงของนักศึกษาต่างวัฒนธรรมแม้ในนอกเวลางาน	1.00
56. แม้ท่านจะมีภาระงานจำนวนมากแต่ก็ยังสามารถแบ่งเวลาในการสังเกตปัญหาของนักศึกษาและหาแนวทางแก้ไข	1.00
57. ท่านเต็มใจเป็นที่พึ่งให้นักศึกษาต่างวัฒนธรรมในยามที่พวกเขามีปัญหา	1.00
58. ท่านไม่สะดวกใจที่จะให้คำปรึกษานักศึกษาต่างวัฒนธรรม	1.00
59. ท่านเต็มใจให้คำปรึกษาเมื่อนักศึกษาต่างวัฒนธรรมขอคำปรึกษานอกเวลา	0.71
60. ท่านสนับสนุนเฉพาะนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนให้มีความก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน	1.00
61. ท่านจะพยายามอธิบายและขยายความพร้อมยกตัวอย่างหากนักศึกษาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านสอน	1.00
62. ท่านให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมทุกคน	1.00
63. การรับประทานอาหารร่วมกับนักศึกษาเพื่อเลี้ยงฉลองในเทศกาลต่าง ๆ เป็นกิจกรรมที่ท่านปฏิบัติเสมอ	1.00
64. ท่านจัดสรรเวลาเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักศึกษาจัดขึ้นอย่างต่อเนื่อง	1.00
65. การเข้าร่วมค่ายกิจกรรมในต่างจังหวัดกับนักศึกษาท่านรู้สึกไม่สนุก	0.71
66. ท่านเต็มใจที่จะให้ความช่วยเหลือนักศึกษาทุกครั้งเมื่อเขามีความต้องการความช่วยเหลือ	0.71
67. ปัจจุบันมีสิ่งยั่วยุทางสังคมมากมายที่อาจทำให้นักศึกษาดำเนินชีวิตในทางที่ผิดท่านก็พร้อมให้อภัยและโอกาสในการแก้ไข	1.00
68. การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอน แนวปฏิบัติต่าง ๆ ตลอดจนวิถีการดำเนินชีวิตเป็นหนึ่งในภาระงานที่ท่านพร้อมปฏิบัติเสมอ	1.00
ตัวบ่งชี้การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	
69. ท่านพยายามเลือกใช้สื่อการสอนที่หลากหลายเพื่อช่วยให้นักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมเข้าใจมากขึ้น	1.00
70. ท่านวางแผนการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษาแต่ละบุคคล	1.00
71. ท่านจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดของผู้เรียน โดยไม่ขัดต่อวัฒนธรรมของนักศึกษาต่างชาติ	1.00

ข้อคำถาม	ค่าดัชนี IOC
72. ท่านจัดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษามีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางวัฒนธรรมร่วมกัน	1.00
73. ท่านจัดรูปแบบของห้องเรียนอย่างหลากหลายเพื่อให้ยืดหยุ่นต่อการออกแบบการเรียนการสอนภายใต้ความหลากหลายทางวัฒนธรรม	1.00
74. ท่านส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผลโดยหลีกเลี่ยงการวิเคราะห์วิจารณ์ที่ขัดต่อวัฒนธรรมอื่น	0.71
75. ท่านจัดการเรียนการสอนโดยเน้นความร่วมมือไม่เน้นการแข่งขันระหว่างวัฒนธรรมเพื่อสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้มีความอบอุ่น	1.00
76. ท่านให้คุณค่ากับทุกความคิดเห็นของนักศึกษาในทุกวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยและความสุขในการเรียน	1.00
77. การจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนท่านจะส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักแก้ไขปัญหาและจัดการความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมในสถานการณ์จริง	1.00
78. ปัจจุบันจำนวนนักศึกษาที่มีความหลากหลายวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นซึ่งมีความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันดังนั้นควรมีความยืดหยุ่นในการวัดผลสัมฤทธิ์การเรียน	1.00
79. ท่านใช้การวัดและประเมินผลที่คำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของบุคคล	1.00
80. ท่านมักจะติดตามประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาเป็นระยะ ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	1.00

1.2.4 นำแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติจำนวน 67 ข้อคำถามไปทดลองใช้ (try out) กับอาจารย์หลักสูตรนานาชาติจำนวน 50 คน

1.2.5 ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยหาค่าอำนาจจำแนก (discrimination) ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามที่ใช้วิเคราะห์ว่ามีความเหมาะสมในการนำมาวิเคราะห์โดยเทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบหรือไม่โดยใช้สถิติ KMO (kaiser-meyer-olkin measure of sampling adequacy) ซึ่งเป็นค่าที่ใช้วัดความเหมาะสมของข้อมูลตัวอย่างที่จะนำมาวิเคราะห์โดยเทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบ เมื่อ r คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ซึ่งทำให้ค่า KMO มีค่ามาก (เข้าสู่หนึ่ง) โดยทั่วไปจะต้องมีค่ามากกว่า .5 จึงจะแสดงว่าข้อคำถามมีความสัมพันธ์กันมาก หรือมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญจะสามารถใช้เทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบได้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2548) และวิเคราะห์ค่าความเที่ยง (reliability) โดยมีผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

(1) ผลการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามรายข้อด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (corrected item-total correlation) พบว่า ข้อคำถามในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับอยู่ระหว่าง .081 - .817 ซึ่งค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของข้อ 17 ต่ำ แสดงว่า ข้อคำถามดังกล่าวมีค่าอำนาจจำแนกต่ำ ข้อคำถามในองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับอยู่ระหว่าง -.461 - .729 ซึ่งค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของข้อ 19, 20, 38, 46 และข้อ 50 ต่ำ แสดงว่า ข้อคำถามดังกล่าวมีค่าอำนาจจำแนกต่ำ ข้อคำถามในองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับอยู่ระหว่าง -.064 - .836 ซึ่งค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับของข้อ 58, 59 และข้อ 60 ต่ำ แสดงว่า ข้อคำถามดังกล่าวมีค่าอำนาจจำแนกต่ำ

(2) ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้วิเคราะห์ว่ามีความเหมาะสมในการนำมาวิเคราะห์โดยเทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบหรือไม่ โดยใช้สถิติ KMO (kaiser-meyer-olkin measure of sampling adequacy) พบว่าข้อคำถามในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีค่า KMO เท่ากับ .704 โดยไม่นับรวมข้อที่ 7, 10 และข้อ 17 ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ต่ำกว่า -.131 ข้อคำถามในองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีค่า KMO เท่ากับ .665 โดยไม่นับรวมข้อที่ 19, 20, 24, 31, 38, 41, 42, 44, 46, 48 และข้อ 50 ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ต่ำกว่า -.298 ข้อคำถามในองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมมีค่า KMO เท่ากับ .622 โดยไม่นับรวมข้อที่ 56, 57, 58, 59, 60, 62, 64, 72, 73 และข้อ 74 ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ต่ำกว่า -.111

(3) คัดเลือกข้อคำถามจากแบบวัดฉบับทดลองใช้ (try out) จาก 67 ข้อ เหลือ 43 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกข้อคำถามจาก 1) พิจารณาค่าอำนาจจำแนกโดยตัดข้อที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับต่ำ โดยข้อที่ตัดออกคือ ข้อคำถามในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม ได้แก่ ข้อ 7, 10 และ 17 ข้อคำถามในองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ได้แก่ ข้อ 19, 20, 38, 46 และข้อ 50 ข้อคำถามในองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม ได้แก่ ข้อ 58, 59 และข้อ 60 2) พิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) โดยตัดข้อที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ต่ำ โดยข้อที่ตัดออกคือ ข้อคำถามในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม ได้แก่ ข้อ 7, 10 และข้อ 17 ข้อคำถามในองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม

ได้แก่ ข้อ 19, 20, 24, 31, 38, 41, 42, 44, 46, 48 และข้อ 50 ข้อคำถามในองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม ได้แก่ ข้อ 56, 57, 58, 59, 60, 62, 64, 72, 73 และข้อ 74

ผู้วิจัยแสดงผลการคัดเลือกข้อคำถามในแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ซึ่งพบว่าข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์คัดเลือกยังคงครอบคลุมโครงสร้างเนื้อหาตามนิยามเชิงปฏิบัติการ จาก 67 ข้อคำถาม ผ่านการคัดเลือก 43 ข้อคำถาม รายละเอียดในตาราง 3.4

ตาราง 3.4 ผลการคัดเลือกข้อคำถามในแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตร
นานาชาติ

ลำดับ ที่	ข้อคำถาม	corrected item-total correlation	สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อ คำถามนั้น กับข้อ คำถามอื่น	ผลการ คัดเลือกข้อ คำถาม	
				ผ่าน	ไม่ ผ่าน
องค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม					
ตัวบ่งชี้ความรู้ความเข้าใจของอาจารย์เกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม					
1	1.ท่านสามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการสนทนากับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมได้	0.59	สูง	/	
2	2.การสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมเป็นเรื่องง่ายสำหรับท่าน	0.40	สูง	/	
3	3.ท่านปรับภาษาที่ใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสมกับบริบททางวัฒนธรรมของคุณสนทนา	0.73	สูง	/	
4	4.ท่านหลีกเลี่ยงที่จะร่วมวงสนทนาในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	0.38	สูง	/	
5	5.ท่านสามารถสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมได้อย่างคล่องแคล่ว	0.32	สูง	/	
6	6.ท่านเลือกใช้ถ้อยคำในการสื่อสารที่ไม่ขัดต่อความเชื่อทางวัฒนธรรมของคุณสนทนา	0.47	สูง	/	
7	7.ท่านเข้าใจถึงการแสดงสีหน้าท่าทางของคุณสนทนาขณะสนทนาได้	0.57	ต่ำ		/
8	8.ท่านสามารถปรับเปลี่ยนวิธีการสื่อสารกับสภาพอารมณ์หรือความรู้สึกของคุณสนทนาต่างวัฒนธรรมได้	0.42	สูง	/	
9	9.ท่านสามารถใช้สีหน้าท่าทางประกอบการสื่อสารเพื่อช่วยให้นักศึกษาต่างวัฒนธรรมเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น	0.62	สูง	/	

ลำดับ ที่	ข้อความ	corrected item-total correlation	สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อ คำถามนั้น กับข้อ คำถามอื่น	ผลการ คัดเลือกข้อ คำถาม	
				ผ่าน	ไม่ ผ่าน
10	10. ท่านสามารถแสดงท่าทางประกอบ เพื่อให้นักศึกษาต่าง วัฒนธรรมมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น	0.51	ต่ำ	/	/
ตัวบ่งชี้ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา					
11	11. ท่านจะปรับเปลี่ยนการใช้ถ้อยคำให้ สอดคล้องกับวัฒนธรรมที่แตกต่างของคู่ สนทนา	0.82	สูง	/	/
12	15. ท่านสามารถปฏิบัติตนได้อย่าง เหมาะสมเมื่อต้องอยู่ในบริบทต่าง วัฒนธรรม	0.44	สูง	/	/
13	16. ท่านสามารถปฏิบัติตนกับนักศึกษาให้ สอดคล้องกับวัฒนธรรมของเขาได้	0.32	สูง	/	/
14	17. ท่านรู้จักและเข้าใจความเชื่อตาม บริบทแต่ละวัฒนธรรมที่ต่างออกไปได้	0.08	ต่ำ	/	/
15	18. ท่านสามารถเปรียบเทียบถึงความคล้ายและ ความแตกต่าง ระหว่างวัฒนธรรมและเลือกปฏิบัติตามแนวทาง ที่เหมาะสมด้วย	0.63	สูง	/	/
องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม					
ตัวบ่งชี้ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา					
16	19. ถ้าท่านต้องปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาผิว สี ท่านก็สามารถปฏิบัติตนได้ตามปกติ	-.15	ต่ำ	/	/
17	20. ท่านรู้สึกถึงความแตกต่างได้ทันทีหาก เข้าไปอยู่ในกลุ่มนักศึกษาที่มีวัฒนธรรม การแต่งกายต่างจากท่าน	-.10	ต่ำ	/	/

ลำดับ ที่	ข้อความ	corrected item-total correlation	สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อ คำถามนั้น กับข้อ คำถามอื่น	ผลการ คัดเลือกข้อ คำถาม	
				ผ่าน	ไม่ ผ่าน
18	23. ท่านคำนึงถึงความแตกต่างทาง วัฒนธรรมของนักศึกษาและสามารถ จัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม	.46	สูง	/	
19	24. ท่านรู้สึกว่าการกระทำของท่านมีความ ขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมนั้น ท่านจะปรับ พฤติกรรมของท่านให้เหมาะสมสอดคล้อง กับบริบทวัฒนธรรมนั้นทันที	.42	ต่ำ		/
20	25. ท่านชื่นชมศิลปินต่างประเทศและคอย ติดตามข่าวสารตามสื่อต่าง ๆ อย่าง สม่ำเสมอ	.21	สูง	/	
ตัวบ่งชี้การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา					
21	30. ท่านยอมรับฟังความคิดเห็นของบุคคล ที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความ เชื่อที่แตกต่างจากท่าน	.44	สูง	/	
22	31. การวิพากษ์วิจารณ์ของนักศึกษาต่าง วัฒนธรรมต่อการสอนของท่านเป็นเรื่องที่ ไม่ควรทำ	.22	ต่ำ		/
23	33. เป็นการเสียเวลา หากนักศึกษาแสดง ความคิดเห็นมากเกินไปในขณะที่ท่าน กำลังสอนอยู่	.57	สูง	/	
24	34. ท่านปรับพฤติกรรมของท่านเพื่อให้ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมี ประสิทธิภาพ	.57	สูง	/	

ลำดับ ที่	ข้อความ	corrected item-total correlation	สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อ คำถามนั้น กับข้อ คำถามอื่น	ผลการ คัดเลือกข้อ คำถาม	
				ผ่าน	ไม่ ผ่าน
25	35.ท่านสบายใจที่จะปรับตัวตาม วัฒนธรรมอื่นที่ไม่ขัดแย้งกับวัฒนธรรม ของท่าน	.47	สูง	/	
26	37.ท่านยินดีปรับพฤติกรรมบางอย่างของ ท่านเพื่อสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่มที่มี ความหลากหลายทางวัฒนธรรม	.73	สูง	/	
ตัวบ่งชี้การไม่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา					
27	38.ท่านสนใจศึกษาวัฒนธรรมต่าง ๆ ด้วย การอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ หรือ สิ่ง ต่าง ๆ	-.115	ต่ำ		/
28	39.ท่านเห็นว่าการศึกษาวิถีการดำเนิน ชีวิตที่หลากหลายทางวัฒนธรรมของ นักศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในยุคโลกาภิวัตน์	.49	สูง	/	
29	40.ท่านคิดว่าการศึกษาวัฒนธรรมต่างชาติ เป็นเรื่องไม่จำเป็น	.62	สูง	/	
30	41.ท่านมักเข้าชมนิทรรศการเกี่ยวกับ วัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ	.38	ต่ำ		/
31	42.ท่านไม่รู้สึกว่าท่านต้องศึกษาค้นคว้า เพิ่มเติมในความรู้ทางวัฒนธรรมที่แตกต่าง จากท่าน	.15	ต่ำ		/
32	43.ท่านเห็นว่านักศึกษามีพื้นฐานทาง วัฒนธรรมที่หลากหลาย จึงมีความสำคัญ ที่ท่านต้องศึกษาทำความเข้าใจวัฒนธรรม อื่น ๆ เพิ่มเติม	.64	สูง	/	

ลำดับ ที่	ข้อความ	corrected item-total correlation	สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อ คำถามนั้น กับข้อ คำถามอื่น	ผลการ คัดเลือกข้อ คำถาม	
				ผ่าน	ไม่ ผ่าน
33	44.ความไม่รู้เรื่องวัฒนธรรมต่างชาติเป็นอุปสรรคต่อการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	.26	ต่ำ	/	/
34	45.ท่านคิดว่าไม่ควรเสียเวลากับการเรียนรู้ในวัฒนธรรมอื่นมากนัก	.57	สูง	/	/
35	46.ท่านคิดว่าเรื่องราวของวัฒนธรรมต่างชาติเมื่อมีเวลาว่าง	-.46	ต่ำ	/	/
36	47.แม้ว่าสภาพอากาศไม่เป็นใจต่อการเดินทางท่านก็จะเลือกการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อเรียนรู้ประวัติศาสตร์และความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม	.16	สูง	/	/
37	48.ท่านมองหาโอกาสในการพัฒนาความรู้ทางวัฒนธรรมมากกว่าความรู้ด้านอื่น	.29	ต่ำ	/	/
38	49.ท่านมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ ให้มากกว่านี้	.61	สูง	/	/
39	50.ท่านยอมเสียสละเวลาในการเตรียมสอนเพื่อทำความเข้าใจวัฒนธรรมต่างๆ ของนักศึกษาให้ดีเสียก่อน	-.05	ต่ำ	/	/
40	53.ท่านมีความสุขในการค้นคว้าและเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ	.64	สูง	/	/
องค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม					
ตัวบ่งชี้การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม					
41	54.ท่านอุทิศเวลาส่วนตัวให้นักศึกษาโดยไม่ได้หวังผลตอบแทนใด ไม่ว่าเขาจะมี ความแตกต่างจากท่านก็ตาม	.54	สูง	/	/

ลำดับ ที่	ข้อความ	corrected item-total correlation	สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อ คำถาถามนั้น กับข้อ คำถาถามอื่น	ผลการ คัดเลือกข้อ คำถาถาม	
				ผ่าน	ไม่ ผ่าน
42	55.ท่านถาถามไถ่พฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงของ นักศึกษาต่างวัฒนธรรมแม่ในนอกเวลา งานและหาแนวทางแก้ไข	.54	สูง	/	
43	56.แม้ท่านจะมีภาระงานจำนวนมากแต่ก็ ยังสามารถแบ่งเวลาในการสังเกตปัญหา ของนักศึกษาและหาแนวทางแก้ไข	.49	ต่ำ		/
44	57.ท่านเต็มใจเป็นที่ฟังให้นักศึกษาต่าง วัฒนธรรมในยามที่พวกเขามีปัญหา	.35	ต่ำ		/
45	58.ท่านไม่สะดวกใจที่จะให้คำปรึกษา นักศึกษาต่างวัฒนธรรม	-.52	ต่ำ		/
46	59.ท่านเต็มใจให้คำปรึกษาเมื่อนักศึกษา ต่างวัฒนธรรมขอคำปรึกษากับท่านนอก เวลา	-.04	ต่ำ		/
47	60.ท่านสนับสนุนเฉพาะนักศึกษาที่ตั้งใจ เรียนให้มีความก้าวหน้าและประสบ ความสำเร็จในหน้าที่การงาน	-.06	ต่ำ		/
48	61.ท่านจะพยายามอธิบายและขยาย ความพร้อมยกตัวอย่างหากนักศึกษาไม่ เข้าใจสิ่งที่ท่านสอน	.72	สูง	/	
49	62.ท่านให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษา ต่างวัฒนธรรมทุกคน	.55	ต่ำ		/
50	63.การรับประทานอาหารร่วมกับ นักศึกษาเพื่อเลี้ยงฉลองในเทศกาลต่าง ๆ เป็นกิจกรรมที่ท่านปฏิบัติเสมอ	.50	สูง	/	

ลำดับ ที่	ข้อความ	corrected item-total correlation	สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อ คำถำนั้น กับข้อ คำถำนอื่น	ผลการ คัดเลือกข้อ คำถำน	
				ผ่าน	ไม่ ผ่าน
51	64. ท่านจัดสรรเวลาเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักศึกษานั้นได้จัดขึ้นอย่างต่อเนื่อง	.24	ต่ำ	/	/
52	65. การเข้าร่วมค่ายกิจกรรมในต่างจังหวัดกับนักศึกษาท่านรู้สึกไม่สนุก	.53	สูง	/	/
53	66. ท่านเต็มใจที่จะให้ความช่วยเหลือนักศึกษาทุกครั้งเมื่อเขาต้องการความช่วยเหลือ	.68	สูง	/	/
54	67. ปัจจุบันมีสิ่งยั่วยุทางสังคมมากมายที่อาจทำให้นักศึกษาดำเนินชีวิตในทางที่ผิด ท่านก็พร้อมให้อภัยและโอกาสในการแก้ไข	.75	สูง	/	/
55	68. การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนแนวปฏิบัติต่าง ๆ ตลอดจนวิธีการดำเนินชีวิตเป็นหนึ่งในภาระงานที่ท่านพร้อมปฏิบัติเสมอ	.73	สูง	/	/

ตัวบ่งชี้การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

56	69. ท่านพยายามเลือกใช้สื่อการสอนที่หลากหลายเพื่อช่วยให้นักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมเข้าใจมากขึ้น	.74	สูง	/	/
57	70. ท่านวางแผนการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษาแต่ละบุคคล	.84	สูง	/	/

ลำดับ ที่	ข้อความ	corrected item-total correlation	สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อ คำถามนั้น กับข้อ คำถามอื่น	ผลการ คัดเลือกข้อ คำถาม	
				ผ่าน	ไม่ ผ่าน
58	71.ท่านจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้อง กับความสนใจ ความถนัดของผู้เรียนโดยไม่ ขัดต่อวัฒนธรรมของนักศึกษาต่างชาติ	.82	สูง	/	
59	72.ท่านจัดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษามี โอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางวัฒนธรรม ร่วมกัน	.80	ต่ำ		/
60	73.ท่านจัดรูปแบบของห้องเรียนอย่าง หลากหลายเพื่อให้ยืดหยุ่นต่อการ ออกแบบการเรียนการสอนภายใต้ความ หลากหลายทางวัฒนธรรม	.28	ต่ำ		/
61	74.ท่านส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถคิด วิเคราะห์อย่างมีเหตุผลโดยหลีกเลี่ยงการ วิเคราะห์วิจารณ์ที่ขัดต่อวัฒนธรรมอื่น	.23	ต่ำ		/
62	75.ท่านจัดการเรียนการสอนโดยเน้น ความร่วมมือไม่เน้นการแข่งขันระหว่าง วัฒนธรรมเพื่อสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ให้มีความอบอุ่น	.45	สูง	/	
63	76.ท่านให้คุณค่ากับทุกความคิดเห็นของ นักศึกษาทุกวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมและ ความสุขในการเรียน	.62	สูง	/	
64	77.การจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนท่านจะ ส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักแก้ไขปัญหาและ จัดการความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมใน สถานการณ์จริง	.67	สูง	/	

ลำดับ ที่	ข้อความ	corrected item-total correlation	สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อ คำถำนั้น กับข้อ คำถามอื่น	ผลการ คัดเลือกข้อ คำถาม	
				ผ่าน	ไม่ ผ่าน
65	78.ปัจจุบันจำนวนนักศึกษาที่มีความ หลากหลายวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นซึ่งมี ความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้นควรมีความยืดหยุ่นในการวัดผล สัมฤทธิ์การเรียนรู้	.67	สูง	/	
66	79.ท่านใช้การวัดและประเมินผลค่านึงถึง ความแตกต่างทางวัฒนธรรมของบุคคล	.63	สูง	/	
67	80.ท่านมักจะติดตามประเมินผลการ เรียนรู้ของนักศึกษาเป็นระยะ ๆ เพื่อนำมา ปรับปรุงรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับ ความหลากหลายทางวัฒนธรรมของ นักศึกษา	.64	สูง	/	

(4) ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์
หลักสูตรนานาชาติเฉพาะข้อความที่ได้ผ่านการคัดเลือกจากจำนวน 67 ข้อ เหลือจำนวน 43 ข้อโดยใช้
สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (cronbach's alpha coefficient) พบว่า แบบวัดสมรรถนะ
ระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีค่าความเที่ยงทั้งฉบับสูง โดยมีค่าความเที่ยงเท่ากับ
.947 และเมื่อพิจารณาความเที่ยงแต่ละองค์ประกอบ พบว่า ค่าความเที่ยงขององค์ประกอบด้านความรู้ใน
การสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม ด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม และด้าน
การปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมมีค่าค่อนข้างสูง คือ 0.822, 0.871 และ 0.939 ตามลำดับ
รายละเอียดดังตาราง 3.5

ตาราง 3. 5 ค่าความเที่ยงของแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ค่าความเที่ยงรายองค์ประกอบ	ค่าความเที่ยง
ด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม (ข้อ 1 – 6, 8 - 9, 11 – 13 และข้อ 15)	0.822
ด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม (ข้อ 23, 25, 30, 33 – 35, 37, 39 – 40, 43, 45, 47, 49 และข้อ 53)	0.871
ด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม (ข้อ 54 – 55, 61, 63, 65 -71, 75-80)	0.939
ค่าความเที่ยงทั้งฉบับ	0.947

1.2.5 นำแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปใช้เก็บข้อมูลกับอาจารย์หลักสูตรนานาชาติกลุ่มเป้าหมายจำนวน 300 คน

1.2.6 วิเคราะห์ความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ประกอบด้วย 3 โมเดล คือ โมเดลการวัดองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม โมเดลการวัดองค์ประกอบด้านทัศนคติระหว่างวัฒนธรรม และโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม ดังนี้

1) ความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันพบว่า ตัวบ่งชี้ขององค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .572

เมื่อพิจารณาค่าสถิติ Barlett's Test of Sphericity เป็นค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นั้นเป็นเมทริกซ์เอกลักษณ์ (identity matrix) หรือไม่ พบว่ามีค่าเท่ากับ 113.447 ($p < .000$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการวิเคราะห์ค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-ออลคิน (KMO) มีค่าเท่ากับ .500 แสดงว่าตัวบ่งชี้ในชุดข้อมูลนี้มีความสัมพันธ์กันและสามารถนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบได้ รายละเอียดแสดงดังตาราง 3.6

ตาราง 3.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของตัวบ่งชี้ใน
โมเดลการวัดองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลาย

ตัวบ่งชี้	ICCK	MULSK
ICCK	1.000	
MULSK	0.572	1.000
Mean	3.93	3.83
SD	0.47	0.53

Bartlett's Test of Sphericity = 113.447 df = 1 p = .000 KMO = .500

ICCK = ความรู้ความเข้าใจของอาจารย์เกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

MULSK = ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

หมายเหตุ : $p < .05$

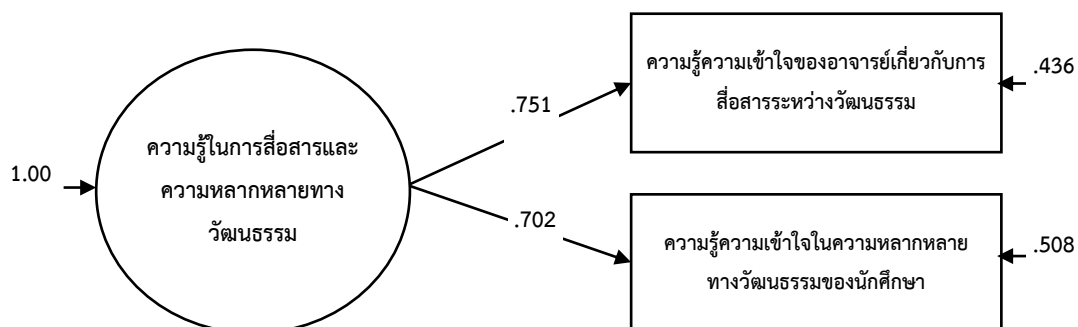
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไคสแควร์ (Chi-square) ที่มีค่าเท่ากับ 1.476 และค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ .224 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 แสดงว่าค่าไคสแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่ายอมรับสมมติฐานหลักที่ว่าโมเดลการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (CFI) มีค่าเท่ากับ .994 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (TLI) มีค่าเท่ากับ .994 และค่าดัชนีรากที่สองเฉลี่ยของเศษ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.41 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันแสดงไว้ในตาราง 3.7 และภาพ 3.2

ตาราง 3.7 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม

ตัวแปร	น้ำหนักองค์ประกอบ		t	R ²	สปส.คะแนนองค์ประกอบ
	b(SE)	β			
ICCK	1.000(0.000)	.751	40.289	.564	.396
MULSK	1.060(0.081)	.702	33.856	.492	.280

$\chi^2(1, N=289) = 1.476, p = .224, CFI = .994, TLI = .994, RMSEA = .041, SRMR = .076$

หมายเหตุ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรทุกตัวในโมเดลมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพ 3.2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม

2) ความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันพบว่า ตัวบ่งชี้ขององค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ .346 - .556

เมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's Test of Sphericity เป็นค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นั้นเป็นเมทริกซ์เอกลักษณ์ (identity matrix) หรือไม่ พบว่ามีค่าเท่ากับ 170.539 ($p < .000$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการวิเคราะห์ค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-ออลคิน (KMO) มีค่าเท่ากับ .641 แสดงว่าตัวบ่งชี้ในชุดข้อมูลนี้มีความสัมพันธ์กันและสามารถนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบได้ รายละเอียดแสดงดัง ตาราง 3.8

ตาราง 3.8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของตัวบ่งชี้ในโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม

ตัวบ่งชี้	AWMULS	OPMULS	CURMULS
AWMULS	1.000		
OPMULS	0.431	1.000	
CURMULS	0.346	0.556	1.000
Mean	3.77	4.08	3.96
SD	0.52	0.59	0.57

Bartlett's Test of Sphericity = 170.539 df =3 p = .000 KMO = .641

AWMULS = ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

OPMULS = การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

CURMULS = การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

หมายเหตุ : $p < .05$

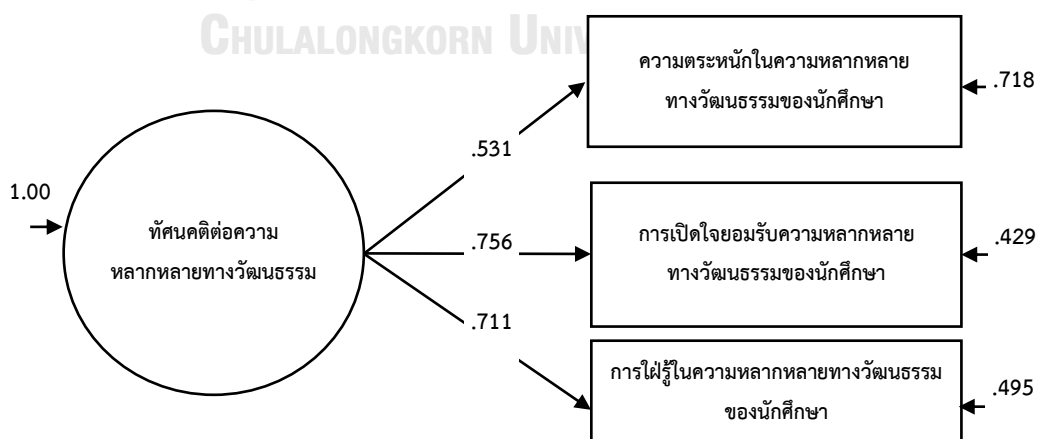
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไคสแควร์ (Chi-square) ที่มีค่าเท่ากับ 1.514 และค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ .219 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 แสดงว่าค่าไคสแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่ายอมรับสมมติฐานหลักที่ว่าโมเดลการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (CFI) มีค่าเท่ากับ .996 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (TLI) มีค่าเท่ากับ .987 และค่าดัชนีรากที่สองเฉลี่ยของเศษ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.42 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันแสดงไว้ในตาราง 3.9 และภาพ 3.3

ตาราง 3.9 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม

ตัวแปร	น้ำหนักองค์ประกอบ		t	R ²	สปส.คะแนนองค์ประกอบ
	b(SE)	β			
AWMULS	1.000(0.000)	.531	9.624	.282	.105
OPMULS	1.616(0.201)	.756	37.259	.571	.220
CURMULS	1.460(0.263)	.711	10.503	.505	.187

$\chi^2(1, N=289) = 1.514, p = .219, CFI = .996, TLI = .987, RMSEA = .042, SRMR = .030$

หมายเหตุ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรทุกตัวในโมเดลมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพ 3.3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม

3) ความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันพบว่า ตัวบ่งชี้ขององค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .645

เมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's Test of Sphericity เป็นค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นั้นเป็นเมทริกซ์เอกลักษณ์ (identity matrix) หรือไม่ พบว่ามีค่าเท่ากับ 154.288 ($p < .000$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการวิเคราะห์ค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-ออลคิน (KMO) มีค่าเท่ากับ .500 แสดงว่าตัวบ่งชี้ในชุดข้อมูลนี้มีความสัมพันธ์กันและสามารถนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบได้ รายละเอียดแสดงดัง ตาราง 3.10

ตาราง 3.10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของตัวบ่งชี้ในโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม

ตัวบ่งชี้	PATIFMUL	MULST
PATIFMUL	1.000	
MULST	0.645	1.000
Mean	3.75	4.06
SD	0.54	0.57

Bartlett's Test of Sphericity = 154.288 df = 1 p = .000 KMO = .500

PATIFMUL = การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

MULST = การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

หมายเหตุ : $p < .05$

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไคสแควร์ (Chi-square) ที่มีค่าเท่ากับ 2.323 และค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ .128 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 แสดงว่าค่าไคสแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่ายอมรับสมมติฐานหลักที่ว่าโมเดลการวัดมีความ

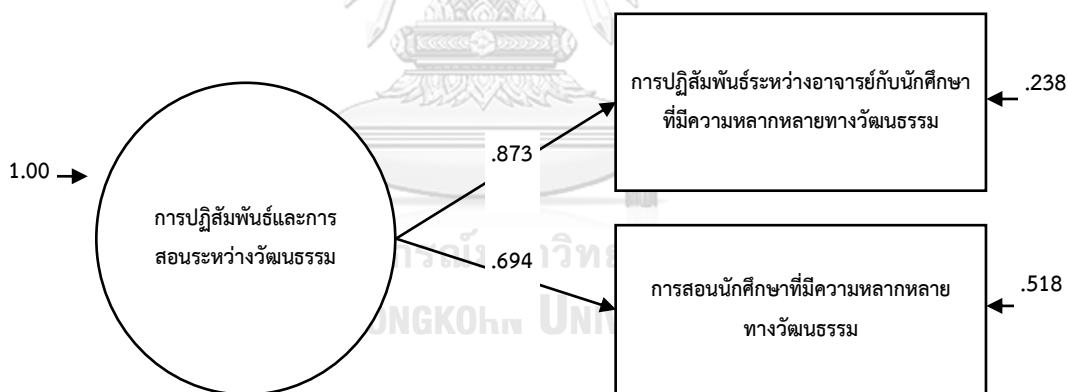
สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (CFI) มีค่าเท่ากับ .990 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (TLI) มีค่าเท่ากับ .990 และค่าดัชนีรากที่สองเฉลี่ยของเศษ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.68 ผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันแสดงไว้ในตาราง 3.11 และภาพ 3.4

ตาราง 3.11 ผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดหองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม

ตัวแปร	น้ำหนักหองค์ประกอบ		t	R ²	สปส.คะแนน หองค์ประกอบ
	b(SE)	β			
PATIFMUL	1.000(0.000)	.873	93.480	.762	.624
MULST	0.857(0.051)	.694	35.361	.482	.211

$\chi^2(1, N=289) = 2.323, p = .128, CFI = .990, TLI = .990, RMSEA = .068, SRMR = .092$

หมายเหตุ ค่าน้ำหนักหองค์ประกอบของตัวแปรทุกตัวในโมเดลมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพ 3.4 ผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดหองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม

สรุปผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดลการวัด พบว่า โมเดลการวัดทุกโมเดลมีความตรงเชิงโครงสร้าง

การวิจัยระยะที่ 2 สํารวจระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยในกำกับ ในประเทศไทย

การสำรวจในระยะที่ 2 นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติของมหาวิทยาลัยรัฐบาลในประเทศไทย โดยมี 2 ขั้นตอน คือ

2.1 ขั้นตอนการกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยในระยะที่ 2 ประชากรได้แก่ อาจารย์ผู้สอนหลักสูตรนานาชาติซึ่งผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยการพิจารณาจากจำนวนพารามิเตอร์ที่จะต้องประมาณค่าซึ่งโดยทั่วไปจะกำหนดขนาดตัวอย่างขั้นต่ำไว้ที่ 5-20 เท่าของจำนวนพารามิเตอร์ที่จะต้องประมาณค่า สำหรับงานวิจัยนี้ โมเดลมีค่าพารามิเตอร์ที่จะต้องประมาณค่าสูงสุดมีจำนวน 20 พารามิเตอร์ ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำไว้ที่ 15 เท่าของจำนวนพารามิเตอร์ที่จะต้องประมาณค่า ขนาดตัวอย่างขั้นต่ำในงานวิจัยนี้จึงเท่ากับ 300 คน ($20 * 15$ เท่า = 300) ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling) มีรายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ 1 นำรายชื่อมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยในกำกับตามข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ที่มีการเรียนการสอนหลักสูตรนานาชาติจำนวนรวม 37 แห่ง ดำเนินการสุ่มตัวอย่างมหาวิทยาลัยด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) ได้จำนวน 28 แห่ง

ขั้นที่ 2 นำรายชื่อมหาวิทยาลัยทั้ง 28 แห่งมาสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) และส่งแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปยังอาจารย์ในกลุ่มเป้าหมายจำนวน 700 คน เพื่อให้ได้จำนวน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 คนดังแสดงไว้ในตาราง 3.12

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตาราง 3.12 ผลการกำหนดกลุ่มตัวอย่างอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

มหาวิทยาลัยกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่ส่งแบบวัด(คน)	จำนวนอาจารย์หลักสูตรนานาชาติเป้าหมาย (คน)
1. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	40	11
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์	25	11
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	25	11
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี	25	11
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์	20	9

มหาวิทยาลัยกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติ ที่ส่งแบบวัด(คน)	จำนวนอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติ เป้าหมาย (คน)
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	10	10
7. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง	20	11
8. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	60	11
9. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	15	11
10.มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี	25	11
11.มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	20	10
12. มหาวิทยาลัยนเรศวร	15	11
13. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	25	11
14. มหาวิทยาลัยราชภัฏเจ้าพระยา	25	11
15. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	25	11
16. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี	25	11
17.มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	25	11
18.มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์	25	11
19.มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตหาดใหญ่)	40	11
20.มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตปัตตานี)	25	11
21.มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตภูเก็ต)	25	11
22.มหาวิทยาลัยศิลปากร	25	11
23.มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี	10	8
24.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (บางเขน)	50	11
25.มหาวิทยาลัยขอนแก่น	20	11
26.มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	10	10
27.มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง	25	11
28.มหาวิทยาลัยบูรพา	20	11
รวม	700	300

2.2 ขั้นตอนการเก็บและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ จากกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบวัดซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของแบบสอบถามประกอบด้วย เพศ ระดับการศึกษา ประเทศที่จบการศึกษา ความสามารถด้านภาษา และวิธีการเรียนรู้วัฒนธรรมอื่น ๆ มีลักษณะแบบตรวจสอบรายการ (checklist) เพื่อสำรวจข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ประกอบด้วยข้อคำถาม 43 ข้อ แบ่งเป็นด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมจำนวน 12 ข้อ ด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมจำนวน 14 ข้อ และด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมจำนวน 17 ข้อ มีขั้นตอนดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

2.2.1 ทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยถึงผู้อำนวยการหลักสูตรนานาชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.2.2 ผู้วิจัยนำส่งแบบสอบถามไปพร้อมกับหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย โดยแนบซองเปล่าติดแสตมป์ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้วิจัยเพื่อความสะดวกของผู้ประสานงานงานในการส่งแบบสอบถามกลับคืน

2.2.3 กำกับติดตามแบบสอบถามกลับคืนโดยการติดต่อกับทางหลักสูตรนานาชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทางโทรศัพท์อย่างสม่ำเสมอ

2.2.4 ตรวจสอบจำนวนและความครบถ้วนสมบูรณ์ของแบบวัดที่ได้รับกลับคืนทั้งหมด 300 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 42.86 ของแบบสอบถามทั้งหมดที่ส่งไป และผู้วิจัยได้ตัดแบบสอบถามที่เป็นของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เป็นชาวต่างชาติออกไปจำนวน 11 ฉบับ คงเหลือ 289 ฉบับเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล รายละเอียดแสดงดังตาราง 3.13

ตาราง 3.13 จำนวนและร้อยละของแบบวัดที่ได้รับกลับคืน

มหาวิทยาลัยกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนอาจารย์ หลักสูตร นานาชาติที่ส่ง แบบวัด(คน)	จำนวนอาจารย์ หลักสูตร นานาชาติที่ ตอบกลับ (คน)	ร้อยละ
1. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	40	34	85
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	25	0	0
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	25	15	60
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏธัญบุรี	25	4	16
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาดอนเมือง	20	17	85
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์	10	4	40
7. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง	20	14	70
8. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนคร เหนือ	60	41	68
9. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	15	6	40
10. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี	25	7	28
11. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	20	14	70
12. มหาวิทยาลัยนเรศวร	15	6	40
13. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	25	14	56
14. มหาวิทยาลัยราชภัฏเจ้าพระยา	25	0	0
15. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	25	14	56
16. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี	25	0	0
17. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	25	0	0
18. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์	25	7	28
19. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตหาดใหญ่)	40	28	70
20. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตปัตตานี)	25	0	0
21. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตภูเก็ต)	25	0	0

มหาวิทยาลัยกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนอาจารย์ หลักสูตร นานาชาติที่ส่ง แบบวัด(คน)	จำนวนอาจารย์ หลักสูตร นานาชาติที่ ตอบกลับ (คน)	ร้อยละ
22.มหาวิทยาลัยศิลปากร	25	0	0
23.มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี	10	0	0
24.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (บางเขน)	50	35	70
25.มหาวิทยาลัยขอนแก่น	20	18	90
26.มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	10	7	70
27.มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง	25	3	12
28.มหาวิทยาลัยบูรพา	20	12	60
รวม	700	300	42.86

2.2.5 นำข้อมูลที่ได้อ้อมวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างด้วยสถิติบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ เพื่ออธิบายข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows

2.2.6 วิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นของระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยการหาค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ความเบ้ (skewness) ความโด่ง (kurtosis) และสัมประสิทธิ์การกระจาย (coefficient of variation) เพื่ออธิบายลักษณะการกระจายของตัวแปร โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows โดยมีเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย รายละเอียดแสดงดังตาราง 3.14

ตาราง 3.14 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ระดับคะแนน	ความหมาย
4.50 – 5.00	มีการปฏิบัติตามข้อคำถามนั้น ๆ (มีสมรรถนะ) อยู่ในระดับ มากที่สุด
3.50 – 4.49	มีการปฏิบัติตามข้อคำถามนั้น ๆ (มีสมรรถนะ) อยู่ในระดับ มาก
2.50 – 3.49	มีการปฏิบัติตามข้อคำถามนั้น ๆ (มีสมรรถนะ) อยู่ในระดับ ปานกลาง
1.50 – 2.49	มีการปฏิบัติตามข้อคำถามนั้น ๆ (มีสมรรถนะ) อยู่ในระดับ น้อย
1.00 – 1.49	มีการปฏิบัติตามข้อคำถามนั้น ๆ (มีสมรรถนะ) อยู่ในระดับ น้อยที่สุด

2.2.7 วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติระหว่างเพศ ระดับการศึกษา และประเทศที่จบการศึกษา ด้วยสถิติ t-test โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

การวิจัยระยะที่ 3 การนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

การวิจัยระยะที่ 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ โดยมีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและนำผลการวิจัยในระยะที่ 1 และผลการสัมภาษณ์อาจารย์หลักสูตรนานาชาติจากแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติจำนวน 20 คน มายกร่างแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติและนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาความเหมาะสม

3.2 ตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปใช้โดยผู้ทรงคุณวุฒิทางการอุดมศึกษามีประสบการณ์ในการพัฒนาอาจารย์อย่างน้อย 3 ปีขึ้นไปจำนวน 5 คน โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปใช้

3.3 สรุปผลการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปใช้ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะ และนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาความถูกต้อง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ได้แก่ ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ตอนที่ 2 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และ ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 1 เป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ส่วนที่ 2 ผลการพัฒนาแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ส่วนที่ 1 ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ผู้วิจัยนำ องค์กรประกอบ ตัวบ่งชี้ และคำนิยามเชิงปฏิบัติการในโมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่ได้ศึกษาไว้เบื้องต้นจากการทบทวนวรรณกรรมในบทที่ 2 มาสร้างแบบสัมภาษณ์เชิงโครงสร้างสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านเพื่อตรวจสอบองค์ประกอบตัวบ่งชี้ และคำนิยามเชิงปฏิบัติการของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ผลการสัมภาษณ์ปรากฏในภาคผนวก และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ คือปรับชื่อองค์ประกอบจากชื่อภาษาอังกฤษเป็นชื่อภาษาไทย ปรับลดและเพิ่มตัวบ่งชี้บางตัวเพื่อลดความซ้ำซ้อนของความหมายของตัวบ่งชี้และแสดงให้เห็นถึงความมีเอกลักษณ์ของงานวิจัยฉบับนี้มากขึ้นซึ่งทำให้มีตัวบ่งชี้ลดลงจากเดิมสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติมี 3 องค์กรประกอบ 10 ตัวบ่งชี้ เป็นสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ประกอบด้วย 3 องค์กรประกอบ 7 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ องค์กรประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ องค์กรประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ และองค์กรประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ดังแสดงในตาราง 4.1 และผลการปรับคำนิยามเชิงปฏิบัติการดังแสดงในตาราง 4.2 และภาพ 4.1

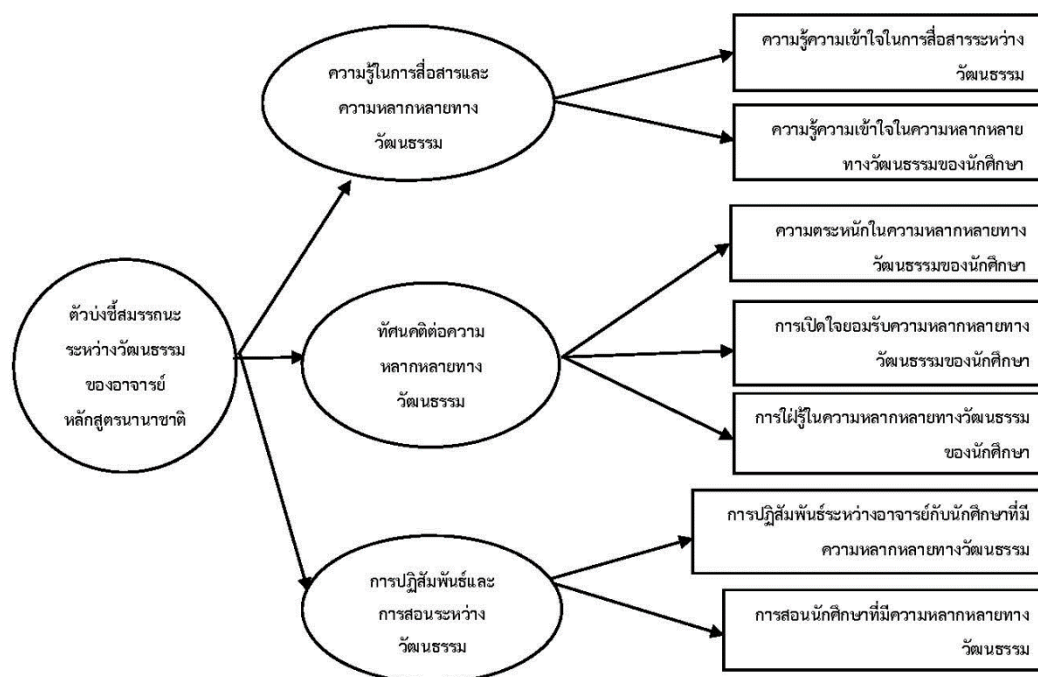
ตาราง 4.1 ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

เดิม		ใหม่	
องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้
1. ความรู้ (cognitive dimension)	ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ 1.1 ความรู้ด้านการสอนนักศึกษา ในบริบทระหว่างวัฒนธรรม 1.2 ความรู้ในความหลากหลาย ทางวัฒนธรรมของนักศึกษา 1.3 ความรู้ในข้อห้ามปฏิบัติใน วัฒนธรรมของนักศึกษา	1. ความรู้ ในการสื่อสาร และความ หลากหลาย ทางวัฒนธรรม	ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ 1.1 ความรู้ความเข้าใจใน การสื่อสารระหว่าง วัฒนธรรม 1.2 ความรู้ความเข้าใจใน ความหลากหลายทาง วัฒนธรรมของนักศึกษา
2. ความรู้สึก อารมณ์ และ ทัศนคติ (affective dimension)	ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ 2.1 เคารพต่อความ หลากหลายทางวัฒนธรรม ของนักศึกษา 2.2 เปิดใจยอมรับความ หลากหลายทางวัฒนธรรม ของนักศึกษา 2.3 ใฝ่รู้ในความหลากหลาย ทางวัฒนธรรมของนักศึกษา 2.4 ตระหนักในความ หลากหลายทางวัฒนธรรม ของนักศึกษา	2. ทัศนคติ ต่อความ หลากหลาย ทางวัฒนธรรม	ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ 2.1 ความตระหนักในความ หลากหลายทางวัฒนธรรม ของนักศึกษา 2.2 การเปิดใจยอมรับความ หลากหลายทางวัฒนธรรม ของนักศึกษา 2.3 การใฝ่รู้ในความ หลากหลายทางวัฒนธรรม ของนักศึกษา
3. พฤติกรรม (behavioral dimension)	ประกอบด้วยมี 3 ตัวบ่งชี้ 3.1 การใช้รูปแบบการสื่อสารกับ นักศึกษาที่มีความหลากหลายทาง วัฒนธรรม 3.2 การใช้รูปแบบการเรียนการสอน กับนักศึกษาที่มีความหลากหลาย ทางวัฒนธรรม 3.3 การประเมินผลลัพธ์นักศึกษาที่ มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	3. การ ปฏิสัมพันธ์และ การสอนระหว่าง วัฒนธรรม	ประกอบด้วยมี 2 ตัวบ่งชี้ 3.1 การปฏิสัมพันธ์ระหว่าง อาจารย์กับนักศึกษาที่มีความ หลากหลายทาง วัฒนธรรม 3.2 การสอนนักศึกษาที่มี ความหลากหลายทาง วัฒนธรรม

ตาราง 4.2 ผลการปรับค่านิยมเชิงปฏิบัติการ

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้	ค่านิยมเชิงปฏิบัติการ
สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ (Intercultural Competency of international faculty : ICCIF)	ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมใน 3 องค์ประกอบคือองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมซึ่งจะช่วยให้อาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรนานาชาติสามารถดำเนินงานสอนในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ
ตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ	องค์ประกอบของความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ช่วยให้อาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรนานาชาติสามารถดำเนินงานสอนในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม
1. ความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม	ความสามารถในการสื่อสาร การรับรู้และความเข้าใจ การแปลความหมายทั้งทางวาจาและไม่ใช่วาจา รวมถึงการใช้สีหน้าท่าทางประกอบการสื่อสารกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากความเข้าใจผิดอันนำไปสู่ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม
1.1 ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม	ระดับความสามารถในการสื่อสาร แปลความหมายทั้งทางวาจาและไม่ใช่วาจา รวมถึงการใช้สีหน้าท่าทางประกอบการสื่อสารกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม
1.2 ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	ระดับความสามารถในการเข้าใจความคล้ายและความแตกต่างกันของความหมายทั้งทางวาจาและไม่ใช่วาจา รวมถึงสีหน้า ท่าทาง ความเชื่อ วิถีชีวิตและนิสัยใจคอของนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้	คำนิยามเชิงปฏิบัติการ
2. ทักษะคิดต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม	ระดับการแสดงออกถึงความรู้สึกรับรู้ สังเกตเห็นถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม ยินดี ยอมรับ โดยให้ความสำคัญ มองเห็นประโยชน์ ตลอดจนเห็นคุณค่าในความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษา
2.1 ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	ระดับการแสดงออกถึงความรู้สึกรับรู้ถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมทั้งทางกายและความคิดเห็น อีกทั้งให้ความสำคัญ ชื่นชม และเห็นประโยชน์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่หลากหลาย
2.2 การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	ระดับการแสดงออกถึงความรู้สึกยินดียินดีรับฟังนักศึกษาโดยให้โอกาสซักถาม และแสดงความคิดเห็นตลอดจนปรับวิธีการปฏิบัติตนเองให้เหมาะสมกับบริบทระหว่างวัฒนธรรม
2.3 การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	ระดับการแสดงออกถึงความรู้สึกใฝ่รู้ ทุ่มเท มุ่งมั่นตั้งใจในการเสาะแสวงหาความรู้ด้านวัฒนธรรมที่มีความหลากหลาย
3. การปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม	ระดับการปฏิบัติของอาจารย์ที่แสดงความใส่ใจ มีเมตตา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นกัลยาณมิตรกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมทั้งในและนอกห้องเรียนตลอดจนรับผิดชอบต่อการะงานการสอนได้แก่ การวางแผนการสอน การออกแบบกิจกรรม และการวัดผลสัมฤทธิ์โดยคำนึงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา
3.1 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	การปฏิบัติของอาจารย์ที่แสดงความใส่ใจ มีเมตตา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี พร้อมเสมอที่จะช่วยเหลือนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมด้วยความบริสุทธิ์ใจทั้งในและนอกห้องเรียน
3.2 การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	ระดับการปฏิบัติการวางแผนการสอน การออกแบบกิจกรรมในและนอกห้องเรียน ตลอดจน การเลือกใช้วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาโดยคำนึงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

ภาพ 4.1 โมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ส่วนที่ 2 ผลการพัฒนาแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีเนื้อหาครอบคลุมทั้ง 3 องค์ประกอบจำนวน 43 ข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับซึ่งได้รับการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญว่ามีความตรงเชิงเนื้อหา (IOC = .71 – 1.00) และมีความเที่ยงของแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติทั้งฉบับเท่ากับ .947 ค่าความเที่ยง (reliability) ของแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในองค์ประกอบด้านความรู้ การสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีค่าเท่ากับ 0.822 องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีค่าเท่ากับ 0.871 และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมมีค่าเท่ากับ 0.939 และผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการวัดองค์ประกอบทั้ง 3 ด้านมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนี้ โมเดลการวัดองค์ประกอบด้านความรู้การสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (CFI) มีค่าเท่ากับ .994 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (TLI) มีค่าเท่ากับ .994 และค่าดัชนีรากที่สองเฉลี่ยของเศษ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.41 โมเดลการวัดองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีค่าดัชนีวัดระดับความ

กลมกลืน (CFI) มีค่าเท่ากับ .996 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (TLI) มีค่าเท่ากับ .987 และค่าดัชนีรากที่สองเฉลี่ยของเศษ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.42 และโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมมีค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (CFI) มีค่าเท่ากับ .990 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (TLI) มีค่าเท่ากับ .990 และค่าดัชนีรากที่สองเฉลี่ยของเศษ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.68 ดังแสดงแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ในตาราง 4.3

ตาราง 4.3 แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ข้อ	ข้อความคำถาม	ระดับการปฏิบัติของท่าน				
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
ความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม						
1	ท่านสามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการสนทนากับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมได้					
2	การสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมเป็นเรื่องง่ายสำหรับท่าน					
3	ท่านจะปรับภาษาที่ใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสมกับบริบททางวัฒนธรรมของคู่สนทนา					
4	ท่านหลีกเลี่ยงที่จะร่วมวงสนทนาในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม					
5	ท่านสามารถสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมได้อย่างคล่องแคล่ว					
6	ท่านเลือกใช้ถ้อยคำในการสื่อสารที่ไม่ขัดต่อความเชื่อทางวัฒนธรรมของคู่สนทนา					
7	ท่านสามารถปรับเปลี่ยนวิธีการสื่อสารกับสภาพอารมณ์หรือความรู้สึกของคู่สนทนาต่างวัฒนธรรมได้					
8	ท่านสามารถใช้สีหน้าท่าทางประกอบการสื่อสารเพื่อช่วยให้นักศึกษาต่างวัฒนธรรมเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น					
9	ท่านจะปรับเปลี่ยนการใช้ถ้อยคำให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมที่แตกต่างของคู่สนทนา					
10	ท่านสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมเมื่อต้องอยู่ในบริบทต่างวัฒนธรรม					
11	ท่านสามารถปฏิบัติตนกับนักศึกษาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมของเขาได้					
12	ท่านสามารถเปรียบเทียบถึงความคล้ายและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและเลือกปฏิบัติตามแนวทางที่เหมาะสมด้วย					

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของท่าน				
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
ทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม						
13	ท่านคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษา และสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม					
14	ท่านชื่นชมศิลปินต่างประเทศและคอยติดตามข่าวสารตามสื่อต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ					
15	ท่านยอมรับฟังความคิดเห็นของบุคคลที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความเชื่อที่แตกต่างจากท่าน					
16	เป็นการเสียเวลา หากนักศึกษาแสดงความคิดเห็นมากเกินไปในขณะที่ท่านกำลังสอนอยู่					
17	ท่านปรับพฤติกรรมของท่านเพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
18	ท่านสบายใจที่จะปรับตัวตามวัฒนธรรมอื่นที่ไม่ขัดแย้งกับวัฒนธรรมของท่าน					
19	ท่านยินดีปรับพฤติกรรมบางอย่างของท่านเพื่อสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม					
20	ท่านเห็นว่าการศึกษาวិถีการดำเนินชีวิตที่หลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในยุคโลกาภิวัตน์					
21	ท่านคิดว่าการศึกษาวัฒนธรรมต่างชาติเป็นเรื่องไม่จำเป็น					
22	ท่านเห็นว่านักศึกษามีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย จึงมีความสำคัญที่ท่านต้องศึกษาทำความเข้าใจวัฒนธรรมอื่น ๆ เพิ่มเติม					
23	ท่านคิดว่าไม่ควรเสียเวลากับการเรียนรู้ในวัฒนธรรมอื่นมากนัก					

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของท่าน				
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
24	แม้ว่าสภาพอากาศไม่เป็นใจต่อการเดินทางท่านก็จะเลือกการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อเรียนรู้ประวัติศาสตร์และความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม					
25	ท่านมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ ให้มากกว่านี้					
26	ท่านมีความสุขในการค้นคว้าและเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ					
การปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม						
27	ท่านอุทิศเวลาส่วนตัวให้นักศึกษาโดยไม่ได้หวังผลตอบแทนใด ไม่ว่าเขาจะมีความแตกต่างจากท่านก็ตาม					
28	ท่านถามไถ่พฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงของนักศึกษาต่างวัฒนธรรมแม้ในนอกเวลางานและหาแนวทางแก้ไข					
29	ท่านจะพยายามอธิบายและขยายความพร้อมยกตัวอย่างหากนักศึกษาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านสอน					
30	การรับประทานอาหารร่วมกับนักศึกษาเพื่อเลี้ยงฉลองในเทศกาลต่าง ๆ เป็นกิจกรรมที่ท่านปฏิบัติเสมอ					
31	การเข้าร่วมค่ายกิจกรรมในต่างจังหวัดกับนักศึกษา ท่านรู้สึกไม่สนุก					
32	ท่านเต็มใจที่จะให้ความช่วยเหลือนักศึกษาทุกครั้งเมื่อเขาต้องการความช่วยเหลือ					
33	ปัจจุบันมีสิ่งยั่วยุทางสังคมมากมายที่อาจทำให้นักศึกษาดำเนินชีวิตในทางที่ผิดท่านก็พร้อมให้อภัยและโอกาสในการแก้ไข					
34	การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอน แนวปฏิบัติต่าง ๆ ตลอดจนวิถีการดำเนินชีวิตเป็นหนึ่งในภาระงานที่ท่านพร้อมปฏิบัติเสมอ					

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของท่าน				
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
35	ท่านพยายามเลือกใช้สื่อการสอนที่หลากหลายเพื่อช่วยให้นักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมเข้าใจมากขึ้น					
36	ท่านวางแผนการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษาแต่ละบุคคล					
37	ท่านจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดของผู้เรียนโดยไม่ขัดต่อวัฒนธรรมของนักศึกษาต่างชาติ					
38	ท่านจัดการเรียนการสอนโดยเน้นความร่วมมือไม่เน้นการแข่งขันระหว่างวัฒนธรรมเพื่อสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้มีความอบอุ่น					
39	ท่านให้คุณค่ากับทุกความคิดเห็นของนักศึกษาในทุกระดับวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยและความสุขในการเรียน					
40	การจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนท่านจะส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักแก้ไขปัญหาและจัดการความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมในสถานการณ์จริง					
41	ปัจจุบันจำนวนนักศึกษาที่มีความหลากหลายวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นซึ่งมีความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้นควรมีความยืดหยุ่นในการวัดผลสัมฤทธิ์การเรียน					
42	ท่านใช้การวัดและประเมินผลที่คำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของบุคคล					
43	ท่านมักจะติดตามประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาเป็นระยะ ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา					

ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) พบว่า โมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติซึ่งประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ 7 ตัวบ่งชี้ มีความสอดคล้องกับข้อมูลจริงในระดับดีมาก รายละเอียดดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการนำเสนอและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

อักษรย่อที่ใช้แทนองค์ประกอบหลัก องค์ประกอบย่อย

CMK	แทน	องค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมวัดจากองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ
ICCK	แทน	ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม
MULSK	แทน	ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา
AMC	แทน	องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมวัดจากองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ คือ
AWMULS	แทน	ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา
OPMULS	แทน	การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา
CURMULS	แทน	การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา
PTMS	แทน	องค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมวัดจากองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ คือ
PATIFMUL	แทน	การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม
MULST	แทน	การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้แทนค่าสถิติ

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย (mean)
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)
C.V.	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (coefficient of variation)

r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient)
R^2	แทน	ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณยกกำลังสอง (squared multiple correlation) หรือสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
χ^2	แทน	ค่าสถิติไค-สแควร์ (chi - square)
χ^2 / df	แทน	ค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์
df	แทน	องศาอิสระ (degree of freedom)
λ	แทน	น้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading)
SE	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (standard error)
FS	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ
e	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (error) ของตัวบ่งชี้
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($P < 0.01$)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$)
CFI	แทน	ดัชนีวัดความสอดคล้องกลมกลืนเชิงสัมพัทธ์ (Comparative Fit Index)
GFI	แทน	ดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเหมาะสม (goodness of fit index)
AGFI	แทน	ดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเหมาะสมที่ปรับแก้แล้ว (adjusted goodness of fit index)
SRMR	แทน	ดัชนีรากที่สองของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (Standardized Root Mean Square Residual)
RMSEA	แทน	ดัชนีค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (root mean square error of approximation)
CN	แทน	ค่าขนาดตัวอย่างวิกฤต (Critical number)

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของตัวแปรสังเกตได้ในองค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ดังแสดงในตาราง 4.4

ตาราง 4.4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันขององค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS	CURMULS	PATIFMULS	MULST
ICCK	1						
MULSK	0.572**	1					
AWMULS	0.406**	0.300**	1				
OPMULS	0.534**	0.331**	0.431**	1			
CURMULS	0.634**	0.500**	0.346**	0.556**	1		
PATIFMULS	0.492**	0.424**	0.341**	0.537**	0.636**	1	
MULST	0.543**	0.475**	0.299**	0.614**	0.596**	0.645**	1

Bartlett's test of sphericity Chi-Square = 894.413, df = 21, p = 0.000, KMO = 0.870

จากตาราง 4.4 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันขององค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 7 ตัวแปรขององค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ รวมทั้ง 21 คู่แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้ง 21 คู่มีค่าความสัมพันธ์กันในระดับต่ำถึงปานกลางมีค่าระหว่าง 0.316 - 0.657 นอกจากนี้ยังพบว่าผลการวิเคราะห์ค่า Baertlett test of Sphericity มีค่าเท่ากับ 956.829 ซึ่งมีค่าความน่าจะเป็นน้อยกว่า 0.01 ($p < 0.01$) ส่วนค่า Kaiser-Mayer-Olkin Measurers of Sampling Adequacy (MSA) มีค่าเท่ากับ 0.871 โดยมีความมากกว่า 0.80 แสดงว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันดีมาก สามารถนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ซึ่งเป็นไปตามข้อเสนอของคิมและมัทเลอร์ได้เสนอไว้ว่า ถ้ามีค่ามากกว่า 0.80 ดีมาก และถ้ามีค่าน้อยกว่า 0.50 ใช้ไม่ได้ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองพบว่า โมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์พิจารณาได้จากค่าไคสแควร์ ($\chi^2 = 3.48$, df = 6, p = 0.747) ที่ความน่าจะเป็นมากกว่า 0.05 แสดงว่าไม่ปฏิเสธสมมติฐานหลักว่า โมเดลสมมติฐานที่พัฒนาขึ้นสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (goodness of fit index : GFI) เท่ากับ 1 และดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ (adjusted goodness of fit index: AGFI เท่ากับ .98 ดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษเหลือมาตรฐาน (standardized root mean square residual: SRMR) = 0.012 ดัชนีค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (root mean square error of approximation :

RMSEA) = 0.000 และค่าขนาดตัวอย่างวิกฤต (critical number : CN) เท่ากับ 1400.28 ผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตาราง 4.5 และภาพ 4.2

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่หนึ่งซึ่งเป็นการวิเคราะห์โมเดลที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม (CMK) องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม (AMC) และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม (PTMS) กับตัวแปรสังเกตได้ซึ่งเป็นตัวแปรบ่งชี้ขององค์ประกอบ 3 องค์ประกอบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติพบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบในรูปคะแนนมาตรฐานของตัวแปรบ่งชี้ทั้งหมด 7 ตัวมีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.54-0.92 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าตัวแปรบ่งชี้เหล่านี้เป็นตัวแปรบ่งชี้ที่สำคัญขององค์ประกอบทั้ง 3 องค์ประกอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม (CMK) พบว่า ตัวบ่งชี้ทุกตัวมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยตัวแปรบ่งชี้ที่มีน้ำหนักสำคัญมากที่สุดคือ ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (ICCK) มีน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.84 มีความแปรผันร่วมกันกับองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมร้อยละ 70 รองลงมาคือ ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา (MULSK) มีน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.68 มีความแปรผันร่วมกันกับองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมร้อยละ 46

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม (AMC) พบว่า ตัวแปรบ่งชี้ทุกตัวมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรบ่งชี้ที่มีน้ำหนักสำคัญมากที่สุดคือ การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา (CURMULS) มีน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.92 มีความแปรผันร่วมกันกับองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมร้อยละ 85 รองลงมาคือ การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา (OPMULS) มีน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.79 มีความแปรผันร่วมกันกับองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมร้อยละ 63 และความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา (AWMULS) มีน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.54 มีความแปรผันร่วมกันกับองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมร้อยละ 29

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมพบว่า ตัวแปรบ่งชี้ทุกตัวมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรบ่งชี้ที่มีน้ำหนักสำคัญมากที่สุดคือ การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม (MULST) มีน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.85 มีความแปรผันร่วมกันกับองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่าง

วัฒนธรรมร้อยละ 73 รองลงมาคือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม (PATIFMUL) มีน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.75 มีความแปรผันร่วมกันกับองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมร้อยละ 56

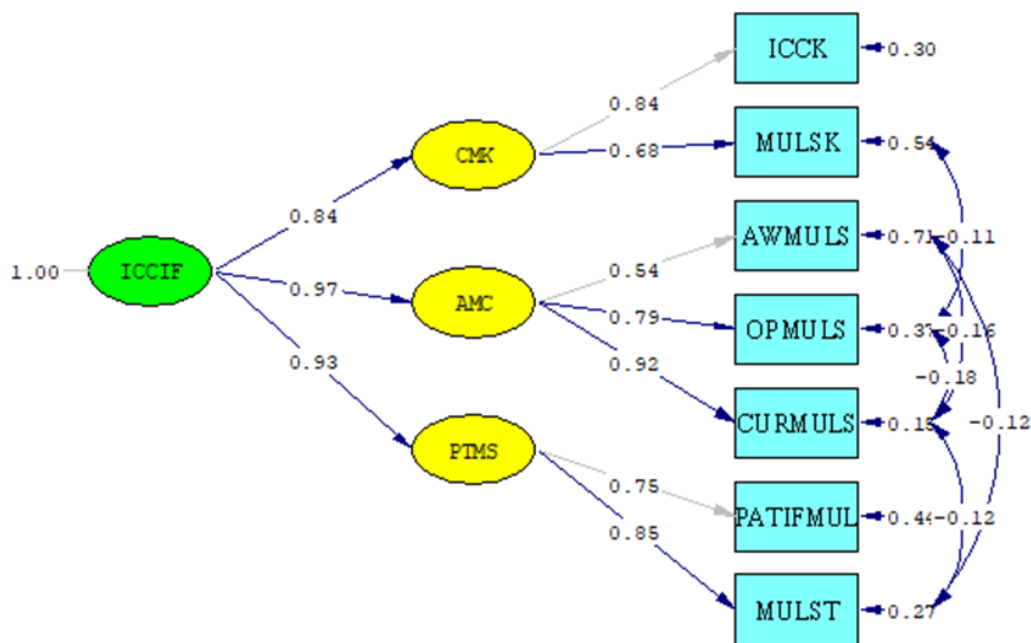
สำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองซึ่งเป็นการวิเคราะห์โมเดลที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม (CMK) องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม (AMC) และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม (PTMS) ซึ่งเป็นองค์ประกอบอันดับที่หนึ่งพบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบในรูปคะแนนมาตรฐานของทั้ง 3 องค์ประกอบมีค่าเป็นบวกทั้งหมดและมีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 มีค่าตั้งแต่ 0.84 – 0.97 โดยองค์ประกอบที่มีค่าน้ำหนักความสำคัญมากที่สุดในการบ่งชี้ถึงสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติคือ องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม (AMC) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.97 รองลงมาคือ องค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม (PTMS) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.95 ส่วนองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม (CMK) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่มีความสำคัญน้อยที่สุดซึ่งมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.84 แต่ละองค์ประกอบมีความแปรผันร่วมกันกับองค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติอยู่ระหว่าง 0.70 – 0.94 หรือร้อยละ 70 – 94 ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่หนึ่งและอันดับที่สองของโมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ แสดงไว้ในตาราง 4.5

ตาราง 4.5 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่หนึ่งและอันดับที่สองของโมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

องค์ประกอบ	เมตริกซ์น้ำหนักองค์ประกอบ			สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2)	สัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (FS)	ความคลาดเคลื่อนของตัวบ่งชี้ (e)
	b(SE)	β	t			
การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่หนึ่ง						
องค์ประกอบย่อยมิติด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม (CMK)						
ICCK	0.41	0.84	-	0.70	0.87	0.30
MULSK	0.37(0.03)	0.68	11.03	0.46	0.40	0.54
องค์ประกอบย่อยมิติด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม (AMC)						
AWMULS	0.25	0.54	-	0.29	0.36	0.71
OPMULS	0.41(0.05)	0.79	7.92**	0.63	0.54	0.37

องค์ประกอบ	เมทริกซ์น้ำหนักองค์ประกอบ			สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R ²)	สัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (FS)	ความคลาดเคลื่อนของตัวบ่งชี้ (e)
	b(SE)	β	t			
CURMULS	0.46(0.06)	0.92	7.62**	0.85	1.23	0.15
องค์ประกอบย่อยมิติด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม (PTMS)						
PATIFMUL	0.43	0.75	-	0.56	0.19	0.44
MULST	0.51(0.04)	0.85	13.17**	0.73	0.72	0.27
การวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สอง						
CMK	0.81(0.06)	0.84	13.15**	0.70	-	-
AMC	1.10(0.14)	0.97	8.00**	0.94	-	-
PTMS	0.88(0.07)	0.93	12.91**	0.87	-	-
Chi-Square= 3.48, df = 6, p = 0.747, CFI = 1.00, GFI = 1.00, AGFI = 0.98, SRMR = 0.012, RMSEA = 0.000, CN = 1400.28						

** P < 0.01

Chi-Square=3.48, df=6, P-value=0.74727, RMSEA=0.000

ภาพ 4.2 ผลการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองของตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 2 เป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของตัวอย่าง ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติระหว่างเพศ ระดับการศึกษา และประเทศที่จบการศึกษา ด้วยสถิติ t-test โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์สอนหลักสูตรนานาชาติจำนวน 300 คนไม่นับรวมอาจารย์ชาวต่างชาติจำนวน 11 คน คงเหลือกลุ่มตัวอย่าง 289 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 54.7 มีเชื้อชาติไทยคิดเป็นร้อยละ 100 นับถือศาสนาพุทธ คิดเป็นร้อยละ 99.3 มีระดับการศึกษาปริญญาโทในประเทศคิดเป็นร้อยละ 41.4 มีความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 100 และส่วนใหญ่เรียนรู้วัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่นด้วยการอ่านคิดเป็นร้อยละ 91 ดังแสดงในตาราง 4.6

ตาราง 4.6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล (n = 289)

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ			5. ความสามารถทางภาษาต่างประเทศ		
ชาย	131	45.3	อังกฤษ	289	100
หญิง	158	54.7	จีน	21	7
รวม	289	100	ญี่ปุ่น	8	2.67
2. เชื้อชาติ			ฝรั่งเศส	6	2
ไทย	289	100	เกาหลี	3	1
รวม	289	100	อินโดนีเซีย	1	0.33
3. ศาสนา			เยอรมัน	2	0.67
พุทธ	287	99.3	6. วิธีการเรียนรู้วัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่น		
อิสลาม	2	0.7	การฟัง	240	80
รวม	289	100	การสนทนา	247	82.30
4. ระดับการศึกษา			การอ่าน	273	91
ปริญญาเอกต่างประเทศ	83	28.7	การดู	261	87
ปริญญาเอกในประเทศ	47	16.3			
ปริญญาโทต่างประเทศ	39	13.4			
ปริญญาโทในประเทศ	120	41.4			
รวม	289	100			

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

การวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นของระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows เพื่ออธิบายลักษณะการกระจายของตัวแปร ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์สอนหลักสูตรนานาชาติจำนวน 289 คนมีค่าเฉลี่ยสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในระดับมากคือ 3.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.41 ความเบ้ (skewness) เท่ากับ $-.140$ ความโด่ง (kurtosis) เท่ากับ $-.802$ และ สัมประสิทธิ์การกระจาย (coefficient of variation) เท่ากับ $.167$ แสดงว่าข้อมูลมีการกระจายมากเนื่องจากค่าความโด่ง (kurtosis) เป็นลบและข้อมูลของตัวแปรมีค่าส่วนใหญ่สูงกว่าค่าเฉลี่ยเนื่องจากค่าความเบ้ (skewness) เป็นลบแต่ค่าความเบ้ก็ยังมีค่าอยู่ระหว่าง -3 ถึง $+3$ ที่แสดงถึงการแจกแจงปกติ (Kline, 2005 อ้างใน กริช แรงสูงเนิน, 2554) ดังแสดงในตาราง 4.7

ตาราง 4.7 ค่าเฉลี่ยสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตัวบ่งชี้	mean	SD	skewness	kurtosis	coefficient of variation
องค์ประกอบที่ 1 ความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม					
ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม	3.93	0.47	-.243	-.708	.225
ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	3.82	0.53	-.052	-.724	.286
รวม	3.88	0.45	-.146	-.985	.200
องค์ประกอบที่ 2 ทักษะติดต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม					
ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	3.76	0.52	.069	.126	.273
การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	4.07	0.59	-.213	-.477	.344
การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา	3.96	0.57	-.207	-.482	.324
รวม	3.93	0.45	.034	-.035	.198

ตัวบ่งชี้	mean	SD	skewness	kurtosis	coefficient of variation
องค์ประกอบที่ 3 การปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม					
การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	3.75	0.54	-.121	-.605	.293
การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	4.06	0.57	-.093	-1.133	.325
รวม	3.90	0.50	-.125	-.961	.254
รวมทั้งหมด	3.90	0.41	-.122	-.792	.166

อาจารย์หลักสูตรนานาชาติส่วนใหญ่จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 289 คนมีระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมระดับมากคิดเป็นร้อยละ 67.47 ของจำนวนอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 74.39 และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 62.28 ตามลำดับ และในภาพรวมอาจารย์มีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในระดับมากทุกด้าน ดังแสดงไว้ในตาราง 4.8

ตาราง 4.8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติกลุ่มตัวอย่าง

องค์ประกอบ ระดับสมรรถนะระหว่าง วัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติ	ความรู้ในการสื่อสาร และความหลากหลาย ทางวัฒนธรรม		ทัศนคติต่อความ หลากหลายทาง วัฒนธรรม		การปฏิสัมพันธ์และ การสอนระหว่าง วัฒนธรรม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มากที่สุด	30	10.38	31	10.73	28	9.69
มาก	195	67.47	215	74.39	180	62.28
ปานกลาง	64	22.15	43	14.88	81	28.03
น้อย	-	-	-	-	-	-
น้อยที่สุด	-	-	-	-	-	-
รวม	289	100	289	100	289	100

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติระหว่างเพศ ระดับการศึกษา และประเทศที่จบการศึกษา

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตร
นานาชาติระหว่างเพศ ระดับการศึกษา และประเทศที่จบการศึกษา ด้วยสถิติ t-test พบว่า
สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่มี เพศ ระดับการศึกษา และประเทศที่
จบการศึกษาต่างกัน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงในตาราง 4.9, 4.10 และ 4.11

ตาราง 4.9 ผลการเปรียบเทียบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติระหว่าง
เพศ

เพศ	n	ค่าเฉลี่ย	S.D	t	Sig
ชาย	131	3.89	0.46	-0.65	0.517
หญิง	158	3.92	0.36		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตาราง 4.10 ผลการเปรียบเทียบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติระหว่าง
ระดับการศึกษา

การศึกษา ระดับ	n	ค่าเฉลี่ย	S.D	t	Sig
ปริญญาเอก	129	3.91	0.34	.054	0.957
ปริญญาโท	160	3.90	0.45		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตาราง 4.11 ผลการเปรียบเทียบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติระหว่าง
ประเทศที่จบการศึกษา

ประเทศที่จบ การศึกษา	n	ค่าเฉลี่ย	S.D	t	Sig
ในประเทศ	165	3.88	0.42	-1.23	0.220
ต่างประเทศ	124	3.94	0.38		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

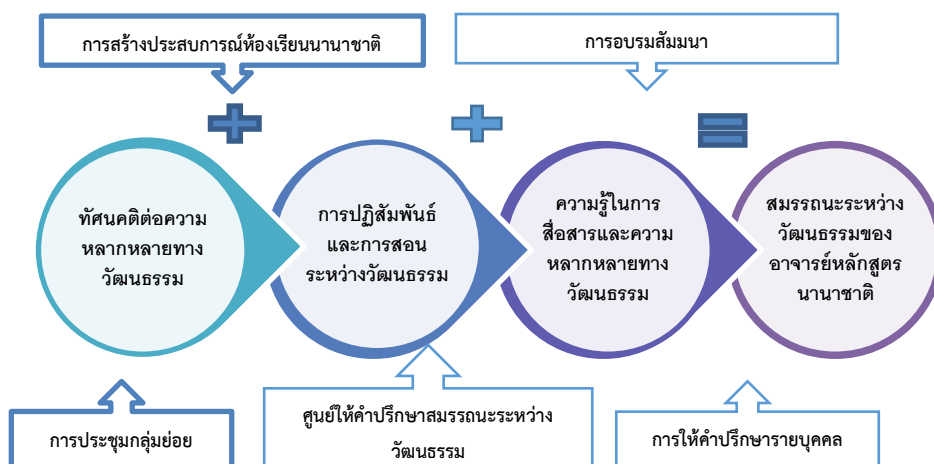
ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 3 เป็น 2 ส่วนได้แก่ ส่วนที่ 1 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ส่วนที่ 2 ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ดังนี้

ส่วนที่ 1 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติซึ่งผู้วิจัยได้ยกร่างมาจาก 3 ส่วนคือ 1) ผลการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมซึ่งพบว่า แนวทางพัฒนาด้านความรู้ได้แก่ การสังสมความรู้จากเอกสารตำราต่าง ๆ (cognitive methods) เป็นการสะสมความรู้จากเอกสารตำราต่าง ๆ เกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมเช่น บรรทัดฐานทางพฤติกรรม ความคาดหวัง โครงสร้างการเมืองและสังคม ประวัติศาสตร์ ศาสนา สำหรับแนวทางการพัฒนาด้านทัศนคติได้แก่ การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ (experience) การเรียนรู้ผ่านการสะท้อนคิด (reflection) ซึ่งเป็นวิธีการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่ผสมผสานระหว่างการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ การเปรียบเทียบ และการวิเคราะห์ซึ่งมักจะเกิดขึ้นระหว่างการถกเถียงกันในประเด็นต่างๆที่เกี่ยวข้องเนื่องมาจากประสบการณ์หรือความรู้ และทักษะต่างๆที่มี ส่วนแนวทางการพัฒนาด้านพฤติกรรม ได้แก่ การเรียนรู้ผ่านการร่วมกิจกรรม (cooperative activity) ซึ่งเป็นการเข้าร่วมกิจกรรมที่มีผู้เข้าร่วมงานที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีการสนทนาระหว่างวัฒนธรรม มีการปฏิบัติต่อกันระหว่างวัฒนธรรม กระตุ้นให้เกิดการปรับตัว มีความยืดหยุ่น มีมุมมองที่ให้ความสำคัญต่อผู้อื่น และมีความเข้าใจในผู้อื่น (empathy) และจากการสังเคราะห์ผลงานวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมนั้นพบว่า แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่นิยมใช้มากที่สุดคือ การเรียนรู้จากประสบการณ์ระหว่างวัฒนธรรมผ่านโทรศัพท์มือถือ การสะท้อนความคิดเห็นผ่านสื่อออนไลน์ และการศึกษาในต่างประเทศ 2) ผลการสัมภาษณ์อาจารย์หลักสูตรนานาชาติจำนวน 20 คนพบว่า ส่วนใหญ่นำเสนอแนวทางการพัฒนาดังนี้ การจัดสัมมนาเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ตลอดจนความคิดเห็นในประเด็นที่ติดขัด การแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับอาจารย์ชาวต่างชาติที่มาจากชาติต่าง ๆ เพื่อเรียนรู้จากประสบการณ์จริง การสนับสนุนให้อาจารย์ได้มีประสบการณ์ในการเรียนการสอนในต่างประเทศ การจัดทำเอกสารแนวปฏิบัติข้อควรปฏิบัติและห้ามปฏิบัติต่อนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม การปรึกษาอาจารย์รุ่นอาวุโสเมื่อพบประเด็นปัญหา การจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาด้านสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม และเห็นด้วยในการนำแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปใช้เพื่อจะได้ทราบถึงสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมใน

เบื้องต้นก่อนการพัฒนา และการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ นั้นจะต้องพัฒนาทั้ง 3 องค์ประกอบเพื่อให้เกิดการบูรณาการเป็นสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม และ 3) ผลการวิจัยในระยะที่ 1 พบว่า สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ 7 ตัวบ่งชี้ และองค์ประกอบที่มีค่าน้ำหนักความสำคัญมากที่สุดในการ บ่งชี้ถึงสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติคือ องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อ ความหลากหลายทางวัฒนธรรมซึ่งมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.97 ส่วนตัวบ่งชี้ที่มีค่าน้ำหนัก สำคัญมากที่สุดคือ การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาซึ่งมีค่าน้ำหนัก องค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.92 แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทัศนคติและการส่งเสริมให้อาจารย์ หลักสูตรนานาชาติมีความใฝ่รู้เป็นสิ่งสำคัญลำดับต้นในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ดังนั้นจากการบูรณาการผลการศึกษาใน 3 ส่วนข้างต้น ผู้วิจัยจึงนำเสนอแนวทางการพัฒนา สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ 5 แนวทางคือ 1) การอบรมสัมมนา (training) 2) การสร้างประสบการณ์ห้องเรียนนานาชาติ (international exposure) 3) การให้ คำปรึกษาแบบรายบุคคล (individual senior coaching / mentoring) 4) ศูนย์ให้คำปรึกษา สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (intercultural understanding center) และ 5) การประชุมกลุ่มย่อย (focus group) ดังแสดงในภาพ 4.3 และตาราง 4.12

ภาพ 4.3 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ตาราง 4.12 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อด้อย
1. การอบรมสัมมนา (seminar/ training)	เพื่อให้อาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีความรู้ในการสื่อสารในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	<p>ผู้เข้าร่วมรุ่นละ 30 คน เนื่องจากมีการจัดกิจกรรมเชิงปฏิบัติการ) เป็นการพัฒนาอาจารย์ด้วยการให้ความรู้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากประสบการณ์จริง และ มีการอภิปรายประเด็นความคิดเห็นต่าง ๆ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่</p> <p>ขั้นตอนที่ 1 ผู้ร่วมโครงการทำแบบวัด ICCF* (Pre-Test) ผ่านระบบ online เพื่อประเมินระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม</p> <p>*ICCF (Intercultural Competency of International faculties) เป็นแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ปรากฏในภาคผนวก</p> <p>ขั้นตอนที่ 2 จัดอบรมสัมมนาที่สนใจประเด็นที่จับใจมากที่สุดเป็นนามานาชาติ เพื่อให้อาจารย์สอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีเมตตา มีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี เป็นกัลยาณมิตรกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมทั้งในและนอกห้องเรียน, ตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรม ,เปิดใจยอมรับและเรียนรู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา</p> <p>ขั้นตอนที่ 3 แจกคู่มือ DO, DON'T (แนวครบปฏิบัติและห้ามปฏิบัติ) เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมนานาชาติ โดยขอความร่วมมือจาก กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว และ สถานทูตประเทศต่าง ๆ</p> <p>ขั้นตอนที่ 4 จัดอบรมสัมมนา โดยมีการแบ่งกลุ่มย่อยเป็น 4 กลุ่ม* คือ</p>	<p>1. ผู้เข้าร่วมโครงการได้จำนวนมาก</p> <p>2. มีหลากหลายกิจกรรมให้เข้าร่วม</p> <p>3. ได้รับความรู้หลากหลายมิติ</p>	<p>1. ใช้ระยะเวลานาน</p> <p>2. ได้รับความรู้แบบทั่วไปไม่เฉพาะเจาะจง</p>
		<p>1) กลุ่มวัฒนธรรมไทยพุทธ-อาเซีย</p> <p>2) กลุ่มวัฒนธรรมมุสลิม-อาเซียน-ชาติตะวันออก</p> <p>3) กลุ่มวัฒนธรรมจีน ญี่ปุ่น เกาหลี</p> <p>4) กลุ่มวัฒนธรรมชาติตะวันตก</p>		
		<p>การอบรมสัมมนา มีกิจกรรมดังนี้</p> <p>4.1 เชิญวิทยากรบรรยายเป็นทีมผู้เชี่ยวชาญทางวัฒนธรรม จาก กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว</p> <p>4.2 จัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับประสบการณ์การสอนนักศึกษาในนามานาชาติในเรื่อง การปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาต่างชาติทั้งในและ</p>		

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อดี
<p>2. การสร้าง ประสบการณ์</p>	<p>เพื่อให้อาจารย์หลักสูตร นานาชาติมีโอกาสในการ</p>	<p>นอกห้องเรียน การวางแผนการสอน, การออกแบบกิจกรรมและ การ วัดผลสัมฤทธิ์ รูปแบบสัมมนา กลุ่มย่อย 5 – 7 คน 4.3 จัดกิจกรรมสถานการณำใจเองและให้แก่งานการณำใจ สถานการณำใจขึ้น หรือนำเสนอกรณำใจเกี่ยวกับสถานการณำใจต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความเข้าใจ ผิดกันระหว่างวัฒนธรรม และให้ผู้เข้าอบรมสัมมนำเสนอแนวทางแก้ไข รูปแบบสัมมนา กลุ่มย่อย 5 – 7 คน <u>ขั้นตอนที่ 5</u> ผู้เข้าร่วมโครงการทำแบบวัด (CCF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อ ประเมินระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น หลังจากการอบรม ไปแล้ว (ประเมินจากความรู้สึกร)</p> <p>* ความสำคัญในการแบ่งเป็นกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม เนื่องจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแตกต่างกัน อาทิ 1) กลุ่มวัฒนธรรมไทยพุทธ-อาเซียน กลุ่มนี้จะนำถือศาสนาพุทธและมีวัฒนธรรม ประเพณีคล้าย ๆ กัน เช่น การทำบุญ ไหว้พระ แต่ ก็มีความแตกต่างกันบาง รายละเอียด เช่น การยกมือแสดงความดีใจ : คนไทยจะยกมือแบงเมื่อ คนมีสุขภาพ ดีมือแบงกำมือ 2) กลุ่มวัฒนธรรมมุสลิม-อาเซียน-ชาติตะวันออก กลุ่มนี้จะนำถือศาสนาอิสลาม และมี ประเพณี ข้อบัญญัติทางศาสนาที่คล้าย ๆ กัน แต่ก็อาจจะแตกต่างกันบาง รายละเอียด เช่น อินโดนีเซีย มาเลเซีย บรูไน นำถือศาสนาอิสลาม แต่ อินโดนีเซีย เป็นประเทศมุสลิมประเทศเดียวที่คนต่างศาสนิกแต่งงานกันได้โดยไม่ต้องเปลี่ยน ศาสนา 3) กลุ่มวัฒนธรรมจีน ญี่ปุ่น เกาหลี กลุ่มนี้จะไม่มีประเพณีคล้าย ๆ กัน แต่อาจจะมี ลักษณะคล้ายที่แตกต่างบ้าง เช่น ชาวญี่ปุ่นจะเรียกร้อย มีความเป็นระเบียบ ซาก จีนจะพูดจาเสียงดัง , วัฒนธรรมการกิน และ การแต่งกาย 4) กลุ่มวัฒนธรรมคริสต์ชาติตะวันตก – อาเซียน กลุ่มนี้จะนำถือศาสนาคริสต์ และมี จุดเด่นที่คล้าย ๆ กัน เช่น การมีระบบเก่าแก่ที่ยั่งยืน ระบบสมาชิกและเป็นธรรม เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ตรงไปตรงมา เชื้อฉ้อและชอบแสดงออก</p>	<p>1. ได้สัมผัส ประสบการณ์</p>	<p>1. มีค่าใช้จ่าย จำนวนมาก</p>

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อด้อย
<p>ห้องเรียนนานาชาติ (international exposure)</p>	<p>เสริมสร้างทัศนคติ ตลอดจนการปฏิสัมพันธ์ และการสนทนาระหว่างวัฒนธรรมต่อนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1 ผู้เข้าร่วมโครงการอื่นและแผนการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ และ ทำแบบวัด ICCF (Pre-Test) ผ่านระบบ online เพื่อประเมินระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (ประเมินจากความรู้ลึก)</p> <p>ขั้นตอนที่ 2 ผู้เข้าร่วมโครงการเยี่ยมชมความเพื่อแสดงความต้องการที่จะเข้าร่วม การ sit in ในห้องเรียนนานาชาติไปยังมหาวิทยาลัยต่างประเทศที่ ต้องการ และ วิจารณ์ตอบกลับ</p> <p>ขั้นตอนที่ 3 ผู้เข้าร่วมโครงการประสานงานไปยังกระทรวงการต่างประเทศของประเทศไทยที่ต้องการไปเพื่อขอความอนุเคราะห์ติดต่อ host family ที่ไว้ใจและเชื่อถือได้</p> <p>ขั้นตอนที่ 4 ผู้เข้าร่วมโครงการ ไปร่วมการ sit in ในห้องเรียนนานาชาติในต่างประเทศที่ได้รับการตอบกลับเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 1 เดือน</p> <p>ขั้นตอนที่ 5 ผู้เข้าร่วมโครงการสรุปประสบการณ์ทัศนคติการเรียนการสอนที่ได้จากการเรียนรู้ในห้องเรียนนานาชาติและทำแบบวัด ICCF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อประเมินระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น หลังจากการผ่านประสบการณ์ห้องเรียนนานาชาติไปแล้ว</p> <p>หมายเหตุ : กรณีที่สถาบันไม่สามารถสนับสนุนวิธีการนี้ได้ สถาบันอาจหาแหล่งทุนสนับสนุนจากสถาบันในต่างประเทศที่ได้ความร่วมมือกัน (MOU) / ภาครัฐ ให้การสนับสนุนเป็นเงินบางส่วน</p>	<p>ตรงในห้องเรียนที่มีการเรียน การสอนใน ห้องเรียนที่มี นักศึกษา หลากหลาย วัฒนธรรม</p>	<p>2. ใช้ระยะเวลา นานมาก</p>
<p>3. การให้คำปรึกษา รายบุคคล (individual senior coaching / mentoring)</p>	<p>เพื่อให้อาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีความรู้ ความสามารถเฉพาะ เรื่องในการจัดการกับ ปัญหาและอุปสรรคใน ระหว่างการสอน</p>	<p>เป็นแนวทางการพัฒนาอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เข้ามาเป็นอาจารย์ผู้สอนแล้วพบประเด็นปัญหาในระหว่างการสอนโดยการให้คำปรึกษาโดยผู้เชี่ยวชาญ เป็นรายบุคคล ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่</p> <p>ขั้นตอนที่ 1 วิชชาลัยนานาชาติขอแลกเปลี่ยนการศึกษาค้นคว้าวิจัยที่มีประสบการณ์การสอนในหลักสูตรนานาชาติอย่างน้อย 10 ปี</p> <p>ขั้นตอนที่ 2 มอบหมายโดยการจัดอาจารย์ที่มีประสบการณ์ที่ผ่านจากขั้นตอนที่ 1 กับอาจารย์ใหม่เพื่อให้คำปรึกษาในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การสอน</p> <p>นักศึกษามีความหลากหลายทางวัฒนธรรม</p> <p>ขั้นตอนที่ 3 ผู้เข้าร่วมโครงการทำวัด ICCF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อประเมินระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม(ประเมินจากความรู้ลึก) ก่อนการเริ่ม</p>	<p>1. ได้รับความรู้ ที่ตรงกับ ความ ต้องการจริง</p> <p>2. ใช้ระยะเวลา น้อยและถาม เมื่อต้องการรู้</p> <p>3. ไม่มีค่าใช้จ่าย</p>	<p>1. ผู้ให้คำปรึกษา ต้องเก็บเรื่อง ที่ปรึกษาเป็น ความลับ</p> <p>2. มีอาจารย์ นานาชาติที่มี ความ เสียหาย จำนวนไม่เพียง</p>

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อด้อย
4. การจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษา สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (intercultural understanding center)	เพื่อให้อาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีความรู้ ความสามารถเฉพาะ เรื่องในการจัดการกับ ปัญหาและอุปสรรคใน ระหว่างการสอน	รับคำปรึกษา ขั้นตอนที่ 4 ผู้เข้าร่วมโครงการทำแบบวัด ICCF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อ ทราบระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น หลังจากการรับ คำปรึกษาแล้ว เป็นเวลา 1 ปีการศึกษา เป็นการพัฒนาอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เข้ามาเป็นอาจารย์สอนแล้วพบประเด็นปัญหาใน ระหว่างการสอน โดยการจัดตั้งกลุ่มงานหรือหน่วยงานให้คำปรึกษาเกี่ยวกับประเด็นอุปสรรคในการสอน นักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 วิทยาลัยนานาชาติขอสถาบันการศึกษาศึกษาค้นคว้าข้อมูลอาจารย์ที่มี ประสบการณ์การสอนในหลักสูตรนานาชาติอย่างน้อย 10 ปี ขั้นตอนที่ 2 วิทยาลัยนานาชาติของสถาบันการศึกษาจัดทำสถานที่ที่เหมาะสมกับการให้ คำปรึกษาและแจ้งวัตถุประสงค์ของกลุ่มงานหรือหน่วยงาน กับ กลุ่ม อาจารย์ เพื่อทราบอย่างชัดเจน พร้อมทั้งกำหนดตารางเวลาที่ พร้อมให้คำปรึกษา พร้อมระบุรายชื่ออาจารย์ผู้ประจำการ ผู้จัด คำปรึกษาสามารถประเมินความพึงพอใจต่อผู้ให้คำปรึกษา ขั้นตอนที่ 3 ผู้เข้าร่วมโครงการทำวัด ICCF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อ ประเมินระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (ประเมินจากความรู้ลึก) ก่อนการเริ่มรับคำปรึกษา ขั้นตอนที่ 4 ผู้เข้าร่วมโครงการทำแบบวัด ICCF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อทราบระดับสมรรถนะ ระหว่างวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น หลังจากการรับคำปรึกษาแล้ว เป็นเวลา 1 ปีการศึกษา	1. ได้รับความรู้ ที่ตรงกับ ความต้องการ จริง 2. ใช้ระยะเวลา น้อยและถาวร เมื่อต้องการรู้ 3. มีค่าใช้จ่ายไม่ มาก	พอที่จะเป็น Coaching / Mentoring 3. ผู้เข้าร่วม โครงการอาจ ไม่สะดวกใจใน การขอรับ คำปรึกษา
5. การประชุมกลุ่มย่อย (focus group)	เพื่อให้อาจารย์หลักสูตร นานาชาติมีความรู้	เป็นแนวทางพัฒนาอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เข้ามาเป็นอาจารย์สอนแล้วพบประเด็นปัญหาใน ระหว่างการสอนด้วยวิธีการจัดกิจกรรมประชุมกลุ่มย่อย 7-8 คน อย่างต่อเนื่องเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จาก ระหว่างวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น	1. ได้รับความรู้ ที่ตรงกับ	1. ผู้รวมกิจกรรม ต้องเก็บเรื่องที่

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อด้อย
<p>ความสามารถเฉพาะเรื่องในการจัดการกับปัญหาและอุปสรรคในระหว่างงการสอบ</p>	<p>ประสบการณ์จริงของกลอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 1</u> วิทยาลัยนานาชาติของสถาบันการศึกษาคัดเลือกกลุ่มอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนในหลักสูตรนานาชาติอย่างน้อย 10 ปี หรือเชิญผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมจากภายนอกมาร่วมพูดคุยในประเด็นที่อาจารย์ที่เข้าร่วมโครงการสนใจ</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 2</u> จัดกิจกรรมภาคการศึกษาระดับปริญญาและเชิญวิทยากรที่เข้าร่วมโครงการนานาชาติเข้าร่วมกิจกรรม</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 3</u> ผู้เข้าร่วมโครงการทำวัด ICCIF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อประเมินระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (ประเมินจากความรู้สึกล) ก่อนการเริ่มรับคำปรึกษา</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 4</u> ผู้เข้าร่วมโครงการทำแบบวัด ICCF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อทราบระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น หลังจากการรับคำปรึกษาแล้ว เป็นเวลา 1 ปีการศึกษา</p>	<p>ความต้องกาจริง</p> <p>2. ใช้ระยะเวลาน้อยในการเข้าร่วมกิจกรรม</p>	<p>พูดคุยกันเป็นความลับ</p> <p>2. เมื่อมีประเด็นอุปสรรคต้องรอเวลาเพื่อซักถาม</p>	

ส่วนที่ 2 ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

แนวทางการพัฒนาทั้ง 5 แนวทางได้รับการประเมินว่าเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ใน ระดับมากซึ่งแต่ละแนวทางการพัฒนามีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในการบรรลุวัตถุประสงค์ของการ พัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่แตกต่างกันดังแสดงในตาราง 4.14 และให้ ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงรายละเอียดเพิ่มเติมในขั้นตอนการดำเนินงานของแต่ละแนวทางซึ่งผู้วิจัยได้นำไป ปรับปรุงแล้วดังแสดงในตาราง 4.13

ตาราง 4.13 การนำแนวทางการพัฒนาไปใช้เพื่อการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติ

แนวทางการพัฒนา	สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ
1. การอบรมสัมมนา (seminar / training)	เหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม และองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม
2. การสร้างประสบการณ์ห้องเรียน นานาชาติ (international exposure)	เหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติในองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความ หลากหลายทางวัฒนธรรม และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์ และการสอนระหว่างวัฒนธรรม
3. การให้คำปรึกษารายบุคคล (individual senior coaching / mentoring / counselling)	เหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติในองค์ประกอบทัศนคติต่อความหลากหลาย ทางวัฒนธรรม
4. การจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาสมรรถนะ ระหว่างวัฒนธรรม (intercultural understanding center)	เหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสาร และความหลากหลายทางวัฒนธรรม และองค์ประกอบด้านทัศนคติ ต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม
5. การประชุมกลุ่มย่อย (focus group)	เหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติทั้ง 3 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบด้าน ความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม และ องค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม

ตาราง 4.14 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่ ปรับปรุงแล้ว

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อต่อ
<p>1. การอบรมสัมมนา (seminar / training)</p>	<p>เพื่อให้อาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีความรู้ในการสื่อสารในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม</p>	<p>วิธีการ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากประสบการณ์จริงและมีการอภิปรายประเด็นความคิดเห็นต่าง ๆ ร่วมกัน</p> <p>ขั้นตอน</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 1</u> ผู้เข้าร่วมโครงการทำแบบวัด ICCF * (Pre-Test) ผ่านระบบ online เพื่อประเมินระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม</p> <p>* ICCF (Intercultural Competency of International faculties) เป็นแนววัดสมรรถนะทางวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ปรากฏในภาคผนวก</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 2</u> จัดอบรมพัฒนาทัศนคติเชิงบวกต่อความเป็นนานาชาติ เพื่อให้อาจารย์สอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีเมตตา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นนักกายกรรมกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ,เปิดใจยอมรับและได้รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา (เนื้อหาสอดคล้องกับแบบวัดสมรรถนะ ICCF)</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 3</u> แจกคู่มือ DO, DON'T (แนวปฏิบัติและห้ามปฏิบัติ) เกี่ยวกับวัฒนธรรม คำนิยม ไทยและวัฒนธรรมนานาชาติ โดยขอความร่วมมือจาก กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว และสถานทูตประเทศต่าง ๆ</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 4</u> จัดอบรมสัมมนา โดยมีกิจกรรมดังนี้</p> <p>4.1 เชิญวิทยากรบรรยายเป็นทีมผู้เชี่ยวชาญทางวัฒนธรรม จาก กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว</p> <p>4.2 จัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับประสบการณ์การสอนนักศึกษาต่างชาติ ในเรื่อง</p>	<p>1. ผู้เข้าร่วมโครงการได้จำนวนมาก</p> <p>2. มีหลากหลายกิจกรรมให้เข้าร่วม</p> <p>3. ได้รับความรู้หลากหลายมิติ</p>	<p>1. ใช้ระยะเวลาไม่นาน</p> <p>2. ได้รับความรู้แบบทั่วไประยะเฉพาะเจาะจง</p>

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อด้อย
2. การสร้างประสบการณ์นานาชาติ (international exposure)	เพื่อให้อาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีโอกาสในการเสริมสร้างทัศนคติ ตลอดจนการปฏิสัมพันธ์ และการสอนระหว่างวัฒนธรรมต่อนักศึกษาที่มีความหลากหลาย	<p>การปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาต่างชาติในและนอกห้องเรียน การวางแผนการสอน, การออกแบบ กิจกรรม และการวัดผลสัมฤทธิ์ รูปแบบสัมมนากลุ่มย่อย 5 – 7 คน</p> <p>4.3 จัดกิจกรรม สถานการณ์จำลองและให้สถานการณ์เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษา หรือนำเสนอกรณีศึกษาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความเข้าใจดีกับระหว่างวัฒนธรรม และให้ผู้เข้าอบรม สัมมนานำเสนอแนวทางการแก้ไข รูปแบบสัมมนากลุ่มย่อย 5 – 7 คน (เนื้อหาสอดคล้องกับแบบวัดสมรรถนะ ICCIF)</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 5</u> เชิญอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เป็นชาวต่างชาติจำนวน 2-3 คน มาร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างวัฒนธรรมในประเทศที่เกี่ยวข้อง</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 6</u> ผู้เข้าร่วมโครงการทำแบบวัด ICCIF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อประเมินระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น หลังจากการอบรมไปแล้ว (ประเมินจากความรู้ลึก)</p>	1. ได้สัมผัสประสบการณ์ตรงในห้องเรียนที่มีการเรียนการสอนในหัวข้อเรียนที่มีนักเรียนนักศึกษา	1. มีค่าใช้จ่ายจำนวนมาก 2. ใช้ระยะเวลาไม่นานมาก
		<p>วิธีการ อาจารย์ไปเพิ่มพูนความรู้ในประเทศ (Brush -up) ในมหาวิทยาลัยในประเทศ เป็นการพัฒนาอาจารย์ด้วยการให้อาจารย์ไปเข้าร่วมศึกษาโดยไม่เน้นหน่วยกิตในมหาวิทยาลัยในต่างประเทศอย่างน้อย 1 เดือน โดยอาศัยกับครอบครัวท้องถิ่นในสิ่งที่ได้รับการรับรองจากภาครัฐของประเทศนั้น (Host Family)</p> <p>ขั้นตอน</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 1</u> ผู้เข้าร่วมโครงการยื่นและแนบความสามารถการสื่อสารด้วย</p>	1. ได้สัมผัสประสบการณ์ตรงในห้องเรียนที่มีการเรียนการสอนในหัวข้อเรียนที่มีนักศึกษา	

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อด้อย
<p>3. การให้คำปรึกษา รายบุคคล</p> <p>เพื่อให้อาจารย์หลักสูตร นานาชาติมีความรู้</p>	<p>วัฒนธรรม</p>	<p>วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน</p> <p>ภาษาอังกฤษ และ ทำแบบวัด ICCIF (Pre- Test) ผ่านระบบ online เพื่อประเมินระดับสมรรถนะทางวัฒนธรรม (ประเมินจากความรู้สึกลึก)</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 2</u> เข้าอบรมสัมมนาจากวิธีที่ 1 ในระยะที่ 1</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 3</u> ผู้เข้าร่วมโครงการเขียนบทความเพื่อแสดงความต้องการที่จะเข้าร่วมการ sit in ในห้องเรียนนานาชาติ ไปยังมหาวิทยาลัยในต่างประเทศที่ต้องการ (ควรเลือกประเทศที่ตรงกับกลุ่มเป้าหมายนักศึกษานานาชาติของสถาบัน) และ รอการตอบกลับ</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 4</u> ผู้เข้าร่วมโครงการประสานงานไปยังกระทรวงการต่างประเทศของประเทศไทยที่ต้องการไปเพื่อขอความอนุเคราะห์ติดต่อ host family ที่ไว้วางใจและเชื่อถือได้</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 5</u> ผู้เข้าร่วมโครงการ ไปร่วมการ sit in ในห้องเรียนนานาชาติในต่างประเทศที่ได้รับการตอบกลับเป็น ระยะเวลาก่อนอย่างน้อย 1 เดือน</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 6</u> ผู้เข้าร่วมโครงการสรุปบันทึกประสบการณ์ทัศนคติการเรียนรู้ในห้องเรียนนานาชาติเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้อื่นต่อไป และ ทำแบบวัด ICCIF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อประเมินระดับสมรรถนะทางวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น หลังจากการผ่านประสบการณ์ห้องเรียนนานาชาติไปแล้ว</p> <p>หมายเหตุ : กรณีที่สถาบันไม่สามารถสนับสนุนวิธีการนี้ได้ สถาบันอาจหาแหล่งทุนสนับสนุนจากสถาบันในต่างประเทศที่ได้ทำความร่วมมือกัน (MOU) / ภาครัฐ ให้การสนับสนุนเป็นเงินทุนบางส่วน</p>	<p>หลากหลาย วัฒนธรรม</p>	
		<p>วิธีการ</p> <p>การให้คำปรึกษาโดยผู้เชี่ยวชาญกับอาจารย์หลักสูตรนานาชาติเป็นรายบุคคล</p>	<p>1. ได้รับความรู้ที่ตรงกับ</p>	<p>1. ผู้ให้คำปรึกษาต้องเก็บเรื่องที่</p>

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อด้อย
(Individual senior coaching / mentoring / counselling)	<p>ความสามารถเฉพาะ เรื่องในการจัดการกับ ปัญหาและอุปสรรคใน ระหว่างการสอน</p>	<p>ขั้นตอน</p> <p>ขั้นตอนที่ 1 วิทยาลัยนานาชาติของสถาบันการศึกษาคัดเลือกกลุ่มอาจารย์ที่มี ประสบการณ์การสอนในหลักสูตรนานาชาติอย่างน้อย 10 ปี และ/หรือ ผ่านการอบรมเต็มขั้นในหลักสูตรฝึกอบรมสมรรถนะทางวัฒนธรรมแล้ว</p> <p>ขั้นตอนที่ 2 จัดคู่มืออาจารย์ที่มีประสบการณ์กับอาจารย์รุ่นใหม่เพื่อให้อาจารย์ในชั้น ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ใน 3 แบบ คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - Senior Coaching อาจารย์ที่มีประสบการณ์จะช่วยเหลือวิทยากรที่ปัญหา ประเด็นต่าง ๆ ที่ เกิดขึ้น และ กระตุ้นเพื่อหาแนวทางการแก้ปัญหา - Senior Mentoring อาจารย์ที่มีประสบการณ์จะช่วยเหลือวิทยากรเกี่ยวกับปัญหาด้วย ประสบการณ์ของตนเองหรือผู้อื่นที่ประสบความสำเร็จแล้ว - Senior Consulting อาจารย์ที่มีประสบการณ์เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน จะช่วยวิเคราะห์ ปัญหารายประเด็นที่เฉพาะเจาะจงที่ตนเชี่ยวชาญ โดยให้คำแนะนำและแนวทางการ แก้ปัญหา <p>ขั้นตอนที่ 3 ผู้เข้าร่วมโครงการทำวัด ICCIF (Pre-Test) ผ่านระบบ online เพื่อประเมิน ระดับสมรรถนะทางวัฒนธรรม (ประเมินจากความรู้ลึก) ก่อนการเริ่ม รับคำปรึกษา</p> <p>ขั้นตอนที่ 4 ผู้เข้าร่วมโครงการทำแบบวัด ICCIF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อ ทราบระดับสมรรถนะทางวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น หลังจากการรับ คำปรึกษาแล้ว เป็นเวลา 1 ปีการศึกษา</p>	<p>ความ ต้องการจริง</p> <p>2. ใช้ระยะเวลา น้อยและถาม เมื่อต้องการรู้</p> <p>3. ไม่มีค่าใช้จ่าย</p>	<p>ปรึกษาเป็น ความลับ</p> <p>2. มีอาจารย์ นานาชาติที่มี ความ เชี่ยวชาญ</p> <p>จำนวนไม่เพียงพอที่จะเป็น Coaching / Mentoring / Consulting</p> <p>3. ผู้เข้าร่วม โครงการอาจ ไม่สะดวกใจใน การขอรับ คำปรึกษา</p>

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อด้อย
<p>4. การจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษา</p> <p>สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (intercultural understanding center)</p>	<p>เพื่อให้อาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีความรู้ความสามารถเฉพาะเรื่องในการจัดการกับปัญหาและอุปสรรคในระหว่างการเรียน</p>	<p>วิธีการ การจัดตั้งกลุ่มงานหรือหน่วยงานให้คำปรึกษาเกี่ยวกับประเด็นอุปสรรคในการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม</p> <p>ขั้นตอน</p> <p>ขั้นตอนที่ 1 วิทยาลัยนานาชาติของสถาบันการศึกษาคัดเลือกกลุ่มอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนในหลักสูตรนานาชาติอย่างน้อย 10 ปี และ/หรือผ่านการอบรมสัมมนาหลักสูตรฝึกอบรมสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมแล้ว กลุ่มอาจารย์ที่ประจำที่ศูนย์ควรประกอบด้วยอาจารย์ชาวไทยและอาจารย์ชาวต่างชาติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้แลกเปลี่ยนระหว่างวัฒนธรรม</p> <p>ขั้นตอนที่ 2 วิทยาลัยนานาชาติของสถาบันการศึกษาจัดทาสถานที่ที่เหมาะสมกับการให้คำปรึกษาและแจ้งวัตถุประสงค์ของกลุ่มงานหรือหน่วยงาน กับ กลุ่มอาจารย์ฯ เพื่อทราบอย่างชัดเจน พร้อมทั้งกำหนดตารางเวลาที่พร้อมให้คำปรึกษา พร้อมระบุรายชื่ออาจารย์ผู้ประจำการ ผู้ช่วยคำปรึกษาสามารถประเมินความพึงพอใจต่อผู้ให้คำปรึกษา</p> <p>ขั้นตอนที่ 3 ผู้เข้าร่วมโครงการทำวัด ICCIF Pre-Test ผ่านระบบ online เพื่อประเมินระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (ประเมินจากความรู้สึก) ก่อนการเริ่มรับคำปรึกษา</p> <p>ขั้นตอนที่ 4 ผู้เข้าร่วมโครงการทำแบบวัด ICCIF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อทราบระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น หลังจากการรับคำปรึกษาแล้ว เป็นเวลา 1 ปีการศึกษา</p>	<p>1. ได้รับความรู้ที่ตรงกับความต้องการจริง</p> <p>2. ใช้ระยะเวลาน้อยและถ้ามเมื่อต้องการรู้ 3. มีค่าใช้จ่ายไม่มาก</p> <p>ข้อด้อย</p> <p>1. ผู้ให้คำปรึกษาต้องเก็บเรื่องที่เป็นจริง</p> <p>2. มีอาจารย์นานาชาติที่มีอายุน้อย</p> <p>3. ความเชี่ยวชาญยังไม่เพียงพอและเวลาว่างในการเข้ามานั่งประจำการ</p>	

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อด้อย
<p>5. การประชุมกลุ่มย่อย (focus group)</p>	<p>เพื่อให้อาจารย์หลักสูตร นักศึกษาที่มีความรู้ ความสามารถเฉพาะ เรื่องในการจัดการกับ ปัญหาและอุปสรรคใน ระหว่างการสอน</p>	<p>วิธีการ การจัดการประชุมประชุมกลุ่มย่อย 7-8 คน อย่างต่อเนื่องด้วยกระบวนการจัดการ ความรู้(knowledge management) แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากประสบการณ์จริงของการ สอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม</p> <p>ขั้นตอน <u>ขั้นตอนที่ 1</u> วิทยาลัยนานาชาติของสถาบันการศึกษาคัดเลือกกลุ่มอาจารย์ที่มี ประสบการณ์การสอนในหลักสูตรนานาชาติอย่างน้อย 10 ปี หรือเชิญ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนักศึกษที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมจาก ภายนอกมาร่วม และ/หรือผ่านการอบรมสัมมนาในหลักสูตรฝึกอบรม สรรงระหว่างวัฒนธรรมแล้วมาพูดคุยเป็นประเด็นที่อาจารย์ใช้ร่วม โครงการสนในผ่านกระบวนการจัดการความรู้ 5 ข้อ ดังนี้</p> <p>1. ภาระมีวัฒนธรรมระหว่างวัฒนธรรมที่ต้องการเรียนรู้ (Intercultural competency identification) เป็นกระบวนการที่ผู้ดำเนินรายการหรือ วิทยากรสำรวจประเด็นที่อาจารย์หลักสูตรนานาชาติต้องการที่จะเรียนรู้ ใน 3 มิติดังต่อไปนี้</p> <p>1) มิติด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัว บ่งชี้ คือ ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา และ ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา</p> <p>2) มิติด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ คือ ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา การเปิดใจยอมรับในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา และการเรียนรู้ใน</p>	<p>1. ได้รับความรู้ ที่ตรงกับ ความ ต้องการจริง</p> <p>2. ใช้ระยะเวลา น้อยในการ เข้าร่วม กิจกรรม</p>	<p>1. ผู้ร่วมกิจกรรม ต้องเก็บเรื่องที่ พูดคุยกันเป็น ความลับ</p> <p>2. เมื่อมีประเด็น อุปสรรคต้อง ระยะเวลาเพื่อ ชักถาม</p>

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อด้อย
		<p>ความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา</p> <p>3) มิติด้านการปฏิสัมพันธ์และการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ดังต่อไปนี้ คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และ การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม</p> <p>2. การแสวงหาและรวบรวมความรู้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Competency Knowledge Acquisition & Storing & Filing) เป็นกระบวนการของตนเอง การสืบค้นออนไลน์ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ นำเสนอเพื่อการคัดเลือกองค์ความรู้ เป็นการสังเคราะห์ใหม่ เป็น กระบวนการรวบรวมข้อมูล สรุปประเด็นและจัดเก็บอย่างเป็นระบบ</p> <p>3. การกลั่นกรองความรู้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Competency Knowledge Refinement) เป็นกระบวนการปรับปรุงข้อมูลที่สรุปประเด็นต่าง ๆ ให้มีความครบถ้วนสมบูรณ์ ตรงกับประเด็นที่ต้องการจากการดำเนินการในข้อ 1</p> <p>4. การนำความรู้ด้วยกรณีเข้าถึงข้อมูลได้ง่าย (Intercultural Competency Knowledge Sharing by Friendly Access) เป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้ใช้ ความรู้เป็นๆ เข้าถึงความรู้ที่ต้องการได้ง่ายและสะดวก เช่น การทำฐานข้อมูลแบบออนไลน์ เรื่อง "สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ" โดยแบ่งเป็น โมดูล 3 มิติองค์ประกอบ ช่างต้น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ(IT), Web board และ บอร์ด ประชาสัมพันธ์ เป็นต้น</p> <p>5. การนำความรู้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมไปปฏิบัติ (Intercultural Competency Knowledge Complying) เป็นกระบวนการที่อาจารย์ ในกลุ่มนำความรู้ที่ได้ไปปฏิบัติ</p>		

แนวทางการพัฒนา	วัตถุประสงค์	วิธีและขั้นตอนการดำเนินงาน	ข้อดี	ข้อต่อ
		<p><u>ขั้นตอนที่ 2</u> จัดกิจกรรมบูรณาการการศึกษาและเชิงอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ เข้าร่วมกิจกรรม</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 3</u> ผู้เข้าร่วมโครงการทำวัด ICCIF (Pre-Test) ผ่านระบบ online เพื่อประเมินระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (ประเมินจากความรู้สึกล)</p> <p>ก่อนการเริ่มรับคำปรึกษา</p> <p><u>ขั้นตอนที่ 4</u> ผู้เข้าร่วมโครงการทำแบบวัด ICCIF (Post-Test) ผ่านระบบ online เพื่อทราบระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น หลังจากการรับคำปรึกษาแล้ว เป็นเวลา 1 ปีการศึกษา</p>		

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ 2) เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ 3) เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ผู้วิจัยขอแบ่งการนำเสนอเป็น 3 ระยะตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

ระยะที่ 1 การพัฒนาตัวบ่งชี้ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

การวิจัยระยะนี้มีวิธีดำเนินการ 2 ขั้นตอนได้แก่ 1. ขั้นตอนการพัฒนากรอบแนวคิด และแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ มีประชากรได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม และ/หรือมีประสบการณ์ด้านการสอนในหลักสูตรนานาชาติอย่างน้อย 5 ปี จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และค่านิยมเชิงปฏิบัติการของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนนี้ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงโครงสร้าง ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนเพื่อตรวจสอบองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และค่านิยมเชิงปฏิบัติการของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และวิเคราะห์ สังเคราะห์ ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ 2. ขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือมีประชากรได้แก่ อาจารย์ผู้สอนหลักสูตรนานาชาติที่มีประสบการณ์การสอนอย่างน้อย 5 ปี จำนวน 5 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการประเมินวัดผลทางสถิติจำนวน 2 คนซึ่งได้จากการสุ่มแบบเจาะจงเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ อาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรนานาชาติจำนวน 50 คนซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายเพื่อทดลองใช้ (try out) แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ อาจารย์หลักสูตรนานาชาติกลุ่มตัวอย่างในมหาวิทยาลัยรัฐบาลและในกำกับในประเทศไทยจำนวน 300 คนซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอนเพื่อเก็บข้อมูลในการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนนี้ได้แก่ แบบตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยให้อาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่มีประสบการณ์อย่างน้อย 5 ปีจำนวน 5 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการประเมินวัดผลทางสถิติจำนวน 2 คน รวม 7 คน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของข้อคำถามในแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตร

นานาชาติ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ค่าดัชนี IOC คัดเลือกข้อคำถามที่มีคะแนนระหว่าง 0.571 – 1.000 จัดทำเป็นแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ เพื่อทดลองใช้เก็บข้อมูล กับอาจารย์หลักสูตรนานาชาติจำนวน 50 คน วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามรายข้อด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (corrected item-total correlation) ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้วิเคราะห์ว่ามีความเหมาะสมในการนำมาวิเคราะห์โดยเทคนิค factor analysis หรือไม่โดยใช้สถิติ KMO (kaiser-meyer-olkin measure of sampling adequacy) คัดเลือกข้อคำถามจากแบบวัดฉบับทดลองใช้ (try out) จาก 67 ข้อ เหลือ 43 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกข้อคำถามจาก 1) พิจารณาค่าอำนาจจำแนกโดยตัดข้อที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับต่ำ 2) พิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ต่ำ และวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติ เฉพาะข้อคำถามที่ได้ผ่านการคัดเลือกจากจำนวน 67 ข้อ เหลือจำนวน 43 ข้อโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (cronbach's alpha coefficient) นำข้อมูลไปตรวจสอบความเที่ยง (reliability) ของแบบวัด จัดทำแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติฉบับสมบูรณ์เพื่อนำส่งให้อาจารย์หลักสูตรนานาชาติกลุ่มตัวอย่างจำนวน 700 คนเพื่อให้ได้ตัวอย่างจำนวน 300 คน และได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เป็นชาวต่างชาติออกจำนวน 11 คนเหลือ 289 คน นำข้อมูลมาตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ระยะที่ 2 การศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

การวิจัยระยะนี้มีวิธีดำเนินการ 2 ขั้นตอนได้แก่ 1) ขั้นตอนการกำหนดกลุ่มประชากรและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง มีประชากรได้แก่ อาจารย์หลักสูตรนานาชาติจำนวน 289 คนซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกันในการวิจัยระยะที่ 1 ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน โดยผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างรายชื่อมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยในกำกับตามข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ที่มีการเรียนการสอนหลักสูตรนานาชาติจำนวนรวม 37 แห่ง ด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอนคือ ดำเนินการสุ่มตัวอย่างมหาวิทยาลัยด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายได้จำนวน 28 แห่ง นำมาสุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์หลักสูตรนานาชาติด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย และส่งแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปยังอาจารย์ในกลุ่มเป้าหมายจำนวน 700 คน เพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 คน 2) ขั้นตอนการเก็บ และการวิเคราะห์ข้อมูล มีเครื่องมือได้แก่ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่ได้จากการวิจัยระยะที่ 1 สำหรับการเก็บข้อมูลนั้นผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาจากการเก็บข้อมูลในการวิจัยระยะที่ 1 มาวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างด้วยสถิติบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ เพื่ออธิบายข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม และศึกษาความแตกต่างของระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์

หลักสูตรนานาชาติระหว่างเพศ ระดับการศึกษา และประเทศที่จบการศึกษา ด้วยสถิติ t-test โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

ระยะที่ 3 การนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

การวิจัยระยะนี้มีวิธีดำเนินการ 2 ขั้นตอนได้แก่ 1) ขั้นตอนการนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ มีประชากรได้แก่ อาจารย์หลักสูตรนานาชาติจำนวน 20 คนจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงเพื่อสัมภาษณ์แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ มีเครื่องมือได้แก่ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ วิเคราะห์ สังเคราะห์ผลการสัมภาษณ์ นำข้อมูลที่ได้มาสังเคราะห์ร่วมกับ ผลการทบทวนวรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และผลการวิจัยระยะที่ 1 เพื่อร่างแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ 2) ขั้นตอนการตรวจสอบ ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปใช้ มีประชากรได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิทางการอุดมศึกษามีประสบการณ์ในการพัฒนาอาจารย์อย่างน้อย 3 ปีขึ้นไปจำนวน 5 คน มีเครื่องมือได้แก่ แบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปใช้ ผู้วิจัยสรุปผลการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปใช้พร้อมด้วยข้อเสนอแนะ และนำไปปรับปรุงแนวทางการพัฒนา

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

1.1 การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ 7 ตัวบ่งชี้ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้คือ ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม และความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา 2) องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้คือ ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา และการใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา 3) องค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และโมเดลสมรรถนะระหว่าง

วัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พิจารณาจากค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบความตรงของโมเดล ได้แก่ ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 3.48 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 6 ค่านัยสำคัญทางสถิติ (P-value) เท่ากับ 0.747 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 และค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.98 ดัชนีรากที่สองของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (SRMR) เท่ากับ 0.012 ค่าความคลาดเคลื่อนในการการประมาณค่าพารามิเตอร์ (RMSEA) เท่ากับ 0.000 และ ค่าขนาดตัวอย่างวิกฤต (CN) เท่ากับ 1400.28

1.2 แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีเนื้อหาครอบคลุมทั้ง 3 องค์ประกอบ 7 ตัวบ่งชี้ มีลักษณะเป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 43 ข้อคำถามซึ่งได้รับการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญว่ามีความตรงเชิงเนื้อหา (IOC = .71 – 1.00) และมีความเที่ยงของแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติทั้งฉบับเท่ากับ .947 ส่วนความเที่ยงในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีค่าเท่ากับ 0.822 องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีค่าเท่ากับ 0.871 และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมมีค่าเท่ากับ 0.939 และข้อคำถามรายข้อมีค่าอำนาจจำแนกสูงด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (corrected item-total correlation) และผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการวัดองค์ประกอบทั้ง 3 ด้านมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนี้ ด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม (CFI = .994, TLI = .994 และ RMSEA = 0.41) ด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม (CFI = .996, TLI = .987 และ RMSEA = 0.42) และด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม (CFI = .990, TLI = .990 และ RMSEA = 0.68)

2. ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

2.1 อาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติทุกด้านในระดับมาก และในรายองค์ประกอบ พบว่ามีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม ด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม และด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 67.47 (M = 3.88), ร้อยละ 74.39 (M = 3.93) และร้อยละ 62.28 (M = 3.90) ตามลำดับ

2.2 สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไม่แตกต่างกันระหว่างเพศ ระดับการศึกษา และประเทศที่จบการศึกษา

3. ผลการนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติมี 5 แนวทางคือ 1) การอบรมสัมมนา (training and seminar) มีวิธีดำเนินการคือ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากประสบการณ์จริง และมีการถกประเด็นความคิดเห็นต่างๆ ร่วมกัน 2) การสร้างประสบการณ์ห้องเรียนนานาชาติ (international exposure) มีวิธีดำเนินการคือ การให้อาจารย์ไปเพิ่มพูนความรู้ในมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ เป็นการพัฒนาอาจารย์ด้วยการให้อาจารย์ไปเข้าร่วมศึกษาโดยไม่นับหน่วยกิตอย่างน้อย 1 เดือน โดยอาศัยอยู่กับครอบครัวท้องถิ่นนั้น 3) การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล (individual senior coaching / mentoring / consulting) มีวิธีดำเนินการคือ การให้คำปรึกษาโดยผู้เชี่ยวชาญกับอาจารย์หลักสูตรนานาชาติเป็นรายบุคคล 4) ศูนย์ให้คำปรึกษาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (intercultural understanding center) มีวิธีดำเนินการคือ การจัดตั้งกลุ่มงาน หรือหน่วยงานให้คำปรึกษาเกี่ยวกับประเด็นอุปสรรคในการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และ 5) การประชุมกลุ่มย่อย (focus group) มีวิธีดำเนินการคือ การจัดกิจกรรมประชุมกลุ่มย่อย 7 – 8 คน อย่างต่อเนื่องด้วยกระบวนการจัดการความรู้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากประสบการณ์จริงของการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้ แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้พบว่า โมเดลตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ 7 ตัวบ่งชี้ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม วัดได้จาก 2 ตัวบ่งชี้คือ ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม และ ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา 2) องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมวัดได้จาก 3 ตัวบ่งชี้คือ ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา และการใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา และ 3) องค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมวัดได้จาก 2 ตัวบ่งชี้คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยองค์ประกอบที่มีค่าน้ำหนักความสำคัญมากที่สุดในการบ่งชี้ถึงสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติคือ องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมซึ่งมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.97 และตัวบ่งชี้ที่มีค่าน้ำหนักความสำคัญมากที่สุดคือ การใฝ่รู้ในความหลากหลายทาง

วัฒนธรรมของนักศึกษาซึ่งมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.92 รองลงมาคือ การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาซึ่งมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.79 และความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาซึ่งมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.54 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาด้านทัศนคติและการส่งเสริมให้อาจารย์หลักสูตรนานาชาติใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญลำดับต้นในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ทั้งนี้เมื่ออาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีทัศนคติที่ดีต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาจะส่งผลให้อาจารย์หลักสูตรนานาชาติเปิดใจยอมรับ และมีความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาจะส่งผลให้อาจารย์หลักสูตรนานาชาติสามารถสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับโมเดลพีระมิดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของ Deardorff (Deardorff, 2006; 2008; 2009; 2011) ซึ่งพบว่าการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมจะต้องเริ่มจาก การพัฒนาทัศนคติ ต่อด้วยการให้ความรู้ และการพัฒนาทักษะด้วยการฝึกปฏิบัติ ก่อให้เกิดผลลัพธ์ภายในใจ และผลลัพธ์ภายนอกที่แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และยังสอดคล้องกับ Fantini (2000) ซึ่งเสนอไว้ว่าการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมนั้น มีจุดเน้นที่การพัฒนาการรับรู้ความหลากหลายทางวัฒนธรรมซึ่งขับเคลื่อนด้วยองค์ประกอบ ด้านทัศนคติ ด้านทักษะ และความรู้รอบตัว นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Gopal (2011) ซึ่งได้ศึกษาเรื่อง Internationalization of Higher Education : Preparing Faculty to Teach Cross-culturally ที่สรุปว่าสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมหรือสมรรถนะที่จะช่วยให้อาจารย์สอนได้เป็นอย่างดีนานาชาตินั้นประกอบด้วยองค์ประกอบด้านทัศนคติคือ เคารพ เห็นคุณค่าวัฒนธรรมของผู้อื่น คิดเชิงบวก ใฝ่รู้ในวัฒนธรรมที่หลากหลาย องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจคือ ความเข้าใจภาษาและหน้าที่ของวัฒนธรรมนั้นๆ และองค์ประกอบด้าน ทักษะหรือพฤติกรรมคือ ความสามารถในการตอบสนองกับนักศึกษาในวัฒนธรรมนั้น ๆ รวมทั้ง Chonh Pui Yee (2013) ที่ได้สรุปว่าสิ่งที่ทำให้อาจารย์สอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพคือ การตระหนักรู้ข้ามวัฒนธรรม และความเข้าใจในการจัดการด้านวัฒนธรรมในสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลายด้านวัฒนธรรม

ผลการพัฒนาแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติพบว่า แบบวัดมีเนื้อหาครอบคลุมทั้ง 3 องค์ประกอบ 7 ตัวบ่งชี้ มีจำนวนรวม 43 ข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับซึ่งได้รับการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญว่ามีความตรงเชิงเนื้อหา (IOC = .71 – 1.00) และมีความเที่ยงโดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (cronbach's coefficient alpha) ของแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีค่าเท่ากับ 0.822 องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีค่าเท่ากับ 0.871 และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมมีค่าเท่ากับ 0.939 และทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.947 สอดคล้องกับ Nunnally (1967) ที่กล่าวว่าความเชื่อมั่นของแบบวัดที่ใช้ทำ

วิจัยควรมีความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.80 ซึ่งสอดคล้องกับบุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ (2547) ที่กล่าวว่าเครื่องมือวัดที่เป็นมาตรฐานและไม่มีอิทธิพลทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนที่ผิดปกติในทางทฤษฎีต้องการค่าความเชื่อมั่น 0.70 ขึ้นไปจึงถือว่ามีความเชื่อมั่นสูง เมื่อพิจารณาแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติพบว่า มีความเชื่อมั่นสูงกว่า 0.70 ทุกด้าน แสดงว่าแบบวัดมีคุณภาพสามารถวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติได้ นอกจากนี้ยังพบว่า โมเดลการวัดองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม โมเดลการวัดองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม และโมเดลการวัดองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงให้เห็นว่าแบบวัดนี้มีความเหมาะสมในการนำไปเก็บข้อมูลสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

2. ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ผู้วิจัยอภิปรายผลการสำรวจสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ โดยแบ่งประเด็นการอภิปราย ดังนี้

2.1 ผลการศึกษาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

อาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติระดับมากถึง 3 องค์ประกอบ โดยมีระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมระดับมาก จำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 74.39 ของจำนวนอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ 289 คน เมื่อพิจารณาระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติใน 3 องค์ประกอบพบว่า อาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมใน 3 องค์ประกอบในระดับที่ใกล้เคียงกันคือ 3.88 3.93 และ 3.90 แสดงให้เห็นว่าสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติเกิดจากการบูรณาการร่วมกันขององค์ประกอบ 3 ด้านในระดับที่ใกล้เคียงกันซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยระยะที่ 1 ที่พบว่าองค์ประกอบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ 3 องค์ประกอบมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ใกล้เคียงกันคือ 0.84 0.97 และ 0.93 ตามลำดับ

2.2 ผลการศึกษาความแตกต่างของระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติระหว่างเพศ ระดับการศึกษา และประเทศที่จบการศึกษา

ผลการศึกษาที่พบว่าสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไม่แตกต่างกันระหว่างเพศ ระดับการศึกษา และประเทศที่จบการศึกษาอาจเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์หลักสูตรนานาชาติชาวไทยซึ่งไม่ว่ามีเพศใด มีระดับการศึกษาระดับไหน หรือจบการศึกษาจากประเทศใดต่างก็มีลักษณะนิสัยเดิมของคนไทย คือ ความมีเมตตา อ่อนโยน ใส่ใจต่อความรู้สึกของผู้อื่น มีน้ำใจ และชอบช่วยเหลือผู้อื่น เป็นพื้นฐานเดิมอยู่แล้ว ซึ่งคุณลักษณะของคนไทยที่กล่าวมานั้น สอดคล้อง

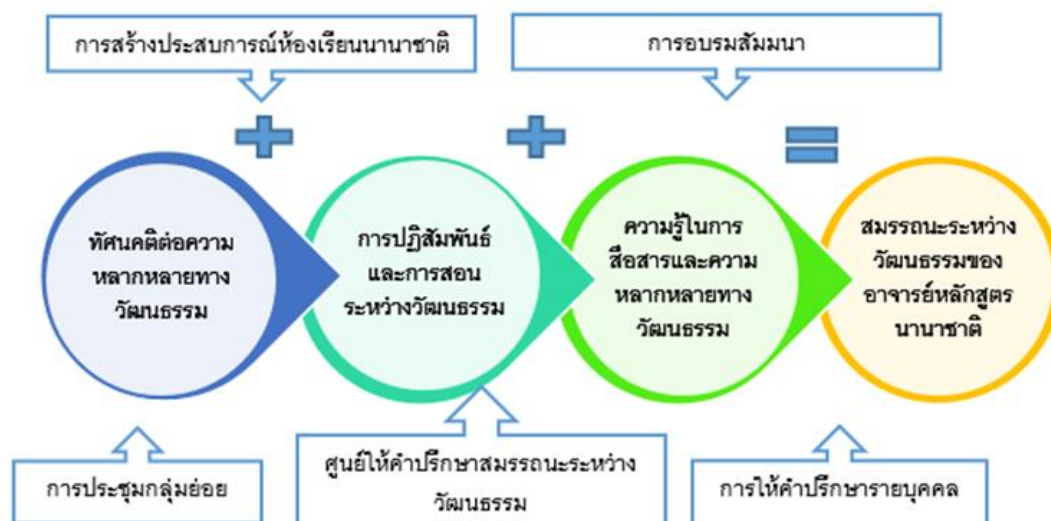
กับองค์ประกอบ และตัวบ่งชี้ของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในงานวิจัยนี้ อีกทั้งอาจารย์กลุ่มตัวอย่างอาจได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกันในการร่วมอบรมสัมมนา การเพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ระหว่างวัฒนธรรมที่มีความหลากหลายมาแล้วเป็นระยะเวลาหนึ่ง ดังนั้นสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติจึงไม่แตกต่างกันระหว่างเพศ ระดับการศึกษา และประเทศที่จบการศึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ Salisbury (2011) ศึกษาเรื่อง The Effect of Study Aboard on Intercultural Competence among Undergraduate College Students และ Feng (2016) ศึกษาเรื่อง Improving Intercultural Competence in the Classroom : A Reflective Development Model พบว่า เพศที่แตกต่างกันไม่มีอิทธิพลต่อระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม ส่วนการศึกษาในต่างประเทศก็เป็นเพียงวิธีการหนึ่งในอีกหลายวิธีการ และ Feng (2016) ยังพบว่า วิธีการสะท้อนคิด (reflective) ก็เป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม โดยไม่ต้องไปศึกษาในต่างประเทศ

3. ผลการนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

แนวทางการพัฒนา 5 แนวทางนั้นผู้วิจัยพบว่า แต่ละแนวทางมีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ ในการบรรลุวัตถุประสงค์ของการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่แตกต่างกันได้แก่ 1) การอบรมสัมมนา (seminar / training) มีความเหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม และองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม อาจเป็นเพราะการอบรมสัมมนามีลักษณะเป็นการบรรยายให้ความรู้ในการสื่อสารและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมชาติต่าง ๆ ซึ่งจะส่งผลให้ อาจารย์เข้าใจในความแตกต่างและมีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมนั้น ๆ 2) การสร้างประสบการณ์ห้องเรียนนานาชาติ (international exposure) มีความเหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม อาจเป็นเพราะได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้การเรียนการสอนในบริบทที่เป็นวัฒนธรรมต่างชาติ ทำให้อาจารย์เข้าใจในความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม สามารถปรับตัว มีความยืดหยุ่น และตระหนักในความแตกต่างทางวัฒนธรรม ส่งผลให้อาจารย์มีทัศนคติที่ดีต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม 3) การให้คำปรึกษารายบุคคล (individual senior coaching / mentoring / counselling) มีความเหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในองค์ประกอบทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม อาจเป็นเพราะอาจารย์ได้รับฟังประสบการณ์ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาพร้อมทั้งแนวทางแก้ไขเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างได้ผลซึ่งเป็นประสบการณ์โดยตรงจากอาจารย์อาวุโส จึงอาจส่งผลให้อาจารย์มีมุมมองที่หลากหลายมากขึ้นก็จะทำให้อาจารย์มีทัศนคติที่ดีต่อนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม 4) การ

จัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (intercultural understanding center) มีความเหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม และองค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม อาจเป็นเพราะว่าวิธีการนี้มีวิธีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่มาร่วมให้คำปรึกษา จึงทำให้อาจารย์ได้ทั้งความรู้ในวัฒนธรรมต่าง ๆ และมีมุมมองด้านวัฒนธรรมที่หลากหลาย และ 5) การประชุมกลุ่มย่อย (focus group) ซึ่งการประชุมกลุ่มย่อยเป็นการจัดกิจกรรมประชุมกลุ่มย่อย 7-8 คนด้วยกระบวนการจัดการความรู้ (knowledge management) แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากประสบการณ์จริงของการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมจึงมีความเหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติทั้ง 3 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม อาจเป็นเพราะว่าวิธีการนี้มีการดำเนินงานโดยการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ พูดคุยกันในประเด็นที่สนใจผ่านกระบวนการจัดการความรู้ 5 ข้อ คือ 1) ระบุองค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมที่ต้องการเรียนรู้ 2) แสวงหาและรวบรวมความรู้ 3) กลั่นกรองความรู้ 4) การปันความรู้ให้สามารถเข้าถึงข้อมูลความรู้ได้ง่าย 5) การนำความรู้ที่ได้ไปปฏิบัติ ทำให้อาจารย์ได้รับความรู้ที่ตรงตามความต้องการ เข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมส่งผลให้สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้ สอดคล้องกับการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ของ Kolb and Fry (1975) ที่กล่าวว่ากระบวนการสร้างความรู้ ทักษะและเจตคติเกิดขึ้นจากการนำเอาประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาบูรณาการเพื่อสร้างการเรียนรู้ใหม่ๆ ซึ่งระบุในผลการวิจัยว่าผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ตามรูปแบบการเรียนรู้ที่ตนถนัดแต่จะใช้รูปแบบการเรียนรู้หลาย ๆ วิธี

โดยสรุปอาจกล่าวได้ว่าจากผลการวิจัยระยะที่ 1 การวิจัยระยะที่ 2 และการวิจัยระยะที่ 3 แสดงให้เห็นว่า 7 ตัวบ่งชี้ 3 องค์ประกอบเป็นตัวแปรบ่งชี้และองค์ประกอบที่สำคัญของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ดังนั้นการพัฒนาสมรรถนะจะต้องพัฒนาทั้ง 3 องค์ประกอบเพื่อให้เกิดการบูรณาการร่วมกันเป็นสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ แสดงดังภาพ 5.1

ภาพ 5.1 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการศึกษาพบว่าองค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม (CMK) องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม (AMC) และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม (PTMS) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ใกล้เคียงกัน แสดงถึงทุกองค์ประกอบมีความสำคัญต่อระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม และยังพบว่าอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่มีสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมระดับมากจะมีระดับสมรรถนะในองค์ประกอบมิติทั้ง 3 ด้านในระดับใกล้เคียงกัน ดังนั้นหากสถาบันอุดมศึกษานำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปใช้ ควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของแต่ละแนวทางการพัฒนาเพื่อให้สามารถพัฒนาอาจารย์หลักสูตรนานาชาติได้ตรงตามความต้องการ

2. แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาตินี้มีระดับความเชื่อมั่นสูงกว่า 0.80 ทุกด้าน และโมเดลการวัดองค์ประกอบของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ทุกด้าน แสดงว่าแบบวัดนี้มีคุณภาพและเหมาะสมในการนำไปเก็บข้อมูลสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติได้

3. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ 5 แนวทางซึ่งยก่างมาจากการทบทวนวรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลการสัมภาษณ์อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ผลการวิเคราะห์ตัวบ่งชี้ของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ และตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ พบว่าแนวทางการพัฒนาด้วยการประชุมกลุ่มย่อย (focus group) มีความเหมาะสมในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติทั้ง 3 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม และองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งต่อไปควรเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เป็นชาวต่างชาติเพื่อยืนยันความเหมือนหรือความต่างกันขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

2. การวิจัยครั้งนี้ในองค์ประกอบด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรมมีตัวบ่งชี้ 2 ตัวบ่งชี้ คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิทางการศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะว่าอาจจะยังไม่ครอบคลุมการปฏิบัติงานจริงของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ดังนั้นงานวิจัยครั้งต่อไปจึงควรพิจารณาเพิ่มตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบด้านนี้ให้ครอบคลุมมากขึ้น

3. การวิจัยครั้งนี้ได้พัฒนาแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติแบบมาตรประมาณค่า 5 สเกลซึ่งวัดจากความรู้สึก ดังนั้นการวิจัยครั้งต่อไปควรพัฒนาแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในรูปแบบอื่นทั้งนี้เพื่อเพิ่มประสิทธิผลของการวัดระดับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

4. ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไม่แตกต่างกันระหว่างเพศ ระดับการศึกษา และประเทศที่จบการศึกษา ดังนั้นงานวิจัยครั้งต่อไปจึงควรพิจารณาศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่เป็นชาวไทยและชาวต่างชาติ

บรรณานุกรม

- เกวียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2550) แนวโน้มการศึกษาไทยในศตวรรษหน้า. (ออนไลน์) เข้าถึงได้ จาก <http://blog.eduzones.com/dkrieng/7005>. (ค้นเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2557)
- กมลชนก ข่านาญ(2557) “การพัฒนาแบบวัดและการวิเคราะห์ระดับความสามารถทางวัฒนธรรมของครู”
ปริญญาวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จริญญา เทพพรบัญชากิจ.(2556).“ประสิทธิภาพของรูปแบบการบริหารจัดการที่มีการเรียนการสอน
หลักสูตรนานาชาติของมหาวิทยาลัยเอกชนไทย.” ปริญญาดุษฎีนิพนธ์ สาขาวิชาการศึกษาและการพัฒนา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จรัส สุวรรณเวลา.(2545) อุดมศึกษาไทย สำนักพิมพ์ : กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ติรณ พงศ์มพัฒน์. (2547). มหาวิทยาลัยของรัฐ วิสัยทัศน์เพื่อการปฏิรูป. มติชนรายวัน. ฉบับที่ 95 / 60, 12
พฤษภาคม: 6.
- ธเนศ จิตสุทธิภากร. (2547). การพัฒนากลยุทธ์การจัดการโปรแกรมนานาชาติของสถาบันอุดมศึกษาไทย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุตินันท์ จันทระเสนานนท์. (2553). การพัฒนาแบบวัดสมรรถนะเชิงวัฒนธรรมสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา.
วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการศึกษาและการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , 2547.
- ณิชาภา จันทรเพ็ญ. (2555). การพัฒนาตัวบ่งชี้และแบบวัดสมรรถนะข้ามวัฒนธรรมของครู : การทดสอบความไม่
แปรเปลี่ยนของการวัดตามภูมิหลังของครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิธีวิทยาการศึกษา
การศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). โมเดลลิสเรล (LISREL) สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรศักดิ์ ปาเฮ.(2555). ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. จาก<http://www.addkute3.com/>
- สุภลักษณ์ ธานีรัตน์ (2558) การพัฒนาแบบประเมินสมรรถนะทางวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาพยาบาล วิทยานิพนธ์
ปริญญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการศึกษาและการพัฒนาหลักสูตร บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณิ แกมเกตุ.(2555) วิธีวิทยาการศึกษาทางพฤติกรรมศาสตร์ กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ศิริชัย กาญจนวาสี (2555) สถิติประยุกต์สำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ศิริพันธุ์ ศิริพันธ์ (2552) สมรรถนะทางวัฒนธรรมของนักศึกษาพยาบาล ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์
- วิลาวัลย์ จารุอรุยานนท์ (2542) แนวโน้มการจัดโปรแกรมนานาชาติระดับบัณฑิตศึกษาใน
สถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในทศวรรษหน้า พ.ศ. 2543-2552. วิทยานิพนธ์ปริญญา
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- Abbe, A. (2007) Cross – Cultural Competence in Army Leaders: A Conceptual and Empirical Foundation. United States Army Research Institute for the Behavioral and Social Sciences October 2007.
- Arasaratnam, L. A. (2009). The development of a new instrument of intercultural communication competence. *Journal of Intercultural Communication*, 20, 2-21.
- Armstrong, L. (2007). Competing in the Global Higher Education Marketplace. *New Directions for Higher Education*. Wiley Productions, Inc.
- Botha, A., Vosloo, S., Kuner, J., & Berg, M.,(2009) Improving Cross- Cultural Awareness and Communication through Mobile Technologies. *International Journal of Mobile and Blended Learning*, 1(2), April-June 2009, pp. 39-53
- Bennett, M. J., & Hammer, M. R. (1998). The intercultural development inventory (IDI) manual. Portland, OR: The Intercultural Communication Institute.
- Bardo, J. W., & Hartman, J. J. (1982). *Urban society: A systematic introduction*. New York: F. E. Peacock.
- Bennett, M. J. (1993) Hammer et al., 2003; Paige, Jacobs-Cassuto, Yershova,&DeJaeghere, 2003 DMIS : Developmental Model of Intercultural Sensitivity
- Bennett, M. J. (1986). A developmental approach to training for intercultural sensitivity. *International Journal of Intercultural Relations*, 10(2), 179–196.
- Bennett, M. J. (2009). Defining, measuring and facilitating intercultural learning : A conceptual introduction to the intercultural education double supplement. *Intercultural Education*.
- Bennett, M. J. (2011) Conference Workshop: Developing Intercultural Competence For International Education Faculty and Staff. AIEA Conference.
- Byram, M. (1997). *Teaching and assessing intercultural communicative competence*. UK: Clevedon, Multilingual Matters.
- Byram, M., & Fleming, M. (1998). *Language learning in intercultural perspective Approaches through drama and ethnography*. Cambridge University Press.
- Byram, M. (2000). Assessing intercultural competence in language teaching. *Sprogforum*, 18, 8-13.
- Barrett, M., (2012) Intercultural competence. EWC Statement Series, 2nd issue (pp. 23-27). Oslo, Norway: European Wergeland Centre.
- Bhawuk, Dharm, P.S. B., Sakuuda, K. H. and Munusamy, V. P.,(2008) Intercultural Competence Development and Triple-Loop Cultural Learning : Toward a Theory of Intercultural Sensitivity. *Handbook of cultural intelligence : theory, measurement, and applications*.
- Chonh Pui Yee.(2013) Internationalization of Higher Education : A Literature Review on

- competency approach , 2013) College of Foundation&GeneralStudies,Universiti Tenaga Nasional,Jalan IKRAM-UNITEN, Kajang, Malaysia
- Chong, Y. H., Grzymala, H. G. (2015) The Chinese-perspective of Intercultural Competence Models Revisited. *Journal of Intercultural Management*. Vol.7, No.1 January 2015,pp.23-41
- Deardorff, D. K. (2004). In search of intercultural competence. *International Educator*, 13(2), 13
- Deardorff, D. K. (2006). "The Identificaton and Assessment of Intercultural Competence as a Student Outcome of Internationalization at Institutions of Higher Education in the United States." *Journal of Studies in International Education*. Fall 2006. 10 p. 241-266 and The SAGE Handbook o Intercultural Competence. 2009
- Deardorff, D. K. (2008). "Intercultural Competence : A definition, Model and Implications for Education Aboard" In *Developing Intercultural Competence and Transformation : Theory, Research, and Application in International Education*, ed. Victor Savicki. pp. 32-52. Sterling, VA: Stylus.
- Deardorff, D. K. (2009). "Implementing Intercultural Competence Assessment." In The SAGE Handbook of Intercultural Competence, ed. Darla K. Deardorff. pp. 477-491. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Douglas E. M.,and Nielsen, S. Y.,(2012) Internationalization and Globalization in Higher Education.
- Dimitrov,N.,Dawson,D.,Meadows,K.,Olsen,K.(2014).Developing the Intercultural Competence Of Graduate Students. *Canadian Journal of Higher Education special issue: Preparing International Graduate Students for the Canadian Global Workplace*. 44(3), 86--103.
- Fantini, A., &Tirmizi, A., (2006) Exploring and Assessing Intercultural Competence. SIT Graduate Institute/SIT Study Abroad Digital Collections @SIT.
- Fantini, A. E. (ed.) (2001) " Designing quality intercultural programs : A model and a process," in *Interspectives: A Journal on Transcultural Education*, 18 : 100-5.
- Fantini, A. E. (2009). Assessing intercultural competence: Issues and tools. In D. K. Deardorff (Ed.), *The SAGE handbook of intercultural competence* (pp. 456-477). Los Angeles: SAGE.
- Fleming, D., & Baume, D. (2007). Learning styles again: VARKING up the right tree! *Educational Development*, SEDA Ltd, 6(4), 4-7.
- Gopal A. (2011). "Internationalizationof Higher Education : Preparing Faculty to Teach Cross-culturally." *International Journal of Teaching and Learning in Higher Education*.(2011) : VL.13Queens University
- Hawk, T. F., & Shah, A. J.,(2007) Using Learning Style Instruments to Enhance Student Learning. *Decision Sciences Journal of Innovation Education* 5(1): 1-19.
- Heinzmann, S., Künzle, K., Schallhart, N., & Müller, M. (2015) The effect of study aboard

- on intercultural competence : Results from a longitudinal quasi-experimental study.
The Interdisciplinary Journal of Study Abroad. Vol.26.
- Hummer, M. R., Bennett, M. J., & Wiseman, R. (2003) Measuring intercultural sensitivity :
 The Intercultural Development Inventory. *International Journal of Intercultural
 Relations*, 27(4), 421-443.
- Feng, J. B. (2016). Improving Intercultural Competence in the Classroom: A Reflective
 Development Model. *Journal of Teaching in International Business* 27: pp. 4–22.
- Kolb D.A. *Experiential Learning : Experience as the Source of Learning and Development*.
 Prentice-Hall, New Jersey, 1984.
- Kovalainen, N., Keisala, K.. (2012) The Role of Shared Foreign Language in Intercultural
 Communication: A Case of Working Environments. *International Journal of Humanities
 and Social Science* Vol. 2 No. 20 Special Issue – October 2012, pp.52-72.
- King, P. M., Perez, R. J., and Shim, W. (2013) How College Students Experience Intercultural
 Learning: Key Features and Approaches. *Journal of Diversity in Higher Education* © 2013
 National Association of Diversity Officers in Higher Education 2013, Vol. 6, No. 2, 69–83
- Lugovtsova, A., Yavuz, M. (2014) Comparative analysis of multicultural academic
 competency of teachers. *European Journal of Research on Education*, 2(Special
 Issue 6), pp.14-24.
- Lostetter, E. N., (2010) Gender differences in students’ experiences of study abroad.
 the requirements for the degree of master of Arts the department of International Studies
 and the graduate School of the University of Oregon.
- Matveev, A. V., & Merz, M. Y. (2014) Intercultural Competence Assessment ; What Are Its
 Key Dimensions Across Assessment Tools.
- Matsumoto, D., LeRoux, J. A., Ratzlaff, C., Tatani, H., Uchida, H., Kim, C., & Araki, S. (2001).
 Development and validation of a measure of intercultural adjustment potential in
 Japanese sojourners: The Intercultural Adjustment Potential Scale (ICAPS). *International
 Journal of Intercultural Relations*, 25, 483-510.
- Mazeikiene, N., Meckauskaite. V., (2007) Experience of measurement and assessment of
 intercultural competence in education. In: *Socialiniai mokslai*. 2007, Nr. 4 (58), p. 70-82.
 p.4.
- Marchis, L., Ciascai, L., & Saial, J., (2008). Developing Intercultural Competencies Using
 Activities with different Media. *ACTA DIDACTICA NAPOCENSIA* Volume 1, pp. 39 -47.
- Neil Fleming’s official VARK website. (2012). Neil Fleming’s Vark: <http://vark-learn.com/>.
- Nunnally, Jum C. (1967) *Psychometric Theory*. 1st ed., New York : McGraw-Hill.
- Office of the Higher Education Commission. *Study in Thailand (2010)* . Office of the Higher
 Education Commission. Bangkok .

- Office of the Higher Education Commission. Study in Thailand (2013). Office of the Higher Education Commission. Bangkok .
- Paige, R.M. and Goode, M.L. (2009) Cultural mentoring: International education professionals and the development of intercultural competence. In: Deardorff, D.K. (ed.) The SAGE handbook of intercultural competence. Thousand Oaks, CA: Sage, pp. 333-349.
- Polyak, I., Kery, D, and Tardos, K.,(2012). Enhancing Intercultural Competence of University Faculty.
- Polyak, I., Kery, D., and Tardos, K.,(2012). Measuring and Developing Intercultural Competence of University Faculty.
- Paige, R.M. and Goode, M.L. (2009) Cultural mentoring: International education professionals and the development of intercultural competence. In: Deardorff, D.K. (ed.) The SAGE handbook of intercultural competence. Thousand Oaks, CA: Sage, pp. 333-349.
- Pathak, S. (2011) Managing cultural diversities in internationalization of business. *International Journal of Enterprise Computing and Business Systems*. Vol.1 Issue.1 p.1-16.
- Qi Cui (2016) A Study of Factors Influencing Students' Intercultural Competence. *Journal of Language Teaching and Research*, Vol. 7, No. 3, pp. 433 – 439.
- Ruben, B. D. (1976). Assessing communication competency for intercultural adaptation. *Group & Organization Studies*, 1(3), 334-354.
- Ross, K. G. (2008). Toward an operational definition of cross-cultural competence from interview data. Patrick AFB, FL: Defense Equal Opportunity Management Institute (DEOMI).
- Reddin, W. J. (1994). *Using tests to improve training: The complete guide to selecting, developing and using training instruments*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Sinicrope, C Norris, J. & Watanabe, Y. (2007) Understanding and Assessing intercultural Competence : A Summary of Theory, Research, and Practice (Technical Report for the Foreign Language Program Evaluation Project.) University of Hawai'i at Mānoa pp.1-58.
- Stiftung, B., (2009) Annual Report 2013: Inspiring People. Shaping the Future. P.5
- Salisbury, M. H., (2011). The effect of study abroad on intercultural competence among undergraduate college students. Doctor of Philosophy thesis, University of Iowa, 2011. <http://ir.uiowa.edu/etd/1073>.
- Spitzberg, B.H. & Changnon, G. (2009). Conceptualizing intercultural competence. In D.K. Deardorff (Ed.), *The SAGE Handbook of Intercultural Competence* (pp. 2-52). Thousand Oaks, CA: Sage.
- Stone, N. (2006) Conceptualising Intercultural Effectiveness for University Teaching. *Journal*

- of Studies in International Education.
- Schenker, T. (2012) THE EFFECTS OF A VIRTUAL EXCHANGE ON LANGUAGE SKILLS AND INTERCULTURAL COMPETENCE. A DISSERTATION for the degree of DOCTOR OF PHILOSOPHY German. Michigan State University
- Schönhuth, M. (2005) Glossar Kultur und Entwicklung: Ein Vademecum durch denKulturdschungel. Trier: Trierer Materialien zur Ethnologie.
- Thomas, A. (2003a) Interkulturelle Kompetenz: Grundlagen, Probleme und Konzepte. Erwägen, Wissen, Ethik 14 (1), 137-221.
- Tudorache, I. (2012) SETof Methods and tools for development of intercultural competence PROJECT No.LLP-LdV-ToI-2013-LT-0145
- Van der Zee, K. I., & Brinkmann, U. (2004). Construct validity evidence for the intercultural readiness check against the multicultural personality questionnaire. *International Journal of Selection and Assessment*, 12, 285-290.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 1

1.1 รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทิยา ดวงภุมเมศ

อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ สาขาวิชาพหุวัฒนธรรมศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล

2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิรินทร พิบูลภานุวัธน์

อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ สาขาวิชาพหุวัฒนธรรมศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล

3. ดร.จักรกรินทร์ ศรีมูล

คณบดีหลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

4. ผศ.อังสนา ศรีประเสริฐ

อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ คณะบัญชี มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

5. ดร.ณัฐพงษ์ โชติกเสถียร

อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต

1.2 รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

1. อาจารย์ธนากร ทองประยูร อาจารย์ประจำหลักสูตรนานาชาติ มศว.

2. อาจารย์ ดร.พจนีย์ กมลรัตน์ อาจารย์ประจำหลักสูตรนานาชาติ มศว.

3. อาจารย์จักรี กษัตริย์ อาจารย์ประจำหลักสูตรนานาชาติ มศว.

4. อาจารย์ ดร.พองาม แสงรัตน์วัชรวิภา อาจารย์ประจำหลักสูตรนานาชาติ มศว.

5. อาจารย์ ดร. อรพรรณ วีระวงศ์ พลันเห็นคา อาจารย์ประจำหลักสูตรนานาชาติ มศว.

6. อาจารย์ ดร. สุรศักดิ์ แก้วเอี่ยม อาจารย์ ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยา
การศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7. อาจารย์ ดร.สิวะโชติ ศรีสุทธิยากร อาจารย์ ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยา
การศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. อาจารย์หลักสูตรนานาชาติและผู้เชี่ยวชาญในการดำเนินการวิจัยระยะที่ 3

2.1 รายชื่ออาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ให้สัมภาษณ์แนวทางการพัฒนารูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ จำนวน 20 คน

รายชื่อ	ตำแหน่ง
1.ดร.ผุสดี พลสารัมย์	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
2.อ.สุมณฑา ศักดิ์ชัยสมบูรณ์	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ คณะมนุษยศาสตร์และประยุกต์ศิลป์ มหาวิทยาลัย หอการค้าไทย
3.ศ.ดร.อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติภาษาและวัฒนธรรม คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4.ดร.อรรถสิทธิ์ บุญสวัสดิ์	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5.ดร.ณัตติฤดี เจริญรักษ์	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติบริหารธุรกิจ (BBA) คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
6.ผศ.ดร.วราวุธ ตั้งพสุธาตล	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ เคมีประยุกต์ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
7.ผศ.ดร.จักริน จุลพรหม	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ คณะมนุษยศาสตร์และประยุกต์ศิลป์ มหาวิทยาลัย หอการค้าไทย
8.ดร.รุ่งเกียรติ (BBA จุฬา)	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติบริหารธุรกิจ (BBA) คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
9.ผศ.ดร.พัชรา โพธิ์ไพฑูริย์	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติบริหารธุรกิจ (BBA) คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
10.ดร.ลักษณา คูบาส	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ เคมีประยุกต์ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่อ	ตำแหน่ง
11.ดร.ไพทยา มีสัจย์	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
12.รศ.ดร.โสทธิธร มัลลิกะมาส	อาจารย์ประธานหลักสูตรเศรษฐศาสตร์ นานาชาติ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
13.ดร.จิริงรัก สมรรถจันทร์	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ ม.ราชวมงคลกรุงเทพ
14.ดร.สุรัชย์ ตรียวรรณกิจ	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ ม.ราชวมงคลกรุงเทพ
15.อาจารย์คมม์ เพชรอินทร	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ ม.ราชวมงคลกรุงเทพ
16.อาจารย์วุฒิไกร ชิตรรัมย์	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ ม.ราชวมงคลกรุงเทพ
17.อาจารย์สินีนารถ เสือสูงเนิน	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ ม.ราชวมงคลกรุงเทพ
18.อาจารย์อัจฉรา สาลี	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ ม.ราชวมงคลกรุงเทพ
19.ผศ.ดร.คณิศ วงษ์ระวี	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ เคมีประยุกต์ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
20.ผศ.ดร.ภาณุชาติ บุญยเกียรติ	อาจารย์หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

2.2 ผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปใช้

(1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจโท เกศจักร ดร.นพดล ทองนพเนื้อ

ผู้เชี่ยวชาญ จาก สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา: สมศ.

(องค์การมหาชน)

(2) นางสาวราภรณ์ รุ่งตระกูลการ

ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

(3) ดร.สุพัตรา ประดับพงษ์

อดีตคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ และ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

อดีตอาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยรังสิต

ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิชาการ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม

(4) ดร. สุทศรี วงษ์สมาน

อดีตปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

(5) ดร.มานิต บุญประเสริฐ

ผู้อำนวยการสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย (สสอท)

ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ASSOCIATION OF PRIVATE HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS OF THAILAND

(APHEIT)

แบบสังเคราะห์องค์ประกอบสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

มิติ	Ruben,1976	Byram ,1997	Deardorff 2006	Fantini and Tirmizi,2006	Spitzberg and Chagnon,2009	Abbe,2007	Ross, 2008	Grzynala,2017	ณิชาภา จันทร์เพ็ญ (2556)	รวม
1. ให้เกียรติ(เคารพ) และมอบความหวังดีต่อบุคคลอื่นและเห็นคุณค่าผู้อื่น	√		√				√		√	4
2. ปฏิบัติต่อบุคคลอื่นโดยไม่ประเมินค่าและไม่ตัดสินบุคคลนั้น	√		√							2
3.แต่ละคนอธิบายความรู้หรือสิ่งที่อยู่รอบตัวเองในมุมมองที่แตกต่างกันในสิ่งที่ถูกต้องและสิ่งที่เป็นความจริง	√									1
4.ความใส่ใจต่อผู้อื่น	√		√			√	√			4
5.ความยืดหยุ่น	√		√			√	√			4
6.พฤติกรรมและทักษะ กำกับตนเอง				√	√	√	√	√		5
7.การจัดการการปฏิสัมพันธ์และการตอบสนองอย่างเหมาะสม	√		√			√	√	√		5
8.อดทนต่อความคลุมเครือ	√		√				√	√		4
9.อารมณ์ แรงจูงใจ ทักษะคิด (ใฝ่รู้และเปิดใจที่จะเรียนรู้ในวัฒนธรรมอื่นโดยไม่ตัดสินในวัฒนธรรมของตนเอง)		√	√	√	√	√	√	√		7
10. ความตระหนักทางวัฒนธรรม/ความไวทางวัฒนธรรม		√	√	√					√	4
11.ความรู้(ความรู้ในกฎระเบียบในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และ กลุ่มสังคม และแนวปฏิบัติ ทั้งในวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่น)		√	√	√	√	√		√	√	7
12.ทักษะ (ทักษะการให้ความหมาย การอธิบาย เหตุการณ์และเอกสารที่สัมพันธ์กันของวัฒนธรรมอีกวัฒนธรรมหนึ่งกับวัฒนธรรมของตนเอง) การฟังการสังเกต และการวิเคราะห์		√	√							2
13. ทักษะ (ทักษะการค้นคว้า และการปฏิสัมพันธ์)		√	√						√	3
14. ความคิดริเริ่ม						√				1
15. ประสบการณ์การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นต่างวัฒนธรรม							√			1
16.ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมใหม่			√							1
17. มีสติ			√							1

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

เพื่อตรวจสอบ ความหมาย มิติ และ ตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตร
นานาชาติ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ อายุ.....ปี
วุฒิการศึกษาสูงสุด.....สาขาวิชา.....
อาชีพ.....ตำแหน่งสถานที่ทำงาน.....
ความเชี่ยวชาญ.....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความหมาย มิติ และ ตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ หลักสูตรนานาชาติ

คำชี้แจง ขอความอนุเคราะห์ท่านแสดงความคิดเห็นต่อกรอบแนวคิดเบื้องต้นในการวิจัยเกี่ยวกับ
สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติตามที่ถูกวิจัยได้นำเสนอโดย
พิจารณา ความหมาย มิติ และ ตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตร
นานาชาติตามกรอบแนวคิดดังกล่าวว่า ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร พร้อมทั้งแสดงความ
คิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1. ความเหมาะสมของความหมายของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ หมายถึง อัตลักษณ์ (คุณสมบัติเฉพาะ
ตน) ของอาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรนานาชาติซึ่งสามารถปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาให้เข้าใจบทเรียน และ
ความหมายที่ตั้งใจสอนได้อย่างตรงประเด็นและบิดเบือนน้อยที่สุด เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของ
นักศึกษาผู้ซึ่งมีภาษาและวัฒนธรรมที่ต่างจากผู้สอนหรือจากกลุ่มเพื่อน อาจารย์ต้องมีความรู้ในวิธีการ
สื่อสารทั้งวจนภาษาและอวจนภาษา รวมทั้ง วิธีการสอนและการประเมินผล เข้าใจความหลากหลาย
ทางวัฒนธรรมของนักศึกษา ตลอดจน การสื่อสาร และการปฏิบัติตนที่พึงระมัดระวังต่อนักศึกษาที่มี
ความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีทัศนคติเชิงบวก สนใจ ให้เกียรติ เห็นคุณค่า ยินดีเรียนรู้ ยินดีให้
แสดงความคิดเห็น มีความตั้งใจแสวงหาความรู้ รับรู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรม และ
ตอบสนองอย่างเหมาะสม การเลือกใช้รูปแบบการสื่อสาร รูปแบบการสอน ตลอดจนวิธีการ
ประเมินผลผลลัพธ์การเรียนรู้อย่างเป็นสากลโดยคำนึงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมเพื่อ
ประสิทธิภาพการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

เห็นด้วย

ไม่แน่ใจ

ไม่เห็นด้วย

ข้อเสนอแนะ

.....
.....

2.ความเหมาะสมของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมฯ ใน มิติด้านความรู้

<p>มิติด้านความรู้ หมายถึง ความรู้ของอาจารย์เกี่ยวกับการสื่อสารทั้งวจนภาษา เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ หรือ ภาษาอื่น และ อวจนภาษา เช่น ท่าทาง สีหน้า ดวงตา น้ำเสียง การแต่งกาย สัญลักษณ์ รวมทั้ง เทคนิคการสอนการประเมินผล เข้าใจความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา ตลอดจนการสื่อสารและการปฏิบัติตนที่พึงระมัดระวังต่อนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม</p>		
☐ เห็นด้วย	☐ ไม่แน่ใจ	☐ ไม่เห็นด้วย
<p>ข้อเสนอแนะ</p> <p>.....</p> <p>.....</p>		

ตัวบ่งชี้ของ มิติด้านความรู้

2.1 ตัวบ่งชี้ ความรู้ด้านการสอนนักศึกษาในบริบทระหว่างวัฒนธรรม

<p>ความรู้ด้านการสอนนักศึกษาในบริบทระหว่างวัฒนธรรม หมายถึง ความรู้ของอาจารย์เกี่ยวกับการสื่อสารทั้งวจนภาษา เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ หรือ ภาษาอื่น และ อวจนภาษา เช่น ท่าทาง สีหน้า ดวงตา น้ำเสียง การแต่งกาย สัญลักษณ์ รวมทั้ง วิธีการสอนและการประเมินผล</p>		
☐ เห็นด้วย	☐ ไม่แน่ใจ	☐ ไม่เห็นด้วย
<p>ข้อเสนอแนะ</p> <p>.....</p> <p>.....</p>		

2.2 ตัวบ่งชี้ความรู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

<p>ความรู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้ของอาจารย์เกี่ยวกับ ความหลากหลายทางชาติพันธุ์ วัฒนธรรม ศาสนา และ ภาษาของนักศึกษาที่มีในชั้นเรียน ซึ่งอาจมีความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกันระหว่างวัฒนธรรม โดยนักศึกษาแต่ละบุคคลอาจมี ความเชื่อ ความคิด วิถีชีวิตแตกต่างกัน มีความชำนาญแตกต่างกัน มีรสนิยมแตกต่างกัน มีนิสัยใจคอแตกต่างกัน และมีประสบการณ์แตกต่างกัน</p>		
☐ เห็นด้วย	☐ ไม่แน่ใจ	☐ ไม่เห็นด้วย
<p>ข้อเสนอแนะ</p> <p>.....</p> <p>.....</p>		

2.3 ตัวบ่งชี้ความรู้ในข้อห้ามปฏิบัติในวัฒนธรรมของนักศึกษา

<p>ความรู้ในข้อห้ามปฏิบัติในวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้ของอาจารย์เกี่ยวกับการสื่อสารและ การปฏิบัติตนที่พึงระมัดระวังต่อนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งอาจทำให้เกิดความบิดเบือนในการรับสารและการตีความ</p>		
☐ เห็นด้วย	☐ ไม่แน่ใจ	☐ ไม่เห็นด้วย
<p>ข้อเสนอแนะ</p> <p>.....</p> <p>.....</p>		

3. ความเหมาะสมของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมฯ ใน มิติด้านความรู้สึก อารมณ์ และ ทศนคติ

<p>มิติด้านความรู้สึก อารมณ์ และ ทศนคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของอาจารย์ที่แสดงถึงการรับรู้ในมุมมองที่ดีต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีความคิดเชิงบวก รู้สึกใส่ใจ ให้เกียรติ เห็นคุณค่า ให้ความสำคัญต่อการศึกษาค้นคว้าและแสวงหาความรู้ สัมผัสได้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาและจะคำนึงถึงการตอบสนองต่อนักศึกษาอย่างเหมาะสมทางวัฒนธรรม</p>		
☐ เห็นด้วย	☐ ไม่แน่ใจ	☐ ไม่เห็นด้วย
<p>ข้อเสนอแนะ</p> <p>.....</p> <p>.....</p>		

ตัวบ่งชี้ของ มิติด้านความรู้สึก อารมณ์ และ ทศนคติ

3.1 ตัวบ่งชี้ เคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

<p>เคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของอาจารย์ที่ให้เกียรติ เห็นคุณค่า และ ให้ความสำคัญต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา</p>		
☐ เห็นด้วย	☐ ไม่แน่ใจ	☐ ไม่เห็นด้วย
<p>ข้อเสนอแนะ</p> <p>.....</p> <p>.....</p>		

3.2 ตัวบ่งชี้ เปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

เปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของอาจารย์ที่แสดงถึงการมองเห็นความเป็นไปได้และโอกาสที่อยู่รอบตัวเสมอ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับนักศึกษา พยายามที่จะเข้าใจสิ่งรอบข้าง เปิดรับและเพิ่มเติมข้อมูลใหม่ ๆ ให้ตนเองเสมอ ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา สามารถเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของตนเองได้โดยไม่ยึดติด รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการซักถาม แสดงความคิดเห็น มองโลกในแง่ดี พร้อมรับฟังทุกความคิดเห็น ไม่ลำเอียง และ ไม่มีอคติ

 เห็นด้วย

 ไม่แน่ใจ

 ไม่เห็นด้วย

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

3.3 ตัวบ่งชี้ ใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

ใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึกของอาจารย์ที่แสดงความตั้งใจ เพียรพยายาม แสวงหาความรู้ทางวัฒนธรรมที่หลากหลายของนักศึกษา

 เห็นด้วย

 ไม่แน่ใจ

 ไม่เห็นด้วย

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

3.4 ตัวบ่งชี้ ตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

ตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึกของอาจารย์ที่แสดงออกว่า รับรู้ความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาและตอบสนองต่อความรู้สึกความต้องการของนักศึกษาอย่างทันถ่วงทีและเหมาะสม

 เห็นด้วย

 ไม่แน่ใจ

 ไม่เห็นด้วย

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

4. ความเหมาะสมของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมฯ ใน มิติด้านพฤติกรรม

<p><u>มิติด้านพฤติกรรม</u> หมายถึง พฤติกรรมของอาจารย์ที่แสดงถึงความสามารถในการใช้รูปแบบการสื่อสาร รูปแบบการสอน และ การประเมินผลสัมฤทธิ์ที่หลากหลาย โดยคำนึงถึงความสามารถของนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม</p>		
☐ เห็นด้วย	☐ ไม่แน่ใจ	☐ ไม่เห็นด้วย
<p>ข้อเสนอแนะ</p> <p>.....</p> <p>.....</p>		

ตัวบ่งชี้ของ มิติด้านพฤติกรรม

4.1 ตัวบ่งชี้ การใช้รูปแบบการสื่อสารกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

<p><u>การใช้รูปแบบการสื่อสารกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม</u> หมายถึง พฤติกรรมของอาจารย์ที่แสดงถึงการเลือกใช้วิธีการนำเสนอข้อมูลที่ต้องการสอนให้นักศึกษาได้ทั้งการสื่อสารทางเดียว, การสื่อสารสองทาง และ การสื่อสารด้วยระบบดิจิทัล โดยคำนึงถึงความต้องการของนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม</p>		
☐ เห็นด้วย	☐ ไม่แน่ใจ	☐ ไม่เห็นด้วย
<p>ข้อเสนอแนะ</p> <p>.....</p> <p>.....</p>		

4.2 ตัวบ่งชี้ การเรียนรู้การสอนกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

<p><u>การใช้รูปแบบการเรียนการสอนกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม</u> หมายถึง พฤติกรรมของอาจารย์ที่แสดงถึงการเลือกใช้รูปแบบการเรียนการสอนอย่างมีวัตถุประสงค์และเจตนาที่ตรงกับความ ต้องการการพัฒนานักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย(cognitive domain), รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย(affective domain), รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย(psycho-motor domain),รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ(process skill) และ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ(integration)</p>		
☐ เห็นด้วย	☐ ไม่แน่ใจ	☐ ไม่เห็นด้วย
<p>ข้อเสนอแนะ</p> <p>.....</p> <p>.....</p>		

แบบตรวจความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์

หลักสูตรนานาชาติ

(ตัวอย่าง) แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย

คำชี้แจง : ขอความกรุณาพิจารณาว่าข้อคำถามต่อไปนี้ ว่าสามารถวัดได้ตรงตามนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรหรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับการพิจารณาของท่าน โดยมีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

- 1 หมายถึง แนใจว่าข้อความนั้น **วัดไม่ตรง** ตามนิยามของตัวแปรที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง **ไม่แน่ใจ** ว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามนิยามของตัวแปรที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง แนใจ ว่าข้อคำถามนั้น **วัดได้ตรง** ตามนิยามของตัวแปรที่ต้องการวัด

ความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม หมายถึง ความสามารถในการสื่อสาร การรับรู้และความเข้าใจ การแปลความหมายทั้งทางวาจาและที่ไม่ใช่วาจา รวมถึงการใช้สีหน้า ท่าทาง ประกอบการสื่อสารกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นจากความเข้าใจผิดอันนำไปสู่ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้

ข้อคำถาม	ความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	1	
ตัวบ่งชี้ที่ 1 ความรู้ความเข้าใจของอาจารย์เกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม หมายถึง ระดับความสามารถในการสื่อสาร แปลความหมาย ทั้งทางวาจาและที่ไม่ใช่วาจา รวมถึงการใช้สีหน้าท่าทางประกอบการสื่อสารกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม				
1.1 ท่านสามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการสนทนากับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมได้			✓	
1.2 การสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมเป็นเรื่องง่ายสำหรับท่าน		✓		ไม่แน่ใจ เหมือนจะไม่สอดคล้องกับนิยามเพราะนิยามไม่ได้พูดเรื่องยากง่าย
1.3 ท่านปรับภาษาที่ใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสมกับบริบททางวัฒนธรรมของคุณสนทนา			✓	
1.4 ท่านหลีกเลี่ยงที่จะร่วมวงสนทนาในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม	✓			เหมือนจะวัดเจตคติมากกว่าความรู้ความเข้าใจ ควรเปลี่ยนคำถามเป็นในเชิง สามารถอย่างนั้น อย่างนี้

ข้อคำถาม	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	1	
1.5 การสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานของท่าน		√		ควรปรับเป็น”ท่านสามารถสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมได้อย่างคล่องแคล่ว”
1.6 ท่านเลือกใช้ถ้อยคำในการสื่อสารที่ไม่ขัดต่อความเชื่อทางวัฒนธรรมของคุณชนมาได้			√	
1.7 ท่านเข้าใจถึงการแสดงสีหน้าท่าทางของคุณชนมาขณะสนทนาได้			√	
1.8.ท่านจะปรับเปลี่ยนวิธีการสื่อสารทันทีเมื่อคุณชนต่างวัฒนธรรมแสดงสีหน้าไม่พอใจ			√	ปรับเป็น “ท่านสามารถปรับเปลี่ยนวิธีการสื่อสารกับสภาพอารมณ์หรือความรู้สึกรู้สึกของคุณชนต่างวัฒนธรรมได้”
1.9.ท่านสามารถใช้สีหน้าท่าทางประกอบการสื่อสารเพื่อช่วยให้เข้าใจถึงการสื่อความหมายกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรม			√	ปรับเป็น” ท่านสามารถใช้สีหน้าท่าทางประกอบการสื่อสารเพื่อช่วยให้นักศึกษาต่างวัฒนธรรมเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น”
1.10ท่านสามารถแสดงท่าทางประกอบเพื่อให้ นักศึกษาต่าง วัฒนธรรมมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น		√		ซ้ำซ้อนกับข้อ 1. 9 ควรเลือกข้อใดข้อหนึ่งหรือเปลี่ยนคำถาม
ตัวบ่งชี้ที่ 2 ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ระดับความสามารถในความเข้าใจความคล้ายและความแตกต่างกันของภาษา ความเชื่อ และ วิถีชีวิตของนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม				
2.1 ท่านจะปรับเปลี่ยนการใช้ถ้อยคำให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมที่แตกต่างของคุณชนมา		√		ซ้ำซ้อนกับข้อ1.3
2.2 เราควรหลีกเลี่ยงการใช้คำที่มีความหมายกำกวมหรือเป็นคำแสลงในวัฒนธรรมอื่น	√			
2.3 ประเทศไทยและกลุ่มประเทศอาเซียนมีวัฒนธรรมการดำรงชีวิตคล้ายกัน แต่มีการใช้ถ้อยคำที่แตกต่างกัน เช่น สวัสดิ์ ในภาษาไทย สบายดี ในภาษาลาว	√			เป็นประโยชน์บอกเล่า ไม่ได้วัดอะไร
2.4 ความคล้ายและความแตกต่างระหว่างภาษาของแต่ละวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ท่านคำนึงถึงและพยายามเลือกใช้ให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมของคุณชนมา	√			เป็นประโยชน์บอกเล่า ไม่ได้วัดอะไร

ข้อคำถาม	ความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	1	
2.5 ท่านสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสม เมื่อ ต้องอยู่ในบริบทต่างวัฒนธรรม			√	
2.6 ท่านจะปฏิบัติตนกับนักศึกษาที่มาจากแต่ละ วัฒนธรรมไม่เหมือนกัน โดยคำนึงถึงความคล้าย และความแตกต่างทางวัฒนธรรม			√	ปรับเป็น “ท่านสามารถปฏิบัติตนกับนักศึกษาให้ สอดคล้องกับวัฒนธรรมของเขาได้”
2.7 ในการสนทนากับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมท่านจะ คำนึงถึงถิ่นที่มาหรือวัฒนธรรมของนักศึกษาเสมอ		√		ไม่ค่อยตรงกับนิยามมากนัก อาจปรับเป็น “ ท่านรู้จักและเข้าใจความเชื่อตามบริบทแต่ละ วัฒนธรรมที่ต่างออกไปได้”
2.8 ท่านเข้าใจถึงความคล้ายและความแตกต่าง ระหว่างวัฒนธรรมและเลือกปฏิบัติตามแนวทาง ที่เหมาะสม			√	ปรับเป็น “ท่านสามารถเปรียบเทียบถึงความ คล้ายและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและ เลือกปฏิบัติตามแนวทางที่เหมาะสมได้”

ด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม หมายถึง ระดับการแสดงออกถึงความรู้สึกรับรู้
สังเกตเห็นถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม ยินดี ยอมรับ โดยให้ความสำคัญ มองเห็นประโยชน์
ตลอดจนเห็นคุณค่าในความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษา ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้

ข้อคำถาม	ความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	1	
ตัวบ่งชี้ที่ 1 ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ระดับการ แสดงออกถึงความรู้สึกรับรู้ถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมทั้งทางกายภาพ เช่น สีผิว หน้าตา การ แต่งกาย และการแสดงความคิดเห็น อีกทั้งให้ความสำคัญ ชื่นชม และ เห็นประโยชน์ในการเรียนรู้ เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่หลากหลาย				
1.1 การอยู่ร่วมกับนักศึกษาที่มีผิวสีทำให้ท่าน ไม่สะดวกใจในการปฏิบัติตน			√	ปรับเป็นข้อความเชิงบวก “ถ้าท่านต้อง ปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาผิวสี ท่านก็สามารถ ปฏิบัติตนได้ตามปกติ”
1.2 ท่านรู้สึกถึงความแตกต่างได้ทันที หาก เข้าไปอยู่ในกลุ่มนักศึกษาที่มีวัฒนธรรม การแต่งกายต่างจากท่าน		√		ข้อความสื่อไปในเชิงความสามารถมากกว่า ปรับ เป็น “ ท่านเห็นว่าเป็นเรื่องปกติที่นักศึกษาจะแต่ง กายตามวัฒนธรรมของเขาซึ่งแตกต่างจากท่าน อย่างเห็นได้ชัด”

ข้อคำถาม	ความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	1	
1.3 ท่านพยายามทำความเข้าใจมุมมองของนักศึกษาต่างวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกัน			√	
1.4 หากนักศึกษาแสดงความไม่พอใจในขณะที่มีการแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่เกี่ยวกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมท่านรับรู้ได้ทันที			√	
1.5 ท่านให้ความสนใจกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมและสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมกับนักศึกษา			√	ข้อนี้มี 2 ใจความอาจแยกเป็น 2 ข้อ 1. ท่านคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษาและสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม 2. ท่านสามารถจัดการเรียนการสอนภายใต้ความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้ (อยู่ในตัวบ่งชี้ การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม)
1.6 ท่านรู้สึกว่าการกระทำของท่านมีความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมนั้น ท่านจะปรับพฤติกรรมของท่านให้เหมาะสมสอดคล้องกับบริบทวัฒนธรรมนั้นทันที			√	ปรับข้อความให้เข้าใจมากขึ้น ปรับเป็น “เมื่อท่านเผชิญกับสถานการณ์ความขัดแย้งทางวัฒนธรรมท่านพร้อมจะปรับพฤติกรรมให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมนั้นๆ”
1.7 ท่านชื่นชมศิลปินต่างประเทศและคอยติดตามข่าวสารตามสื่อต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ	√			
1.8 ท่านรอคอยที่จะชมคอนเสิร์ตของศิลปินต่างชาติและจองบัตรล่วงหน้าเสมอ	√			ประเด็นแคบไม่ค่อยตรงกับนิยาม ปรับเป็น “ท่านชื่นชมเมื่อได้พบเห็นการแสดงออกทางวัฒนธรรมของนักศึกษาต่างวัฒนธรรม”
1.9 อุดมศึกษาในยุคสังคมไร้พรมแดนนี้การเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาจากชาติต่าง ๆ จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ	√			ประโยคบอกเล่า ปรับเป็น “ท่านเห็นว่าการจัดการเรียนรู้ภายใต้ความแตกต่างทางวัฒนธรรมจะยิ่งเพิ่มประสิทธิภาพการสอนให้ดียิ่งขึ้น”
1.10 ความรู้ระหว่างวัฒนธรรมช่วยให้ท่านสามารถจัดการเรียนการสอนนักศึกษานานาชาติที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ	√			ไม่สอดคล้องกับนิยาม ปรับเป็น “ท่านระมัดระวังการแสดงออกของตนเองเมื่อต้องปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาต่างวัฒนธรรม”

ข้อคำถาม	ความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	1	
1.11 ความรู้ระหว่างวัฒนธรรมไม่เกี่ยวอันใด เลยกับการจัดการเรียนการสอนหลักสูตร นานาชาติ	√			ประโยชน์บอกเล่า
ตัวบ่งชี้ที่ 2 การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ระดับการ แสดงออกถึงความรู้สึกยินดีรับฟังนักศึกษาโดยให้โอกาสซักถามและแสดงความคิดเห็น ตลอดจนปรับ วิธีการปฏิบัติตนเองให้เหมาะสมกับบริบทระหว่างวัฒนธรรม				
1.1 ท่านยอมรับฟังความคิดเห็นของบุคคลที่มีความ แตกต่างทางวัฒนธรรมและความเชื่อที่แตกต่าง จากท่าน			√	
1.2 นักศึกษาไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์การสอนของท่าน และเสนอให้ปรับวิธีการสอน			√	ปรับข้อความ “การวิพากษ์วิจารณ์ของนักศึกษา ต่างวัฒนธรรมต่อการสอนของท่านเป็นเรื่องที่ไม่ ควรทำ”
1.3 การยกมือถามในห้องเรียน ท่านคิดว่าเป็นการ ปฏิบัติที่ควรหลีกเลี่ยงเพราะจะทำให้ท่านสอน ไม่ทัน	√			ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นความหลากหลายทาง วัฒนธรรม ปรับเป็น “ ท่านเต็มใจตอบข้อ ซักถามของนักศึกษาต่างวัฒนธรรมโดยคำนึงถึง บริบททางวัฒนธรรมของพวกเขา”
1.4 เป็นการเสียเวลา หากนักศึกษาแสดงความ คิดเห็นมากเกินไปในขณะที่ท่านกำลัง สอนอยู่		√		
1.5 ท่านปรับพฤติกรรมของท่านเพื่อให้ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมี ประสิทธิภาพ			√	
1.6 ท่านสบายใจที่จะปรับตัวตามวัฒนธรรม อื่นที่ไม่ขัดแย้งกับวัฒนธรรมของท่าน			√	
1.7 การเข้าร่วมงานเทศกาลตรุษจีนท่านจะ แต่งกายชุดสีแดงหรือสีส้มสดใส	√			Specific เกินไป ปรับเป็น “ท่านแต่งกายให้ สอดคล้องตามเทศกาลหรือวันสำคัญของ วัฒนธรรมอื่น ๆ”
1.8 ท่านยินดีปรับพฤติกรรมบางอย่างของท่าน เพื่อสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่ม			√	ปรับให้ชัดเจน เป็น “ ท่านยินดีปรับ พฤติกรรมบางอย่างของท่านเพื่อสร้างมนุษย สัมพันธ์ที่ดีในกลุ่มที่มีความหลากหลายทาง วัฒนธรรม”

ข้อคำถาม	ความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	1	
ตัวบ่งชี้ที่ 3 การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ระดับการ แสดงออกถึงความรู้สึกที่ใส่ใจ ทุ่มเท มุ่งมั่นตั้งใจในการเสาะแสวงหาความรู้ด้านวัฒนธรรมที่มีความ หลากหลาย				
1.1 การเดินซื้อป๊อปสินค้าลดราคาที่น่าสนใจกว่าการ อ่านหนังสือประวัติศาสตร์ขนบธรรมเนียม ประเพณีของชาติต่าง ๆ			√	เชิงลบ ควรปรับเป็นเชิงบวก “ ท่านสนใจศึกษา วัฒนธรรมต่าง ๆ ด้วยการอ่านหนังสือ ประวัติศาสตร์ หรือ สิ่งต่าง ๆ”
1.2 ในยุคโลกาภิวัตน์เราควรศึกษาวิถีดำเนินชีวิตที่ หลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา			√	ปรับเป็น “ท่านเห็นว่าการศึกษาวิถีการ ดำเนินชีวิตที่หลากหลายทางวัฒนธรรม ของนักศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในยุคโลกาภิ วัตน์”
1.3 ท่านคิดว่าการศึกษาวัฒนธรรมต่างชาติ เป็นเรื่องไม่จำเป็น			√	เชิงลบ
1.4 ท่านมักเข้าชมนิทรรศการเกี่ยวกับ วัฒนธรรมของชาติต่างๆ			√	
1.5 ท่านไม่รู้สึกรู้ว่าท่านต้องศึกษาค้นคว้า เพิ่มเติมในความรู้ทางวัฒนธรรมที่ แตกต่างจากท่าน			√	เชิงลบ
1.6 ทุกคนเกิดมาต่างมีความรู้ด้านวัฒนธรรม อยู่แล้วไม่ต้องค้นคว้าเพิ่ม			√	เชิงลบ ปรับเป็น “ท่านเห็นว่านักศึกษามี พื้นฐานทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย จึงมี ความสำคัญที่ท่านต้องศึกษาทำความเข้าใจ วัฒนธรรมอื่น ๆ เพิ่มเติม”
1.7 ความไม่รู้เรื่องวัฒนธรรมต่างชาติเป็น อุปสรรคต่อการสอนนักศึกษาที่มีความ หลากหลายทางวัฒนธรรม			√	
1.8 ท่านคิดว่าไม่ควรเสียเวลากับการเรียนรู้ใน วัฒนธรรมอื่นมากนัก			√	เชิงลบ
1.9 ท่านค้นคว้าเรื่องราวของวัฒนธรรม ต่างชาติเมื่อมีเวลาว่าง			√	

ข้อคำถาม	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	1	
1.10 แม้ว่าสภาพอากาศไม่เป็นใจต่อการเดินทางท่านก็จะเลือกการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อเรียนรู้ประวัติศาสตร์และความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม			√	ปรับข้อความ “ท่านเลือกท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเมื่อท่านมีโอกาส”
1.11 ท่านมองหาโอกาสในการพัฒนาความรู้ทางวัฒนธรรมมากกว่าความรู้ด้านอื่น			√	
1.12 ท่านมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ ให้มากกว่านี้			√	
1.13 การค้นคว้าและเพิ่มเติมข้อมูลใหม่ ๆ เกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมทำให้ท่านเสียเวลาในการเตรียมสอน			√	เชิงลบ ปรับให้เป็นเชิงบวก “ ท่านยอมเสียสละเวลาในการเตรียมการสอนเพื่อทำความเข้าใจวัฒนธรรมต่างๆ ของนักศึกษาให้ดีที่สุดก่อน”
1.14 การสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมต่างๆ ในวันหยุดทำให้ท่านเสียเวลาพักผ่อน		√		เชิงลบ ข้ำซ้อนกับ 1.13
1.15 การเปิดอินเทอร์เน็ตเพื่อค้นคว้าเรียนรู้ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมต่างๆของนักศึกษาท่านคิดว่าไม่คุ้มค่าเลย		√		เชิงลบ ข้ำซ้อนกับ 1.13
1.16 ท่านมีความสุขในการค้นคว้าและเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ			√	

ด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม หมายถึง ระดับการปฏิบัติของอาจารย์ที่แสดงความใส่ใจ มีเมตตา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นกัลยาณมิตรกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมทั้งในและนอกห้องเรียนตลอดจนรับผิดชอบต่อการะงานการสอน ได้แก่ การวางแผนการสอน การออกแบบกิจกรรม และการวัดผลสัมฤทธิ์ โดยคำนึงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้

ข้อคำถาม	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	1	
ตัวบ่งชี้ที่ 1 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม หมายถึง ระดับการปฏิบัติของอาจารย์ที่แสดงความใส่ใจ มีเมตตา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี พร้อมเสมอที่จะช่วยเหลือนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมด้วยความบริสุทธิ์ใจทั้งในและนอกห้องเรียน				
1.1 ท่านอุทิศเวลาส่วนตัวให้นักศึกษาโดยไม่ได้หวังผลตอบแทนใดใด			√	ปรับเป็น “ท่านอุทิศเวลาส่วนตัวให้นักศึกษาโดยไม่ได้หวังผลตอบแทนใด ไม่ว่าเขาจะมีความแตกต่างจากท่านก็ตาม”
1.2 ท่านถามไถ่พฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงของนักศึกษาแม้ในนอกเวลางาน			√	ปรับเป็น “ท่านถามไถ่พฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงของนักศึกษาต่างวัฒนธรรมแม้ในนอกเวลางาน”
1.3 แม้ท่านจะมีภาระงานจำนวนมากแต่ก็ยังสามารถแบ่งเวลาในการสังเกตปัญหาของนักศึกษาและหาแนวทางแก้ไข			√	
1.4 เมื่อนักศึกษาต่างวัฒนธรรมมีปัญหาท่านเป็นที่พึ่งได้เสมอ			√	ปรับภาษา เป็น “ท่านเต็มใจเป็นที่พึ่งให้นักศึกษาต่างวัฒนธรรมในยามที่พวกเขามีปัญหา”
1.5 ท่านไม่สะดวกใจที่จะให้คำปรึกษานักศึกษาต่างวัฒนธรรม			√	เชิงลบ
1.6 การให้คำปรึกษานักศึกษานอกชั้นเรียนเป็นภาระงานที่ท่านให้เวลาน้อยมาก		√		ปรับภาษา เป็น “ท่านเต็มใจให้คำปรึกษาเมื่อนักศึกษาต่างวัฒนธรรมขอคำปรึกษานอกเวลา”
1.7 ท่านสนับสนุนเฉพาะนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนให้มีความก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน			√	
1.8 ท่านจะพยายามอธิบายและขยายความพร้อมยกตัวอย่าง หากนักศึกษาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านสอน			√	

ข้อคำถาม	ความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	1	
1.9 ท่านให้ความสำคัญกับตนเองกับนักศึกษาต่าง วัฒนธรรมทุกคน			√	
1.10 การรับประทานอาหารร่วมกับนักศึกษา เพื่อเลี้ยงฉลองในเทศกาลต่าง ๆ เป็น กิจกรรมที่ท่านปฏิบัติเสมอ			√	ปรับข้อความ “ท่านเข้าร่วมกิจกรรมหรืองาน เลี้ยงฉลองกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมในโอกาส ต่าง ๆ “
1.11 ท่านจัดสรรเวลาเพื่อเข้าร่วมกิจกรรม ต่างๆ ที่นักศึกษาจัดขึ้นอย่างต่อเนื่อง			√	
1.12 การเข้าร่วมค่ายกิจกรรมในต่างจังหวัด กับนักศึกษาท่านรู้สึกไม่สนุก		√		เชิงลบ และ แคบ ปรับเป็น” ท่าน รู้สึกกดดันเมื่อต้องร่วมกิจกรรมกับ นักศึกษาต่างวัฒนธรรม”
1.13 ท่านเต็มใจที่จะให้ความช่วยเหลือ นักศึกษาทุกครั้งเมื่อเขาต้องการความ ช่วยเหลือ		√		ค่อนข้างซ้ำซ้อนกับข้อ 1.4 (เป็นที่พึง)
1.14 ปัจจุบันมีสิ่งยั่วยุทางสังคมมากมายที่อาจ ทำให้นักศึกษาดำเนินชีวิตในทางที่ผิด ท่านก็พร้อมให้อภัยและโอกาสในการ แก้ไข			√	ปรับภาษาให้ชัดเจน ปรับเป็น “ท่านพร้อมให้ อภัยและให้โอกาสแก่นักศึกษาต่างวัฒนธรรม หากเขาปฏิบัติสิ่งใดผิดพลาดไป”
1.15 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอน แนวปฏิบัติต่างๆ ตลอดจนวิธีการดำเนิน ชีวิตเป็นหนึ่งในภาระงานที่ท่านพร้อม ปฏิบัติเสมอ			√	ปรับภาษา เป็น “ “ท่านพร้อมให้ข้อมูลหรือการ แนะแนวแก่นักศึกษาต่างวัฒนธรรมอย่างเต็มที่”
ตัวบ่งชี้ที่ 2 การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม หมายถึง ระดับการปฏิบัติการ วางแผนการสอน การออกแบบกิจกรรมในและนอกห้องเรียน ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการวัดผล สัมฤทธิ์ของนักศึกษาโดยคำนึงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา				
1.1 ท่านพยายามเลือกใช้สื่อการสอนที่ หลากหลายเพื่อช่วยให้นักศึกษาที่มีความ หลากหลายทางวัฒนธรรมเข้าใจมากขึ้น			√	

ข้อคำถาม	ความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	1	
1.2 ท่านวางแผนการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษาแต่ละบุคคล			√	
1.3 ท่านจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดของผู้เรียน โดยไม่ขัดต่อวัฒนธรรมของนักศึกษาต่างชาติ			√	
1.4 ท่านมักจะจัดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางวัฒนธรรมร่วมกัน			√	ปรับเป็น “ท่านจัดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษามีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางวัฒนธรรมร่วมกัน”
1.5 ท่านจัดรูปแบบของห้องเรียนอย่างหลากหลายเพื่อให้ยืดหยุ่นต่อการออกแบบการเรียนการสอน			√	ปรับเป็น “ท่านจัดรูปแบบของห้องเรียนอย่างหลากหลายเพื่อให้ยืดหยุ่นต่อการออกแบบการเรียนการสอนภายใต้ความหลากหลายทางวัฒนธรรม”
1.6 ท่านส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์อย่างมีเหตุผลโดยหลีกเลี่ยงการวิเคราะห์วิจารณ์ที่ขัดต่อวัฒนธรรมอื่น		√		ไม่สอดคล้องกับนิยาม
1.7 ท่านจัดการเรียนการสอนโดยเน้นความร่วมมือไม่เน้นการแข่งขันระหว่างวัฒนธรรมเพื่อสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้มีความอบอุ่น			√	
1.8 ท่านให้คุณค่ากับทุกความคิดเห็นของนักศึกษาในทุกวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยและความสุขในการเรียน			√	
1.9 การจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนท่านจะส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักแก้ไขปัญหาและจัดการความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมในสถานการณ์จริง			√	

ข้อคำถาม	ความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	1	
1.10 ปัจจุบันจำนวนนักศึกษาที่มีความหลากหลายวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นซึ่งมีความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันดังนั้นก็ควรมีความยืดหยุ่นในการวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้			√	ปรับเป็น “ท่านใช้การวัดผลสัมฤทธิ์ที่ยืดหยุ่นหรือเป็นกลางสำหรับนักศึกษาที่มีความหลากหลายในชั้นเรียน”
1.11 การวัดและประเมินผลท่านคำนึงถึงความยากง่ายของบทเรียนและความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน			√	ปรับเป็น “ท่านใช้การวัดและประเมินผลที่คำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของบุคคล”
1.12 ท่านมักจะติดตามประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาเป็นระยะๆ เพื่อนำมาปรับปรุงรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา			√	

การสัมภาษณ์

1. สรุปผลจากการสัมภาษณ์เชิงโครงสร้างเพื่อตรวจสอบองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และค่านิยมเชิงปฏิบัติการของสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

สรุปผลจากการสัมภาษณ์เชิงโครงสร้างสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และค่านิยมเชิงปฏิบัติการ ดังนี้

1. ค่านิยมเชิงปฏิบัติการ “สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ” ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นด้วยและเสนอให้รับภาษาให้ชัดเจนและเสนอให้เพิ่มความรู้ความสามารถด้านภาษาสังคมในบริบทหลากหลายวัฒนธรรม (sociolinguistic competence) และ ความไวระหว่างวัฒนธรรม (intercultural sensitivity)

2. ค่านิยมเชิงปฏิบัติการ “มิติด้านความรู้”

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เสนอให้ปรับภาษาให้ชัดเจนเพิ่มความรู้ของอาจารย์ด้านการใช้ภาษาที่หลากหลายหลายอย่างเหมาะสมในวัฒนธรรมต่าง ๆ ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (sociolinguistic competence) และบางท่านเสนอว่าไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับความรู้ด้านเทคนิคการสอนและการประเมินผล

3. ค่านิยมเชิงปฏิบัติการตัวบ่งชี้ “ความรู้ด้านการสอนนักศึกษาในบริบทระหว่างวัฒนธรรม”

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เสนอให้ปรับภาษาให้ชัดเจนเพิ่มความรู้ด้านการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมในวัฒนธรรมต่างๆ และความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (sociolinguistic competence) และเสนอให้ปรับชื่อใหม่ เป็น “ความรู้เพื่อการสอนนักศึกษาในบริบทระหว่างวัฒนธรรม”

4. ค่านิยมเชิงปฏิบัติการตัวบ่งชี้ “ความรู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา”

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นด้วย โดยเสนอให้ปรับภาษาให้ชัดเจน ดังนี้ ความรู้ของอาจารย์เกี่ยวกับความหลากหลายทางชาติพันธุ์ วัฒนธรรม ศาสนา และภาษาของนักศึกษาที่มีในชั้นเรียน

5. ค่านิยมเชิงปฏิบัติการตัวบ่งชี้ “ความรู้ในข้อห้ามปฏิบัติในวัฒนธรรมของนักศึกษา”

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยเนื่องจากเป็นส่วนย่อยในข้อ 4 และเสนอให้นำไปรวมในข้อ 4 ตัวบ่งชี้ “ความรู้ของอาจารย์เกี่ยวกับความหลากหลายทางชาติพันธุ์ วัฒนธรรม ศาสนา และภาษาของนักศึกษาที่มีในชั้นเรียน”

6. ค่านิยมเชิงปฏิบัติการ มิติด้านความรู้สึก อารมณ์ และ ทศนคติ

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นด้วยและเสนอให้ปรับภาษาให้ชัดเจน ดังนี้ มิติด้านทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึก อารมณ์ และ ความคิดเห็น โดยเคารพต่อความหลากหลาย เปิดใจยอมรับความหลากหลาย ใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรม และ ตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา

7. ค่านิยมเชิงปฏิบัติการ ตัวบ่งชี้ “เคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา”

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นด้วยกับความหมายที่นำเสนอคือ “เคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของอาจารย์ที่ให้เกิดริติ เห็นคุณค่าและให้ความสำคัญต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา”

8. คำนิยามเชิงปฏิบัติการตัวบ่งชี้ “เปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา”

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นด้วยกับความหมายที่นำเสนอ คือ “เปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของอาจารย์ที่แสดงถึงการมองเห็นความเป็นไปได้และโอกาสที่อยู่รอบตัวเสมอ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับนักศึกษา พยายามที่จะเข้าใจสิ่งรอบข้าง เปิดรับและเพิ่มเติมข้อมูลใหม่ๆ ให้ตนเองเสมอ ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา สามารถเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของตนเองได้โดยไม่มียึดติด รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการซักถาม แสดงความคิดเห็น มองโลกในแง่ดี พร้อมรับฟังทุกความคิดเห็น ไม่ลำเอียง และ ไม่มีอคติ”

9. คำนิยามเชิงปฏิบัติการตัวบ่งชี้ “ใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา”

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นด้วยกับความหมายที่นำเสนอคือ “ใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึกของอาจารย์ที่แสดง ความตั้งใจ เพียรพยายาม แสวงหาความรู้ทางวัฒนธรรมที่หลากหลายของนักศึกษา”

10. คำนิยามเชิงปฏิบัติการตัวบ่งชี้ “ตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา”

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นด้วย และเสนอให้ปรับภาษาเป็น “ตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึกของอาจารย์ที่แสดงออกว่า รับรู้ความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาและตอบสนองต่อความรู้สึก ความต้องการของนักศึกษาอย่างเหมาะสม”

11. คำนิยามเชิงปฏิบัติการ มิติด้านพฤติกรรม

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยและเสนอให้ปรับเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาในห้องเรียน การปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสอน เน้นพฤติกรรมของอาจารย์ที่มีต่อนักศึกษาในห้องเรียน

12. คำนิยามเชิงปฏิบัติการตัวบ่งชี้ “การใช้รูปแบบการสื่อสารกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม”

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยและเสนอให้ปรับเป็นพฤติกรรมที่อาจารย์ปฏิบัติต่อนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

13. คำนิยามเชิงปฏิบัติการ ตัวบ่งชี้ “การใช้รูปแบบการเรียนการสอนกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ”

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย และเสนอให้เน้นรูปแบบการเรียนการสอนแบบ student center หรือ outcome based education

14. คำนิยามเชิงปฏิบัติการ ตัวบ่งชี้ “การประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม”

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยเพราะการเลือกใช้วิธีการประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักศึกษานั้นจะต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การสอนไม่ได้เลือกใช้ตามวัฒนธรรมของนักศึกษา อาจารย์ควรเลือกใช้วิธีการวัดประเมินผลการเรียนของนักศึกษาอย่างหลากหลายตามสภาพจริงของนักศึกษา

2. การสัมภาษณ์เชิงโครงสร้างเรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ผลการสัมภาษณ์แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ พบว่า อาจารย์หลักสูตรนานาชาติกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คนส่วนใหญ่ให้ความเห็นตรงกันว่าประเด็นปัญหาอุปสรรคในการสอนนักศึกษานานาชาติคือ สำเนียงการพูดฟังค่อนข้างยาก การปรับตัวของนักศึกษาที่จะเข้ากลุ่มทำงานกับเพื่อน ความเข้าใจในบทเรียนของนักศึกษาซึ่งจะแตกต่างกัน การแสดงออกในห้องเรียนเนื่องจากนักศึกษาบางเชื้อชาติไม่พูดแสดงความคิดเห็นแต่บางเชื้อชาติจะแสดงความคิดเห็นมาก ปัญหาอุปสรรคด้านวัฒนธรรมยังมีไม่มากนักเพราะอาจารย์ที่สอนจะจบจากต่างประเทศจะมีประสบการณ์การเรียนในต่างประเทศ มีความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมค่อนข้างมากอยู่แล้ว สำหรับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมอาจารย์หลักสูตรนานาชาติส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่าอาจใช้การจัดสัมมนาเป็น workshop เป็นกลุ่มเล็ก ๆ และ share idea ประสบการณ์ให้อาจารย์แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในประเด็นที่ติดขัด หรือสนับสนุนให้อาจารย์ได้มีประสบการณ์ในการเรียนการสอนในต่างประเทศต่าง ๆ และเห็นด้วยในการนำแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปใช้เพื่อทราบว่ามีสมรรถนะอยู่ระดับใดและนำสู่การพัฒนา แต่ยังมีบางท่านให้ข้อสังเกตว่าการใช้แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติอาจทำให้ผู้ตอบเครียดและไม่ตอบความจริงเพราะเกรงว่าจะมีผลต่อการประเมินความดีความชอบ ผู้วัดจะต้องแจ้งวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน อีกทั้งแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่ใช้นั้นต้องมีความน่าเชื่อถือครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัด และสามารถแปลผลได้อย่างถูกต้องผ่านกระบวนการทดสอบความถูกต้องหลาย ๆ ครั้ง ส่วนแนวคิดการพัฒนาความรู้ความสามารถของอาจารย์หลักสูตรนานาชาตินั้นส่วนใหญ่ให้ข้อเสนอว่าสามารถพัฒนาด้วยการจัดทำเอกสารแนวปฏิบัติข้อควรปฏิบัติและห้ามปฏิบัติต่อนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม การจัดอบรมสัมมนา มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การขอคำปรึกษาจากอาจารย์รุ่นอาวุโสเมื่อพบประเด็นปัญหาหรือจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาด้านนี้ สำหรับการพัฒนาความสามารถของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในการแสดงออกถึงความรู้สึกรู้สึกของตนเองที่มีต่อนักศึกษานานาชาติและการพัฒนาความสามารถของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในการปฏิบัติที่แสดงถึงความใส่ใจ

ใจ มีเมตตา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นกัลยาณมิตรกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมทั้งในและนอกห้องเรียนนั้น ส่วนใหญ่ให้ข้อเสนอว่าควรให้อาจารย์ได้มีโอกาสไปศึกษาหรือฝึกอบรมในต่างประเทศเพื่อสร้างประสบการณ์ในต่างประเทศ แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับอาจารย์ชาวต่างชาติที่มาจากชาติต่าง ๆ เพื่อเรียนรู้จากประสบการณ์จริง และส่วนใหญ่มีความคิดเห็นพ้องกันว่าพัฒนาจะเกิดผลทั้ง 3 มิติไปพร้อม ๆ กันเพื่อให้เกิดการบูรณาการเป็นสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม

3. ประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำแนวทางการพัฒนาไปใช้

ข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อแนวทาง 5 แนวทาง รายละเอียดดังนี้

แนวทางที่ 1 การอบรมสัมมนา (seminar / training) ควรพิจารณาให้ครอบคลุมการแลกเปลี่ยนระหว่างวัฒนธรรม (intercultural exchange) สร้างความเข้าใจในความแตกต่างทางวัฒนธรรมในหมู่ผู้เข้าอบรมหรือให้เกิดความเข้าใจตรงกันโดยการออกแบบกิจกรรมที่สามารถทำร่วมกันได้ทั้ง 4 กลุ่มวัฒนธรรมศาสนาดังนั้นจึงไม่ควรแบ่งกลุ่มวัฒนธรรมและมีความเห็นว่าเป็นแนวทางที่มีขั้นตอนและกิจกรรมครอบคลุม 3 มิติ (ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม) การจัดหลักสูตรการสัมมนานั้นควรกำหนดวัตถุประสงค์ของการอบรมสัมมนาให้ชัดเจนใช้กระบวนการ PLC (Professional Learning Community) /Active Learning เลือกวิทยากรที่ดี กำหนดเวลาที่เหมาะสม อีกทั้งยังให้ข้อเสนอเพิ่มว่าเอกสารนำแจกควรเพิ่มความรู้พื้นฐานทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมและค่านิยมของแต่ละชาติด้วย ส่วนแบบวัด ICCIF (Pre-test/Post Test) เป็นเพียงแบบประเมินจากความรู้สึก / ความคิดเห็น (Perception) ควรเพิ่มแบบประเมินเชิงคุณภาพที่เป็นการสังเกตชั้นเรียนว่าการอบรมที่ผ่านไป 3-6 เดือน ผู้เข้าร่วมโครงการมีการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นหรือไม่ และแบบวัด ICCIF (Pre-test/Post Test) ควรมีเนื้อหาสอดคล้องกับความรู้ที่ได้รับจากการอบรมสัมมนา

แนวทางที่ 2 การสร้างประสบการณ์ห้องเรียนนานาชาติ (international exposure) ควรเพิ่มการจดบันทึก (keep journal หรือ diary) เพื่อนำสู่การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ควรมีกระบวนการกระตุ้นให้มีการแลกเปลี่ยนมุมมองความคิดทางวัฒนธรรมที่หลากหลายเพื่อนำประสบการณ์ที่ดีจากผู้อื่นมาปรับใช้ และหลักสูตรหรือรายวิชาที่ไปศึกษา/Sit in ควรเป็นหลักสูตรที่นำมาปรับใช้ประโยชน์ในการทำงานต่อไปได้ ควรเลือกประเทศที่ตรงตามเป้าหมายในการพัฒนาเพื่อนำมาใช้ประโยชน์และควรกำหนดบทบาทที่ชัดเจนไม่ใช่แค่ sit in อย่างไรก็ตามแนวทางนี้เป็นประโยชน์อย่างมากต่อครูที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนนานาชาติแต่ก่อนที่จะไปต่างประเทศ ควรผ่านการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมก่อนไปพักกับ Host Family

แนวทางที่ 3 การให้คำปรึกษารายบุคคล (senior coaching / mentoring) ควรเพิ่มสาระของ counselling นอกเหนือจาก Coaching หรือ Mentoring ผู้ Coaching จะต้องมีความเข้าใจในวัฒนธรรมของแต่ละผู้รับคำปรึกษา หรือผ่านการอบรมสัมมนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม มีความรู้เรื่องจิตวิทยาการให้คำปรึกษาเชิญผู้ให้คำปรึกษาที่ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการโดยนำระบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้ อย่างไรก็ตามแนวทางนี้อาจจะไม่ครอบคลุมทั้ง 3 มิติ ประสบการณ์การทำงานของอาจารย์รุ่นก่อนอาจนำมาปรับใช้กับอาจารย์รุ่นใหม่ได้

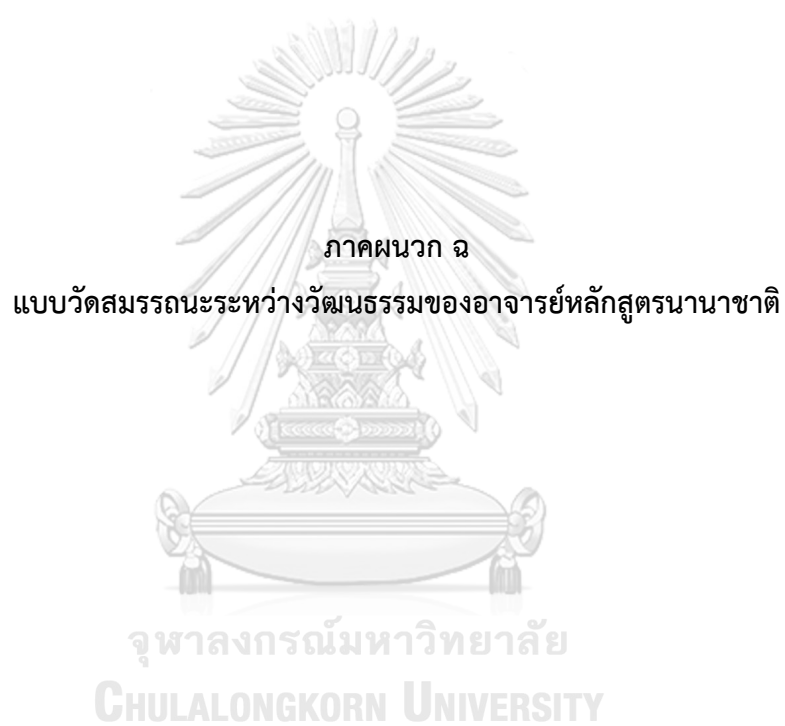
เป็นบางเรื่อง เนื่องจากสังคมกลุ่มนักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และในการปฏิบัติงานจริงการทำงาน ควรให้มีพี่เลี้ยงเป็นที่ปรึกษาที่เหมาะสมซึ่งในวิทยาลัยนานาชาติควรมีแบบนี้เพื่อว่าเป็นโครงสร้างพื้นฐานที่ดี

แนวทางที่ 4 การจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (ICCIF therapy center) ควรเพิ่ม global dimension issue ที่มีผลกระทบต่อ international หรือ intercultural diversity หรือ exchange ผู้ Coaching จะต้องมีความเข้าใจในวัฒนธรรมของอาจารย์แต่ละท่านซึ่งมีความแตกต่างกัน เน้นเรื่องการปรับตัวและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ควรมีระบบบริหารจัดการที่ดีที่มีการประเมินผลต่อเนื่อง ควรมีพิจารณา (Professional Learning Community) PLC เน้นวิธีที่อาจารย์ร่วมกันแลกเปลี่ยนวิธีการแก้ปัญหาในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความเข้าใจต่างวัฒนธรรมโดยจัดเป็นการจัดการความรู้ อย่างไรก็ตามก็ดีอาจารย์ที่มีประสบการณ์ที่ประจำการในศูนย์ยังไม่ชัดเจนว่า คำปรึกษาจะครอบคลุมทั้ง 3 มิติและเพิ่มแบบประเมินเชิงคุณภาพนอกจากการใช้แบบวัด ICCIF เพียงอย่างเดียว

แนวทางที่ 5 การประชุมกลุ่มย่อย (focus group) ควรเพิ่มมิติของกระบวนการจัดการความรู้หรือ Sharing Best Practices ในการประชุมกลุ่มย่อย กระตุ้นให้ผู้เข้าชมนำมาประชุมแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ร่วมกันทั้งประสบการณ์ที่ดีและประสบการณ์ที่ล้มเหลว กำหนดประเด็นให้ชัดเจน และบริหารจัดการการประชุม ควบคุมการประชุมให้มีประสิทธิภาพตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ และให้ความคิดเห็นว่า แนวทางที่ 4 และ 5 อาจจัดรวมกันได้ เพราะแนวทางที่ 4 เป็นการรวมตัวของอาจารย์ตามความสนใจ แต่แนวทางที่ 5 เป็นการจัดโดยวิทยาลัยนานาชาติ อย่างไรก็ตามก็ดีแนวทางนี้มีขั้นตอนยังไม่ชัดเจนว่าจะดำเนินกิจกรรมอย่างไรและควรมีแบบประเมินเชิงคุณภาพเพิ่มเติม จาก แบบวัด ICCIF ที่เป็นเพียงแบบวัดซึ่งประเมินจากการความรู้สึกลึก

ข้อเสนอแนะอื่นเพิ่มเติมแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้พัฒนาอาจารย์หลักสูตรนานาชาติได้ดี เป็นโครงการวิจัยที่ดีน่าจะเกิดประโยชน์ เมื่อวิจัยแล้วเสร็จควรเสนอไปยังครุสภาในวิทยาลัยนานาชาติควรมีโครงสร้างระบบสนับสนุนการเรียนการสอนที่เข้าใจผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม แนวทางที่ 4 ไม่ควรใช้ Therapy Center ซึ่งความหมายอาจไม่เป็นบวก หน่วยงานที่ทำหน้าที่นี้ได้ คือ Counselling ให้คำปรึกษาทั้งครูและการปรับตัวของนักศึกษา / Cross Cultural Understanding อย่างไรก็ตามตัวบ่งชี้ 2 ตัวในมิติของปฏิสัมพันธ์และการสอนอาจมีจำนวนน้อยไปหรือไม่ครอบคลุมประสิทธิผลของสมรรถนะดังกล่าว เนื่องด้วยมิตินี้เป็นมิติของพฤติกรรมที่เป็นข้อเท็จจริง (FACT) ของสมรรถนะดังกล่าว

ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติไปปรับปรุงแนวทางการพัฒนาและนำไปปรึกษาร่วมกับที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ปรากฏผลการนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

คำชี้แจง

1. แบบวัดฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อสอบถามเกี่ยวกับสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาอุดมศึกษา ภาควิชา นโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. แบบวัดฉบับนี้ แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม ของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ จำนวน 43 ข้อ เป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับซึ่งมีความหมายจากน้อยที่สุด – มากที่สุด (1-5)

3. ข้อมูลที่รวบรวมได้ ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์และสรุปในภาพรวมเท่านั้น และการตอบข้อมูลฉบับนี้จะเป็นความลับ และไม่กระทบใด ๆ กับผู้ตอบแบบสอบถาม จึงขอความอนุเคราะห์ท่านตอบตามความเป็นจริงทุกประการ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์สูงสุดทางด้านวิชาการและการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของอาจารย์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง เพียงหนึ่งตัวเลือกหน้าข้อความที่ตรงกับสถานภาพจริงของท่านมากที่สุด

1. ท่านเป็น ชาย หญิง
2. ท่านมีเชื้อชาติ ไทย อื่น ๆ ระบุ
3. ท่านนับถือศาสนา พุทธ คริสต์ อิสลาม อื่น ๆ ระบุ
4. ระดับการศึกษาขั้นสูงสุด ปริญญาโท ในประเทศ ต่างประเทศ
 ปริญญาเอก ในประเทศ ต่างประเทศ
 อื่น ๆ ระบุ ในประเทศ ต่างประเทศ
5. ท่านมีความสามารถทางภาษาต่างประเทศ (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)
 ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาอื่นๆ ระบุ.....
6. ท่านเรียนรู้วัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่น โดย (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)
 การอ่าน การดู การฟัง การสนทนา

ตอนที่ 2 แบบสำรวจสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

คำชี้แจงให้ท่านพิจารณาข้อความข้างล่างนี้ ว่าตรงกับกรปฏิบัติของท่านอยู่ในระดับใด

- หากตรงกับกรปฏิบัติของท่านประมาณ 0 – 20 % เล็ก น้อยที่สุด
- หากตรงกับกรปฏิบัติของท่านประมาณ 21 – 40 % เล็ก น้อย
- หากตรงกับกรปฏิบัติของท่านประมาณ 41 – 60 % เล็ก ปานกลาง
- หากตรงกับกรปฏิบัติของท่านประมาณ 61 – 80 % เล็ก มาก
- หากตรงกับกรปฏิบัติของท่านประมาณ 81 – 100 % เล็ก มากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของท่าน				
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
ด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม						
1	ท่านสามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการสนทนากับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมได้					
2	การสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมเป็นเรื่องง่ายสำหรับท่าน					
3	ท่านจะปรับภาษาที่ใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสมกับบริบททางวัฒนธรรมของคู่สนทนา					
4	ท่านหลีกเลี่ยงที่จะร่วมวงสนทนาในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม					
5	ท่านสามารถสื่อสารกับนักศึกษาต่างวัฒนธรรมได้อย่างคล่องแคล่ว					
6	ท่านเลือกใช้ถ้อยคำในการสื่อสารที่ไม่ขัดต่อความเชื่อทางวัฒนธรรมของคู่สนทนา					
7	ท่านสามารถปรับเปลี่ยนวิธีการสื่อสารกับสภาพอารมณ์หรือความรู้สึกของคู่สนทนาต่างวัฒนธรรมได้					
8	ท่านสามารถใช้สีหน้าท่าทางประกอบการสื่อสารเพื่อช่วยให้นักศึกษาต่างวัฒนธรรมเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น					
9	ท่านจะปรับเปลี่ยนการใช้ถ้อยคำให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมที่แตกต่างของคู่สนทนา					
10	ท่านสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมเมื่อต้องอยู่ในบริบทต่างวัฒนธรรม					

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของท่าน				
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
11	ท่านสามารถปฏิบัติตนกับนักศึกษาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมของเขาได้					
12	ท่านสามารถเปรียบเทียบถึงความคล้ายและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและเลือกปฏิบัติตามแนวทางที่เหมาะสมด้วย					
ด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม						
13	ท่านคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษาและสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม					
14	ท่านชื่นชมศิลปินต่างประเทศและคอยติดตามข่าวสารตามสื่อต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ					
15	ท่านยอมรับฟังความคิดเห็นของบุคคลที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความเชื่อที่แตกต่างจากท่าน					
16	เป็นการเสียเวลา หากนักศึกษาแสดงความคิดเห็นมากเกินไปในขณะที่ท่านกำลังสอนอยู่					
17	ท่านปรับปรุงพฤติกรรมของท่านเพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
18	ท่านสบายใจที่จะปรับตัวตามวัฒนธรรมอื่นที่ไม่ขัดแย้งกับวัฒนธรรมของท่าน					
19	ท่านยินดีปรับปรุงกิจกรรมบางอย่างของท่านเพื่อสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม					
20	ท่านเห็นว่าการศึกษาวิถีการดำเนินชีวิตที่หลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในยุคโลกาภิวัตน์					
21	ท่านคิดว่าการศึกษาวัฒนธรรมต่างชาติเป็นเรื่องไม่จำเป็น					
22	ท่านเห็นว่านักศึกษามีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย จึงมีความสำคัญที่ท่านต้องศึกษาทำความเข้าใจวัฒนธรรมอื่น ๆ เพิ่มเติม					
23	ท่านคิดว่าไม่ควรเสียเวลากับการเรียนรู้ในวัฒนธรรมอื่นมากนัก					

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของท่าน				
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
24	แม้ว่าสภาพอากาศไม่เป็นใจต่อการเดินทางท่านก็จะเลือกการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อเรียนรู้ประวัติศาสตร์และความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม					
25	ท่านมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ ให้มากกว่านี้					
26	ท่านมีความสุขในการค้นคว้าและเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ					
ด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม						
27	ท่านอุทิศเวลาส่วนตัวให้นักศึกษาโดยไม่ได้หวังผลตอบแทนใด ว่าคุณจะมีความแตกต่างจากท่านก็ตาม					
28	ท่านถามไถ่พฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงของนักศึกษาต่างวัฒนธรรม แม้ในนอกเวลางานและหาแนวทางแก้ไข					
29	ท่านจะพยายามอธิบายและขยายความพร้อมยกตัวอย่างหากนักศึกษาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านสอน					
30	การรับประทานอาหารร่วมกับนักศึกษาเพื่อเลี้ยงฉลองในเทศกาลต่าง ๆ เป็นกิจกรรมที่ท่านปฏิบัติเสมอ					
31	การเข้าร่วมค่ายกิจกรรมในต่างจังหวัดกับนักศึกษาท่านรู้สึกไม่สนุก					
32	ท่านเต็มใจที่จะให้ความช่วยเหลือนักศึกษาทุกครั้งเมื่อเขาต้องการความช่วยเหลือ					
33	ปัจจุบันมีสิ่งยั่วยุทางสังคมมากมายที่อาจทำให้นักศึกษาดำเนินชีวิตในทางที่ผิดท่านก็พร้อมให้อภัยและโอกาสในการแก้ไข					
34	การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอน แนวปฏิบัติต่าง ๆ ตลอดจนวิธีการดำเนินชีวิตเป็นหนึ่งในภาระงานที่ท่านพร้อมปฏิบัติเสมอ					
35	ท่านพยายามเลือกใช้สื่อการสอนที่หลากหลายเพื่อช่วยให้นักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมเข้าใจมากขึ้น					

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของท่าน				
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
36	ท่านวางแผนการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษาแต่ละบุคคล					
37	ท่านจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดของผู้เรียนโดยไม่ขัดต่อวัฒนธรรมของนักศึกษาต่างชาติ					
38	ท่านจัดการเรียนการสอนโดยเน้นความร่วมมือไม่เน้นการแข่งขันระหว่างวัฒนธรรมเพื่อสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้มีความอบอุ่น					
39	ท่านให้คุณค่ากับทุกความคิดเห็นของนักศึกษาในทุกวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยและความสุขในการเรียน					
40	การจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนท่านจะส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักแก้ไขปัญหาและจัดการความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมในสถานการณ์จริง					
41	ปัจจุบันจำนวนนักศึกษาที่มีความหลากหลายวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นซึ่งมีความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันดังนั้นควรมีความยืดหยุ่นในการวัดผลสัมฤทธิ์การเรียน					
42	ท่านใช้การวัดและประเมินผลที่คำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของบุคคล					
43	ท่านมักจะติดตามประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาเป็นระยะ ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษา					

ขอขอบคุณค่ะ
 กัลญา โอภาสเสถียร
 ผู้วิจัย

ภาคผนวก ช

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัยแบบกึ่งโครงสร้าง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัยแบบกึ่งโครงสร้าง

เรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ
เพื่อสร้างรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ชื่อผู้วิจัย นางกัลญา โอภาสเสถียร นิสิตระดับดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาอุดมศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พันธ์ศักดิ์ พลสารมัย
ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

วันเดือนปี ที่สัมภาษณ์

เริ่มการสัมภาษณ์เวลาน. จบการสัมภาษณ์เวลา.....น.

ตอนที่ 1 วัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาตินำสู่การสร้างรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ความเป็นมา

สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ (Intercultural Competency of international faculty : ICCIF) ในงานวิจัยนี้ หมายถึง ความรู้ ทักษะ และ พฤติกรรมที่จะช่วยให้ อาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรนานาชาติสามารถดำเนินงานสอนในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้พัฒนาตัวบ่งชี้ ตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติโดยการวิเคราะห์สังเคราะห์จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาพัฒนาทดสอบความสอดคล้องจากข้อมูลจริงซึ่งเก็บข้อมูลจากอาจารย์หลักสูตรนานาชาติจำนวน 59 หลักสูตรนานาชาติ ใน 28 สถาบันอุดมศึกษาภาครัฐและในกำกับรัฐซึ่งได้รับการยืนยันด้วยสถิติวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่ 1 และ 2 ว่า ตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม 3 องค์ประกอบ 7 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) ด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ คือ ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา และ ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา 2) ด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ คือ ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา การเปิดใจยอมรับ

ความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา และการใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา 3) ด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และ การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีความเป็นองค์ประกอบและตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ได้อย่างดีมาก และสามารถใช้เป็นแบบวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติได้

การพัฒนารูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติใน 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ คือ ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา และ ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา 2) ด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ คือ ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา และการใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา และ 3) ด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และ การสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

ตอนที่ 2 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

แนวประเด็นคำถาม

1. ท่านหรือเพื่อนร่วมงาน พบประเด็นปัญหาอุปสรรคในการสอนนักศึกษานานาชาติ อย่างไรบ้าง เช่น การสื่อสารการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันทั้งในและนอกห้องเรียน การวางแผนการสอนและการวัดผลการเรียน
2. ท่านมีแนวคิดอย่างไร เกี่ยวกับ แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรนานาชาติ เช่น การให้อาจารย์ดูคลิปวิดีโอเกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม, การจัดอบรมสัมมนาให้ความรู้, จัดกิจกรรมกลุ่มอาจารย์นานาชาติแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประเด็นปัญหาต่าง ๆ ในการสอนนักศึกษานานาชาติ
3. ท่านมีแนวคิดอย่างไร หากมีการวัดสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อทราบระดับสมรรถนะฯ ก่อนการเริ่มกระบวนการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

4. ท่านมีแนวคิดอย่างไร ในการพัฒนาความรู้ความสามารถของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติเพื่อการสื่อสารกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นจากความเข้าใจผิดอันนำไปสู่ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม
5. ท่านมีแนวคิดอย่างไร ในการพัฒนาความรู้ความสามารถของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในการแสดงออกถึงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อนักศึกษานานาชาติ ได้แก่ ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรม , การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรม , การใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรม
6. ท่านมีแนวคิดอย่างไร ในการพัฒนาความรู้ความสามารถของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติในการปฏิบัติที่แสดงถึงความใส่ใจ มีเมตตา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นกัลยาณมิตรกับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ทั้งในและนอกห้องเรียน ในประเด็น ดังนี้ – การวางแผนการสอน - การออกแบบกิจกรรม - การวัดผลสัมฤทธิ์

ขอบคุณค่ะ
กัลญา โอภาสเสถียร นิสิตผู้วิจัย

แบบประเมิน (สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ)

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

คำชี้แจง

1. การวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรคุชกุ์บัณฑิต (สาขาวิชาอุดมศึกษาภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ซึ่งผู้วิจัยได้ออกแบบขึ้น โดยนำเนื้อหาจากตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติที่ผู้วิจัยศึกษาพัฒนาทดสอบความสอดคล้องจากข้อมูลจริงซึ่งเก็บข้อมูลจากอาจารย์หลักสูตรนานาชาติจำนวน 59 หลักสูตรนานาชาติใน 28 สถาบันอุดมศึกษาภาครัฐและในกำกับรัฐซึ่งได้รับการยืนยันด้วยสถิติวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่ 1 และ 2 ว่า ตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม 3 องค์ประกอบ 7 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) ด้านความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ คือ ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา และ ความรู้ความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา 2) ด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ คือ ความตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา การเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา และการใฝ่รู้ในความหลากหลายทางวัฒนธรรมของอาจารย์ในนักศึกษา 3) ด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และการสอนนักศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีความเป็นองค์ประกอบและตัวบ่งชี้สมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ได้อย่างดีมาก

2. การวิจัยนี้กำลังดำเนินการในขั้นของ การประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติเมื่อท่านได้อ่านเอกสารรูปแบบการพัฒนาฯ นี้แล้วนั้น ขอได้โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบการพัฒนาฯ และ ขอความอนุเคราะห์ส่งคืนแบบประเมินนี้มายัง ชื่อ และ ที่อยู่ ที่แนบมานี้

3. ข้อคำถามแบบประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ ประกอบด้วย 3 ส่วนด้วยกันคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำรูปแบบไปใช้พัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง แก้ไขเพื่อนำไปใช้ให้เกิดประสิทธิภาพ

หัวข้อที่ประเมิน	ความเหมาะสม					ความเป็นไปได้				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
2. การบรรลุวัตถุประสงค์ในการพัฒนาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์หลักสูตรนานาชาติ										
2.1 การพัฒนาความรู้ในการสื่อสารและความหลากหลายทางวัฒนธรรม										
ก. วิธีการที่ 1 การอบรมสัมมนา (Training)										
ข. วิธีการที่ 2 ประสบการณ์ห้องเรียนนานาชาติ (International Exposure)										
ค. วิธีการที่ 3 ให้คำปรึกษารายบุคคล (Individual Senior Coaching / Mentoring)										
ง. วิธีการที่ 4 ศูนย์ให้คำปรึกษาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (ICCF Therapy Center)										
จ. วิธีการที่ 5 ประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group)										
2.2 การพัฒนาด้านทัศนคติต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม										
ก. วิธีการที่ 1 การอบรมสัมมนา (Training)										
ข. วิธีการที่ 2 ประสบการณ์ห้องเรียนนานาชาติ (International Exposure)										
ค. วิธีการที่ 3 ให้คำปรึกษารายบุคคล (Individual Senior Coaching / Mentoring)										
ง. วิธีการที่ 4 ศูนย์ให้คำปรึกษาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (ICCF Therapy Center)										
จ. วิธีการที่ 5 ประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group)										
2.3 การพัฒนาด้านการปฏิสัมพันธ์และการสอนระหว่างวัฒนธรรม										
ก. วิธีการที่ 1 การอบรมสัมมนา (Training)										
ข. วิธีการที่ 2 ประสบการณ์ห้องเรียนนานาชาติ (International Exposure)										
ค. วิธีการที่ 3 ให้คำปรึกษารายบุคคล (Individual Senior Coaching / Mentoring)										
ง. วิธีการที่ 4 ศูนย์ให้คำปรึกษาสมรรถนะระหว่างวัฒนธรรม (ICCF Therapy Center)										
จ. วิธีการที่ 5 ประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group)										

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง แก้ไขเพื่อนำไปใช้ให้เกิดประสิทธิภาพ

รูปแบบ	ข้อเสนอแนะ
ก. วิธีการที่ 1 การอบรมสัมมนา (Training)	
ข. วิธีการที่ 2 ประสบการณ์ห้องเรียนนานาชาติ (International Exposure)	
ค. วิธีการที่ 3 ให้คำปรึกษารายบุคคล (Senior Coaching / Mentoring)	
ง. วิธีการที่ 4 ศูนย์ให้คำปรึกษาสมรรถนะระหว่าง วัฒนธรรม (ICCF Therapy Center)	
จ. วิธีการที่ 5 ประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group)	

ข้อเสนอแนะอื่น

.....
.....
.....

ขอขอบคุณค่ะ
กัลญา โภภาสเสถียร

Mplus VERSION 7
MUTHEN & MUTHEN
12/18/2018 8:43 PM
INPUT INSTRUCTIONS
TITLE: CFA MODEL
Data: FILE is Data.csv;
VARIABLE: NAMES ARE ICCK MULSK AWMULS OPMULS CURMULS PATIFMUL MULST;
USEVARIABLES ARE ICCK MULSK;
ANALYSIS: TYPE = GEN;
ESTIMATOR = MLR;
MODEL:
CMK by ICCK MULSK;

ICCK@0.1;
MULSK@0.15;
OUTPUT: STDYX MOD(0) FSCOEFF;
INPUT READING TERMINATED NORMALLY
CFA MODEL
SUMMARY OF ANALYSIS

Number of groups	1
Number of observations	289
Number of dependent variables	2
Number of independent variables	0
Number of continuous latent variables	1

Observed dependent variables
Continuous
ICCK MULSK
Continuous latent variables
CMK
Estimator MLR
Information matrix OBSERVED
Maximum number of iterations 1000
Convergence criterion 0.500D-04
Maximum number of steepest descent iterations 20

Input data file(s)
Data.csv
Input data format FREE

THE MODEL ESTIMATION TERMINATED NORMALLY
MODEL FIT INFORMATION

Number of Free Parameters	4
Loglikelihood	
H0 Value	-366.597
H0 Scaling Correction Factor for MLR	0.7708
H1 Value	-365.431
H1 Scaling Correction Factor for MLR	0.9324

Information Criteria
Akaike (AIC) 741.193

Bayesian (BIC)	755.859
Sample-Size Adjusted BIC	743.174
(n* = (n + 2) / 24)	

Chi-Square Test of Model Fit

Value	1.476*
Degrees of Freedom	1
P-Value	0.2244
Scaling Correction Factor for MLR	1.5791

* The chi-square value for MLM, MLMV, MLR, ULSMV, WLSM and WLSMV cannot be used for chi-square difference testing in the regular way. MLM, MLR and WLSM chi-square difference testing is described on the Mplus website. MLMV, WLSMV, and ULSMV difference testing is done using the DIFFTEST option.

RMSEA (Root Mean Square Error Of Approximation)

Estimate	0.041
90 Percent C.I.	0.000 0.168
Probability RMSEA <= .05	0.377

CFI/TLI

CFI	0.994
TLI	0.994

Chi-Square Test of Model Fit for the Baseline Model

Value	82.536
Degrees of Freedom	1
P-Value	0.0000

SRMR (Standardized Root Mean Square Residual)

Value	0.076
-------	-------

MODEL RESULTS

	Estimate	S.E.	Est./S.E.	Two-Tailed P-Value
CMK BY				
ICCK	1.000	0.000	999.000	999.000
MULSK	1.060	0.081	13.065	0.000
Intercepts				
ICCK	3.935	0.028	141.279	0.000
MULSK	3.827	0.031	121.878	0.000
Variances				
CMK	0.129	0.015	8.782	0.000

Residual Variances				
ICCK	0.100	0.000	999.000	999.000
MULSK	0.150	0.000	999.000	999.000

STANDARDIZED MODEL RESULTS
STDYX Standardization

	Estimate	S.E.	Est./S.E.	Two-Tailed P-Value
CMK BY				
ICCK	0.751	0.019	40.289	0.000
MULSK	0.702	0.021	33.856	0.000
Intercepts				
ICCK	8.216	0.282	29.133	0.000
MULSK	7.042	0.211	33.346	0.000
Variances				
CMK	1.000	0.000	999.000	999.000
Residual Variances				
ICCK	0.436	0.028	15.571	0.000
MULSK	0.508	0.029	17.466	0.000
R-SQUARE				
Observed Variable	Estimate	S.E.	Est./S.E.	Two-Tailed P-Value
ICCK	0.564	0.028	20.144	0.000
MULSK	0.492	0.029	16.928	0.000

QUALITY OF NUMERICAL RESULTS

Condition Number for the Information Matrix 0.114E-01
(ratio of smallest to largest eigenvalue)

MODEL MODIFICATION INDICES

NOTE: Modification indices for direct effects of observed dependent variables regressed on covariates may not be included. To include these, request MODINDICES (ALL).

Minimum M.I. value for printing the modification index 0.000

M.I. E.P.C. Std E.P.C. StdYX E.P.C.

WITH Statements

MULSK WITH ICCK 1.355 0.015 0.015 0.123

Variances/Residual Variances

ICCK	1.355	-0.028	-0.028	-0.124
MULSK	1.355	-0.032	-0.032	-0.108

SUMMARY OF FACTOR SCORES

FACTOR SCORE INFORMATION (COMPLETE-DATA PATTERN)

FACTOR SCORE COEFFICIENTS

	ICCK	MULSK
CMK	0.396	0.280

POSTERIOR COVARIANCE MATRIX FOR ESTIMATED FACTOR SCORES
(SQUARED S.E.S ON THE DIAGONAL)

CMK	CMK
CMK	0.040

DIAGRAM INFORMATION

Use View Diagram under the Diagram menu in the Mplus Editor to view the diagram.

If running Mplus from the Mplus Diagrammer, the diagram opens automatically.

Beginning Time: 20:43:03

Ending Time: 20:43:03

Elapsed Time: 00:00:00

MUTHEN & MUTHEN

3463 Stoner Ave.

Los Angeles, CA 90066

Tel: (310) 391-9971

Fax: (310) 391-8971

Web: www.StatModel.com

Support: Support@StatModel.com

Copyright (c) 1998-2012 Muthen & Muthen

Mplus VERSION 7

MUTHEN & MUTHEN

12/18/2018 8:46 PM

INPUT INSTRUCTIONS

TITLE: CFA MODEL

Data: FILE is Data.csv;

VARIABLE: NAMES ARE ICCK MULSK AWMULS OPMULS CURMULS PATIFMUL MULST;

USEVARIABLES ARE AWMULS OPMULS CURMULS;

ANALYSIS: TYPE = GEN;

ESTIMATOR = MLR;

MODEL:

AMC by AWMULS OPMULS CURMULS;

OPMULS@0.15;

OUTPUT: STDYX MOD(0) FSCOEf;

INPUT READING TERMINATED NORMALLY

CFA MODEL

SUMMARY OF ANALYSIS

Number of groups	1
Number of observations	289
Number of dependent variables	3
Number of independent variables	0
Number of continuous latent variables	1
Observed dependent variables	

Continuous
 AWMULS OPMULS CURMULS

Continuous latent variables
 AMC

Estimator	MLR
Information matrix	OBSERVED
Maximum number of iterations	1000
Convergence criterion	0.500D-04
Maximum number of steepest descent iterations	20

Input data file(s)
 Data.csv

Input data format FREE

THE MODEL ESTIMATION TERMINATED NORMALLY
 MODEL FIT INFORMATION

Number of Free Parameters	8
Loglikelihood	

H0 Value	-638.952
H0 Scaling Correction Factor for MLR	1.0687
H1 Value	-637.919
H1 Scaling Correction Factor for MLR	1.1016

Information Criteria

Akaike (AIC)	1293.905
Bayesian (BIC)	1323.236
Sample-Size Adjusted BIC	1297.867
(n* = (n + 2) / 24)	

Chi-Square Test of Model Fit

Value	1.514*
Degrees of Freedom	1
P-Value	0.2185
Scaling Correction Factor for MLR	1.3646

* The chi-square value for MLM, MLMV, MLR, ULSMV, WLSM and WLSMV cannot be used for chi-square difference testing in the regular way. MLM, MLR and WLSM chi-square difference testing is described on the Mplus website. MLMV, WLSMV, and ULSMV difference testing is done using the DIFFTEST option.

RMSEA (Root Mean Square Error Of Approximation)

Estimate	0.042	
90 Percent C.I.	0.000	0.169
Probability RMSEA <= .05	0.371	

CFI/TLI

CFI	0.996
TLI	0.987

Chi-Square Test of Model Fit for the Baseline Model

Value	118.638
Degrees of Freedom	3
P-Value	0.0000

SRMR (Standardized Root Mean Square Residual)

Value	0.030
-------	-------

MODEL RESULTS

	Estimate	S.E.	Est./S.E.	Two-Tailed P-Value
AMC BY				
AWMULS	1.000	0.000	999.000	999.000
OPMULS	1.616	0.201	8.058	0.000
CURMULS	1.460	0.263	5.543	0.000
Intercepts				
AWMULS	3.768	0.031	122.850	0.000
OPMULS	4.079	0.034	118.456	0.000
CURMULS	3.960	0.033	118.421	0.000
Variances				
AMC	0.077	0.020	3.846	0.000
Residual Variances				
AWMULS	0.195	0.017	11.782	0.000
OPMULS	0.150	0.000	999.000	999.000
CURMULS	0.160	0.031	5.192	0.000

STANDARDIZED MODEL RESULTS

STDYX Standardization

	Estimate	S.E.	Est./S.E.	Two-Tailed P-Value
AMC BY				
AWMULS	0.531	0.055	9.624	0.000
OPMULS	0.756	0.020	37.259	0.000
CURMULS	0.711	0.068	10.503	0.000
Intercepts				
AWMULS	7.227	0.311	23.234	0.000
OPMULS	6.894	0.265	26.053	0.000
CURMULS	6.966	0.268	26.030	0.000

Variances

AMC	1.000	0.000	999.000	999.000
Residual Variances				
AWMULS	0.718	0.059	12.271	0.000
OPMULS	0.429	0.031	13.969	0.000
CURMULS	0.495	0.096	5.147	0.000

R-SQUARE

Observed Variable	Estimate	S.E.	Est./S.E.	Two-Tailed P-Value
AWMULS	0.282	0.059	4.812	0.000
OPMULS	0.571	0.031	18.630	0.000
CURMULS	0.505	0.096	5.252	0.000

QUALITY OF NUMERICAL RESULTS

Condition Number for the Information Matrix 0.948E-03
(ratio of smallest to largest eigenvalue)

MODEL MODIFICATION INDICES

NOTE: Modification indices for direct effects of observed dependent variables regressed on covariates may not be included. To include these, request MODINDICES (ALL).

Minimum M.I. value for printing the modification index 0.000

	M.I.	E.P.C.	Std E.P.C.	StdYX E.P.C.
WITH Statements				
OPMULS WITH AWMULS	1.440	0.026	0.026	0.149
CURMULS WITH AWMULS	1.440	-0.023	-0.023	-0.131
CURMULS WITH OPMULS	1.440	0.037	0.037	0.241

Variances/Residual Variances

OPMULS	1.440	-0.041	-0.041	-0.118
--------	-------	--------	--------	--------

SUMMARY OF FACTOR SCORES

FACTOR SCORE INFORMATION (COMPLETE-DATA PATTERN)

	FACTOR SCORE COEFFICIENTS		
	AWMULS	OPMULS	CURMULS
AMC	0.105	0.220	0.187

POSTERIOR COVARIANCE MATRIX FOR ESTIMATED FACTOR SCORES
(SQUARED S.E.S ON THE DIAGONAL)

AMC

AMC	0.020
-----	-------

DIAGRAM INFORMATION

Use View Diagram under the Diagram menu in the Mplus Editor to view the diagram.

If running Mplus from the Mplus Diagrammer, the diagram opens automatically.

Beginning Time: 20:46:51
Ending Time: 20:46:51
Elapsed Time: 00:00:00

MUTHEN & MUTHEN
3463 Stoner Ave.
Los Angeles, CA 90066

Tel: (310) 391-9971
Fax: (310) 391-8971
Web: www.StatModel.com
Support: Support@StatModel.com

Copyright (c) 1998-2012 Muthen & Muthen

Mplus VERSION 7
MUTHEN & MUTHEN
12/18/2018 9:04 PM
INPUT INSTRUCTIONS
TITLE: CFA MODEL

Data: FILE is Data.csv;
VARIABLE: NAMES ARE ICCK MULSK AWMULS OPMULS CURMULS PATIFMUL MULST;
USEVARIABLES ARE PATIFMUL MULST;
ANALYSIS: TYPE = GEN;
ESTIMATOR = MLR;
MODEL:
PTMS by PATIFMUL MULST;
PATIFMUL@.07;
MULST@.177;
OUTPUT: STDYX MOD(0) FSCOEF;
INPUT READING TERMINATED NORMALLY
CFA MODEL

SUMMARY OF ANALYSIS

Number of groups	1
Number of observations	289
Number of dependent variables	2
Number of independent variables	0
Number of continuous latent variables	1
Observed dependent variables	

Continuous	
PATIFMUL	MULST
Continuous latent variables	
PTMS	
Estimator	MLR

Information matrix	OBSERVED
Maximum number of iterations	1000
Convergence criterion	0.500D-04
Maximum number of steepest descent iterations	20

Input data file(s)
Data.csv

Input data format FREE
THE MODEL ESTIMATION TERMINATED NORMALLY
MODEL FIT INFORMATION
Number of Free Parameters 4
Loglikelihood

H0 Value	-402.969
H0 Scaling Correction Factor for MLR	0.7733
H1 Value	-401.572
H1 Scaling Correction Factor for MLR	0.8592

Information Criteria

Akaike (AIC)	813.937
Bayesian (BIC)	828.603
Sample-Size Adjusted BIC ($n^* = (n + 2) / 24$)	815.918

Chi-Square Test of Model Fit

Value	2.323*
Degrees of Freedom	1
P-Value	0.1275
Scaling Correction Factor for MLR	1.2027

* The chi-square value for MLM, MLMV, MLR, ULSMV, WLSM and WLSMV cannot be used for chi-square difference testing in the regular way. MLM, MLR and WLSM chi-square difference testing is described on the Mplus website. MLMV, WLSMV, and ULSMV difference testing is done using the DIFFTEST option.

RMSEA (Root Mean Square Error Of Approximation)

Estimate	0.068
90 Percent C.I.	0.000 0.186
Probability RMSEA <= .05	0.259

CFI/TLI

CFI	0.990
TLI	0.990

Chi-Square Test of Model Fit for the Baseline Model

Value	132.946
Degrees of Freedom	1
P-Value	0.0000

SRMR (Standardized Root Mean Square Residual)

Value	0.092
-------	-------

MODEL RESULTS

	Estimate	S.E.	Est./S.E.	Two-Tailed P-Value
PTMS BY				
PATIFMUL	1.000	0.000	999.000	999.000
MULST	0.857	0.051	16.720	0.000
Intercepts				
PATIFMUL	3.750	0.032	117.899	0.000
MULST	4.061	0.033	121.377	0.000
Variances				
PTMS	0.224	0.020	11.112	0.000
Residual Variances				
PATIFMUL	0.070	0.000	999.000	999.000
MULST	0.177	0.000	999.000	999.000

STANDARDIZED MODEL RESULTS

STDYX Standardization

	Estimate	S.E.	Est./S.E.	Two-Tailed P-Value
PTMS BY				
PATIFMUL	0.873	0.009	93.480	0.000
MULST	0.694	0.020	35.361	0.000
Intercepts				
PATIFMUL	6.911	0.250	27.695	0.000
MULST	6.947	0.199	34.893	0.000
Variances				
PTMS	1.000	0.000	999.000	999.000
Residual Variances				
PATIFMUL	0.238	0.016	14.578	0.000
MULST	0.518	0.027	18.996	0.000

R-SQUARE

Observed Variable	Estimate	S.E.	Est./S.E.	Two-Tailed P-Value
PATIFMUL	0.762	0.016	46.740	0.000
MULST	0.482	0.027	17.681	0.000

QUALITY OF NUMERICAL RESULTS

Condition Number for the Information Matrix 0.264E-
01
(ratio of smallest to largest eigenvalue)

MODEL MODIFICATION INDICES

NOTE: Modification indices for direct effects of observed dependent variables regressed on covariates may not be included. To include these, request MODINDICES (ALL).

Minimum M.I. value for printing the modification index 0.000

	M.I.	E.P.C.	Std E.P.C.	StdYX E.P.C.
WITH Statements				

MULST	WITH PATIFMUL	2.115	0.018	0.018	0.159
-------	---------------	-------	-------	-------	-------

Variances/Residual Variances

PATIFMUL	2.115	-0.041	-0.041	-0.140
MULST	2.115	-0.030	-0.030	-0.089

SUMMARY OF FACTOR SCORES

FACTOR SCORE INFORMATION (COMPLETE-DATA PATTERN)

FACTOR SCORE COEFFICIENTS

	PATIFMUL	MULST
PTMS	0.624	0.211

POSTERIOR COVARIANCE MATRIX FOR ESTIMATED FACTOR SCORES
(SQUARED S.E.S ON THE DIAGONAL)

PTMS

PTMS	0.044
------	-------

DIAGRAM INFORMATION

Use View Diagram under the Diagram menu in the Mplus Editor to view the diagram.

If running Mplus from the Mplus Diagrammer, the diagram opens automatically.

Beginning Time: 21:04:58

Ending Time: 21:04:58

Elapsed Time: 00:00:00

MUTHEN & MUTHEN

3463 Stoner Ave.

Los Angeles, CA 90066

Tel: (310) 391-9971

Fax: (310) 391-8971

Web: www.StatModel.com

Support: Support@StatModel.com

Copyright (c) 1998-2012 Muthen & Muthen

การวิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันอันดับหนึ่ง

DATE: 11/26/2018

TIME: 22:26

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. Jöreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by

Scientific Software International, Inc.

7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100

Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-

2005

Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file
C:\Users\Admin\Desktop\CFA5\CFA5.LPJ:

TI
 !DA NI=7 NO=289 MA=CM
 SY='C:\Users\Admin\Desktop\CFA5\CFA5.DSF'
 MO NY=7 NK=1 NE=3 BE=FU GA=FI PS=SY TE=SY
 LE
 CMK AMC PTMS
 LK
 ICCIF
 FR LY(2,1) LY(4,2) LY(5,2) LY(7,3) GA(1,1) GA(2,1) GA(3,1)
 TE(4,2) TE(5,3)
 FR TE(5,4) TE(7,3) TE(7,5)
 VA 0.41 LY(1,1)
 VA 0.25 LY(3,2)
 VA 0.43 LY(6,3)
 PD
 OU AM RS EF FS SS SC

TI
 Number of Input Variables 7
 Number of Y - Variables 7
 Number of X - Variables 0
 Number of ETA - Variables 3
 Number of KSI - Variables 1
 Number of Observations 289

TI
 Covariance Matrix

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
CURMULS	PATIFMUL			
---	-----	-----	-----	-----
---	-----			

ICCK	0.22				
MULSK	0.15	0.29			
AWMULS	0.10	0.08	0.27		
OPMULS	0.15	0.10	0.13	0.34	
CURMULS	0.17	0.15	0.10	0.19	
0.32					
PATIFMUL	0.13	0.12	0.10	0.17	
0.20	0.29				
MULST	0.15	0.14	0.09	0.21	
0.19	0.20				

Covariance Matrix

		MULST		

MULST		0.32		
TI				
Parameter Specifications				
		LAMBDA-Y		
		CMK	AMC	PTMS
		-----	-----	-----
ICCK		0	0	0
MULSK		1	0	0
AWMULS		0	0	0
OPMULS		0	2	0
CURMULS		0	3	0
PATIFMUL		0	0	0
MULST		0	0	4

GAMMA CHULALONGKORN UNIVERSITY

		ICCIF

CMK		5
AMC		6
PTMS		7

PSI

		CMK	AMC	PTMS
		-----	-----	-----
		8	9	10

THETA-EPS

		ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
CURMULS	PATIFMUL				

11	ICCK	11			
	MULSK	0	12		
	AWMULS	0	0	13	
	OPMULS	0	14	0	15
	CURMULS	0	0	16	17
18	PATIFMUL	0	0	0	0
0	19	MULST	0	0	20
21	0				

THETA-EPS

	MULST
MULST	22

TI

Number of Iterations = 34

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y

	CMK	AMC	PTMS
ICCK	0.41	- -	- -
MULSK	0.37 (0.03) 11.03	- -	- -
AWMULS	- -	0.25	- -
OPMULS	- -	0.41 (0.05) 7.92	- -
CURMULS	- -	0.46 (0.06) 7.62	- -
PATIFMUL	- -	- -	0.43
MULST	- -	- -	0.51 (0.04) 13.17

GAMMA

	ICCIF
CMK	0.81 (0.06) 13.15
AMC	1.10 (0.14) 8.00
PTMS	0.88 (0.07) 12.91

Covariance Matrix of ETA and KSI

	CMK	AMC	PTMS	ICCIF
CMK	0.94			
AMC	0.90	1.28		
PTMS	0.72	0.97	0.90	
ICCIF	0.81	1.10	0.88	1.00

PHI

ICCIF
1.00

PSI

Note: This matrix is diagonal.

CMK	AMC	PTMS
0.28 (0.07) 3.78	0.07 (0.14) 0.50	0.11 (0.06) 1.99

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

CMK	AMC	PTMS
0.70	0.94	0.87

MULST

 MULST 0.09
 (0.01)
 5.94

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
CURMULS	0.70	0.46	0.29	0.63
PATIFMUL	0.56			

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

MULST

 0.73

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 6
 Minimum Fit Function Chi-Square = 3.46 (P = 0.75)
 Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 3.48 (P = 0.75)
 Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 0.0
 90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 5.09)
 Minimum Fit Function Value = 0.012
 Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.0
 90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.018)
 Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0
 90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.054)
 P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 0.94
 Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 0.17
 90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.17 ; 0.19)
 ECVI for Saturated Model = 0.19

ECVI for Independence Model = 5.28

Chi-Square for Independence Model with 21 Degrees of Freedom = 1506.75

Independence AIC = 1520.75
 Model AIC = 47.48
 Saturated AIC = 56.00
 Independence CAIC = 1553.41
 Model CAIC = 150.14
 Saturated CAIC = 186.66

Normed Fit Index (NFI) = 1.00
 Non-Normed Fit Index (NNFI) = 1.01
 Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.29
 Comparative Fit Index (CFI) = 1.00
 Incremental Fit Index (IFI) = 1.00
 Relative Fit Index (RFI) = 0.99

Critical N (CN) = 1400.28

Root Mean Square Residual (RMR) = 0.0032
 Standardized RMR = 0.012
 Goodness of Fit Index (GFI) = 1.00
 Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) =

0.98

Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) =

0.21

TI

Fitted Covariance Matrix

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
CURMULS	0.22	0.14	0.09	0.15
PATIFMUL	0.13	0.29	0.08	0.10
MULST	0.15	0.10	0.27	0.34
MULST	0.17	0.16	0.13	0.19
MULST	0.32	0.12	0.10	0.17
MULST	0.19	0.15	0.09	0.21
MULST	0.19	0.20		

Fitted Covariance Matrix

MULST

OPMULS	-0.44	0.46	0.13	-0.94	
CURMULS	0.21	-0.70	0.41	0.21	
0.41					
PATIFMUL	-0.11	0.82	-1.14	-0.22	
0.52	- -				
MULST	-1.29	0.84	-1.07	-0.09	-
0.11	0.80				

Standardized Residuals

MULST

MULST 0.80

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual = -1.29
Median Standardized Residual = 0.07
Largest Standardized Residual = 1.37

Stemleaf Plot

- 1|311
- 0|97
- 0|442111000
0|12244
0|55558888
1|4

Standardized Residuals

TI

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for LAMBDA-Y

	CMK	AMC	PTMS
	-----	-----	-----
ICCK	- -	1.69	1.69
MULSK	- -	1.69	1.69
AWMULS	1.35	- -	1.35
OPMULS	0.24	- -	0.24
CURMULS	0.06	- -	0.06
PATIFMUL	0.16	0.16	- -
MULST	0.16	0.16	- -

Expected Change for LAMBDA-Y

	CMK	AMC	PTMS
	-----	-----	-----
ICCK	- -	0.53	-0.27
MULSK	- -	-0.49	0.25

AWMULS	0.13	- -	-0.35
OPMULS	-0.06	- -	0.15
CURMULS	-0.03	- -	0.08
PATIFMUL	0.04	-0.20	- -
MULST	-0.04	0.24	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	CMK	AMC	PTMS
	-----	-----	-----
ICCK	- -	0.60	-0.26
MULSK	- -	-0.55	0.23
AWMULS	0.13	- -	-0.33
OPMULS	-0.05	- -	0.14
CURMULS	-0.03	- -	0.08
PATIFMUL	0.04	-0.22	- -
MULST	-0.04	0.27	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	CMK	AMC	PTMS
	-----	-----	-----
ICCK	- -	1.27	-0.54
MULSK	- -	-1.03	0.44
AWMULS	0.24	- -	-0.63
OPMULS	-0.09	- -	0.24
CURMULS	-0.05	- -	0.14
PATIFMUL	0.07	-0.41	- -
MULST	-0.08	0.47	- -

No Non-Zero Modification Indices for BETA

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

No Non-Zero Modification Indices for PSI

Modification Indices for THETA-EPS

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
	-----	-----	-----	-----
CURMULS	PATIFMUL			
	-----	-----	-----	-----
ICCK	- -			
MULSK	- -	- -		
AWMULS	1.79	0.20	- -	
OPMULS	0.24	- -	- -	- -
CURMULS	0.46	1.12	- -	- -
PATIFMUL	0.04	0.47	1.35	0.00
0.06	- -			

MULST	0.72	0.46	- -	0.16	-
-	-	-	-	-	-

Modification Indices for THETA-EPS

MULST	-----
MULST	- -

Expected Change for THETA-EPS

CURMULS	PATIFMUL	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
ICCK	- -	- -	- -	- -	- -	- -
MULSK	- -	- -	- -	- -	- -	- -
AWMULS	0.01	-0.01	- -	- -	- -	- -
OPMULS	-0.01	- -	- -	- -	- -	- -
CURMULS	0.01	-0.01	- -	- -	- -	- -
-	-	-	-	-	-	-
PATIFMUL	0.00	0.01	-0.02	0.00	0.00	0.00
0.00	- -	- -	- -	- -	- -	- -
MULST	-0.01	0.01	- -	0.01	0.01	-
-	-	-	-	-	-	-

Expected Change for THETA-EPS

MULST	-----
MULST	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

CURMULS	PATIFMUL	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
ICCK	- -	- -	- -	- -	- -	- -
MULSK	- -	- -	- -	- -	- -	- -
AWMULS	0.06	-0.02	- -	- -	- -	- -
OPMULS	-0.02	- -	- -	- -	- -	- -
CURMULS	0.03	-0.04	- -	- -	- -	- -
-	-	-	-	-	-	-
PATIFMUL	-0.01	0.02	-0.06	0.00	0.00	0.00
0.01	- -	- -	- -	- -	- -	- -
MULST	-0.03	0.03	- -	0.02	0.02	-
-	-	-	-	-	-	-

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

MULST	-----
-------	-------

MULST - -

Maximum Modification Index is 1.79 for Element (3, 1) of THETA-EPS

TI

Factor Scores Regressions

ETA

		ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
CURMULS	PATIFMUL				
0.38	CMK	0.87	0.40	0.10	0.23
1.23	AMC	-0.10	0.09	0.36	0.54
0.67	PTMS	-0.03	0.03	0.24	0.19
		0.19			

ETA

MULST

CMK	0.18
AMC	0.46
PTMS	0.72

TI

Standardized Solution

LAMBDA-Y

	CMK	AMC	PTMS
ICCK	0.40	- -	- -
MULSK	0.36	- -	- -
AWMULS	- -	0.28	- -
OPMULS	- -	0.46	- -
CURMULS	- -	0.53	- -
PATIFMUL	- -	- -	0.41
MULST	- -	- -	0.49

GAMMA

ICCIF

CMK	0.84
AMC	0.97
PTMS	0.93

Correlation Matrix of ETA and KSI

	CMK	AMC	PTMS	ICCIF
CMK	1.00			
AMC	0.82	1.00		
PTMS	0.78	0.91	1.00	
ICCIF	0.84	0.97	0.93	1.00

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	CMK	AMC	PTMS
	0.30	0.06	0.13

TI

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

	CMK	AMC	PTMS
ICCK	0.84	- -	- -
MULSK	0.68	- -	- -
AWMULS	- -	0.54	- -
OPMULS	- -	0.79	- -
CURMULS	- -	0.92	- -
PATIFMUL	- -	- -	0.75
MULST	- -	- -	0.85

GAMMA

	ICCIF
CMK	0.84
AMC	0.97
PTMS	0.93

Correlation Matrix of ETA and KSI

	CMK	AMC	PTMS	ICCIF
CMK	1.00			
AMC	0.82	1.00		
PTMS	0.78	0.91	1.00	
ICCIF	0.84	0.97	0.93	1.00

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	CMK	AMC	PTMS		
	-----	-----	-----		
	0.30	0.06	0.13		
THETA-EPS					
	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS	
CURMULS	PATIFMUL				
	-----	-----	-----	-----	-----
--	-----				
	ICCK	0.30			
	MULSK	- -	0.54		
	AWMULS	- -	- -	0.71	
	OPMULS	- -	-0.11	- -	0.37
	CURMULS	- -	- -	-0.16	-0.18
0.15					
	PATIFMUL	- -	- -	- -	- -
-	0.44				
	MULST	- -	- -	-0.12	- -
0.12		- -			

THETA-EPS

	MULST

MULST	0.27

TI

Total and Indirect Effects

Total Effects of X on ETA

	ICCIF

CMK	0.81
	(0.06)
	13.15
AMC	1.10
	(0.14)
	8.00
PTMS	0.88
	(0.07)
	12.91

BETA*BETA' is not Pos. Def., Stability Index cannot be Computed

Total Effects of ETA on Y

	CMK	AMC	PTMS
	-----	-----	-----
ICCK	0.41	- -	- -
MULSK	0.37 (0.03) 11.03	- -	- -
AWMULS	- -	0.25	- -
OPMULS	- -	0.41 (0.05) 7.92	- -
CURMULS	- -	0.46 (0.06) 7.62	- -
PATIFMUL	- -	- -	0.43
MULST	- -	- -	0.51 (0.04) 13.17

Total Effects of X on Y

	ICCIF

ICCK	0.33 (0.03) 13.15
MULSK	0.30 (0.03) 10.13
AWMULS	0.28 (0.03) 8.00
OPMULS	0.45 (0.03) 13.72
CURMULS	0.51 (0.03) 16.59
PATIFMUL	0.38 (0.03)

	12.91
MULST	0.45
	(0.03)
	14.49

TI

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of X on ETA

	ICCIF
CMK	0.84
AMC	0.97
PTMS	0.93

Standardized Total Effects of ETA on Y

	CMK	AMC	PTMS
ICCK	0.40	- -	- -
MULSK	0.36	- -	- -
AWMULS	- -	0.28	- -
OPMULS	- -	0.46	- -
CURMULS	- -	0.53	- -
PATIFMUL	- -	- -	0.41
MULST	- -	- -	0.49

Completely Standardized Total Effects of ETA on Y

	CMK	AMC	PTMS
ICCK	0.84	- -	- -
MULSK	0.68	- -	- -
AWMULS	- -	0.54	- -
OPMULS	- -	0.79	- -
CURMULS	- -	0.92	- -
PATIFMUL	- -	- -	0.75
MULST	- -	- -	0.85

Standardized Total Effects of X on Y

	ICCIF
ICCK	0.33
MULSK	0.30
AWMULS	0.28
OPMULS	0.45
CURMULS	0.51

PATIFMUL	0.38
MULST	0.45

Completely Standardized Total Effects of X on Y

	ICCIF

ICCK	0.70
MULSK	0.57
AWMULS	0.53
OPMULS	0.77
CURMULS	0.90
PATIFMUL	0.70
MULST	0.80

Time used: 0.078 Seconds

การวิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันอันดับสอง

DATE: 11/26/2018

TIME: 22:31

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. Jöreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by

Scientific Software International, Inc.

7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100

Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-

2005

Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file
C:\Users\Admin\Desktop\CFA4\CFA4.LPJ:

TI

!DA NI=7 NO=289 MA=CM

SY='C:\Users\Admin\Desktop\CFA4\CFA4.DSF'

MO NX=7 NK=3 TD=SY

LK

CMK AMC PTMS

FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,2) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,3) LX(7,3)

TD(4,2) TD(5,3)

FR TD(5,4) TD(7,3) TD(7,5)

PD

OU AM RS EF FS SS SC

TI

Number of Input Variables 7

Number of Y - Variables 0

Number of X - Variables 7

Number of ETA - Variables 0

Number of KSI - Variables 3

Number of Observations 289

TI

Covariance Matrix

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS	
CURMULS	PATIFMUL				
	-----	-----	-----	-----	-----
--	-----				
	ICCK	0.22			
	MULSK	0.15	0.29		
	AWMULS	0.10	0.08	0.27	
	OPMULS	0.15	0.10	0.13	0.34
	CURMULS	0.17	0.15	0.10	0.19
0.32					

PATIFMUL	0.13	0.12	0.10	0.17
0.20	0.29			
MULST	0.15	0.14	0.09	0.21
0.19	0.20			

Covariance Matrix

	MULST

MULST	0.32

TI

Parameter Specifications

LAMBDA-X

	CMK	AMC	PTMS
	-----	-----	-----
ICCK	1	0	0
MULSK	2	0	0
AWMULS	0	3	0
OPMULS	0	4	0
CURMULS	0	5	0
PATIFMUL	0	0	6
MULST	0	0	7

PHI

	CMK	AMC	PTMS
	-----	-----	-----
CMK	0		
AMC	8	0	
PTMS	9	10	0

THETA-DELTA

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
	-----	-----	-----	-----
CURMULS				
	PATIFMUL			
	-----	-----	-----	-----
11	ICCK			
	MULSK	12		
	AWMULS	0	13	
	OPMULS	14	0	15
	CURMULS	0	16	17
18				
	PATIFMUL	0	0	0
0	19			
	MULST	0	0	20
21	0			

THETA-DELTA

	MULST

MULST	22

TI

Number of Iterations = 12

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-X

	CMK	AMC	PTMS

ICCK	0.40 (0.03) 15.28	- -	- -
MULSK	0.36 (0.03) 12.06	- -	- -
AWMULS	- -	0.28 (0.03) 8.93	- -
OPMULS	- -	0.46 (0.04) 12.48	- -
CURMULS	- -	0.53 (0.04) 12.38	- -
PATIFMUL	- -	- -	0.41 (0.03) 14.08
MULST	- -	- -	0.49 (0.03) 16.30

PHI

	CMK	AMC	PTMS

CMK	1.00		
AMC	0.82 (0.06) 14.33	1.00	

PTMS	0.78	0.91	1.00		
	(0.04)	(0.06)			
	17.54	15.98			
THETA-DELTA					
	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS	
CURMULS	PATIFMUL				
	-----	-----	-----	-----	-----
ICCK	0.07				
	(0.01)				
	5.69				
MULSK	- -	0.15			
		(0.02)			
		9.89			
AWMULS	- -	- -	0.19		
			(0.02)		
			10.75		
OPMULS	- -	-0.04	- -	0.13	
		(0.01)		(0.02)	
		-3.14		5.23	
CURMULS	- -	- -	-0.05	-0.06	
0.05			(0.02)	(0.03)	
(0.03)			-2.71	-2.08	
1.36					
PATIFMUL	- -	- -	- -	- -	-
-	0.13				
(0.01)					
9.47					
MULST	- -	- -	-0.03	- -	-
0.04	- -		(0.01)		
(0.01)			-2.90		-
3.17					
THETA-DELTA					
	MULST				

MULST	0.09				

(0.01)
5.94

Squared Multiple Correlations for X - Variables

CURMULS	PATIFMUL	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
0.85	0.56	0.70	0.46	0.29	0.63

Squared Multiple Correlations for X - Variables

MULST

0.73

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 6

Minimum Fit Function Chi-Square = 3.46 (P =

0.75)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 3.48

(P = 0.75)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) =

0.0

90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ;

5.09)

Minimum Fit Function Value = 0.012

Population Discrepancy Function Value (F0) =

0.0

90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ;

0.018)

Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA)

= 0.0

90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ;

0.054)

P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) =

0.94

Expected Cross-Validation Index (ECVI) =

0.17

90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.17 ;

0.19)

ECVI for Saturated Model = 0.19

ECVI for Independence Model = 5.28

Chi-Square for Independence Model with 21 Degrees of
Freedom = 1506.75

Independence AIC = 1520.75

Model AIC = 47.48
 Saturated AIC = 56.00
 Independence CAIC = 1553.41
 Model CAIC = 150.14
 Saturated CAIC = 186.66

Normed Fit Index (NFI) = 1.00
 Non-Normed Fit Index (NNFI) = 1.01
 Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.29
 Comparative Fit Index (CFI) = 1.00
 Incremental Fit Index (IFI) = 1.00
 Relative Fit Index (RFI) = 0.99

Critical N (CN) = 1400.28

Root Mean Square Residual (RMR) = 0.0032
 Standardized RMR = 0.012
 Goodness of Fit Index (GFI) = 1.00
 Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) =
 Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) =

0.98
 0.21
 TI

Fitted Covariance Matrix

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
CURMULS				
PATIFMUL				
ICCK	0.22			
MULSK	0.14	0.29		
AWMULS	0.09	0.08	0.27	
OPMULS	0.15	0.10	0.13	0.34
CURMULS	0.17	0.16	0.10	0.19
PATIFMUL	0.13	0.12	0.10	0.17
MULST	0.29	0.15	0.14	0.21
MULST	0.20			

Fitted Covariance Matrix

	MULST
MULST	0.32

Fitted Residuals

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
CURMULS				
PATIFMUL				

ICCK	0.00			
MULSK	0.00	0.00		
AWMULS	0.01	0.00	0.00	
OPMULS	0.00	0.00	0.00	0.00
CURMULS	0.00	0.00	0.00	0.00
0.00				
PATIFMUL	0.00	0.01	-0.01	0.00
0.00	0.00			
MULST	0.00	0.01	0.00	0.00
0.00	0.00			

Fitted Residuals

	MULST

MULST	0.00

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -0.01
 Median Fitted Residual = 0.00
 Largest Fitted Residual = 0.01

Stemleaf Plot

```

- 8 | 3
- 6 |
- 4 | 9
- 2 | 53
- 0 | 5396311000
0 | 13334458248
2 |
4 | 9
6 | 8
8 | 9
    
```


Standardized Residuals

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS	
CURMULS					
	PATIFMUL				
	-----	-----	-----	-----	-----
	ICCK				
	MULSK	0.49			
	AWMULS	-0.01	-0.41		
	OPMULS	0.46	0.13	-0.94	
	CURMULS	-0.70	0.40	0.21	
0.40					
PATIFMUL	-0.11	0.82	-1.14	-0.22	
0.52	- -				
MULST	-1.29	0.84	-1.07	-0.09	-
0.11	0.80				

Standardized Residuals

	MULST
MULST	0.80

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual =	-1.29
Median Standardized Residual =	0.07
Largest Standardized Residual =	1.37

Stemleaf Plot

```

- 1|311
- 0|97
- 0|442111000
  0|12244
  0|55558888
  1|4

```

Standardized Residuals

TI

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for LAMBDA-X

	CMK	AMC	PTMS
ICCK	- -	1.69	1.69
MULSK	- -	1.69	1.69
AWMULS	1.35	- -	1.35
OPMULS	0.24	- -	0.24
CURMULS	0.06	- -	0.06
PATIFMUL	0.16	0.16	- -
MULST	0.16	0.16	- -

Expected Change for LAMBDA-X

	CMK	AMC	PTMS
ICCK	- -	0.60	-0.26
MULSK	- -	-0.55	0.23
AWMULS	0.13	- -	-0.33
OPMULS	-0.05	- -	0.14
CURMULS	-0.03	- -	0.08
PATIFMUL	0.04	-0.22	- -
MULST	-0.04	0.27	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-X

CMK	AMC	PTMS
-----	-----	------

	-----	-----	-----
ICCK	- -	0.60	-0.26
MULSK	- -	-0.55	0.23
AWMULS	0.13	- -	-0.33
OPMULS	-0.05	- -	0.14
CURMULS	-0.03	- -	0.08
PATIFMUL	0.04	-0.22	- -
MULST	-0.04	0.27	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	CMK	AMC	PTMS
	-----	-----	-----
ICCK	- -	1.27	-0.54
MULSK	- -	-1.03	0.44
AWMULS	0.24	- -	-0.63
OPMULS	-0.09	- -	0.24
CURMULS	-0.05	- -	0.14
PATIFMUL	0.07	-0.41	- -
MULST	-0.08	0.47	- -

No Non-Zero Modification Indices for PHI

Modification Indices for THETA-DELTA

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
	-----	-----	-----	-----
CURMULS	PATIFMUL			
-----	-----	-----	-----	-----
ICCK	- -			
MULSK	- -	- -		
AWMULS	1.79	0.20	- -	
OPMULS	0.24	- -	- -	- -
CURMULS	0.46	1.12	- -	- -
PATIFMUL	0.04	0.47	1.35	0.00
0.06	- -			
MULST	0.72	0.46	- -	0.16
-	- -			-

Modification Indices for THETA-DELTA

	MULST

MULST	- -

Expected Change for THETA-DELTA

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
	-----	-----	-----	-----
CURMULS	PATIFMUL			
-----	-----	-----	-----	-----
ICCK	- -			

	CMK	AMC	PTMS
0.39	0.89	0.41	0.10
1.09	-0.02	0.08	0.32
0.71	-0.09	0.03	0.25
	-0.12		0.20
	0.20		

KSI

	MULST
CMK	0.18
AMC	0.40
PTMS	0.76

TI

Standardized Solution

	CMK	AMC	PTMS
ICCK	0.40	- -	- -
MULSK	0.36	- -	- -
AWMULS	- -	0.28	- -
OPMULS	- -	0.46	- -
CURMULS	- -	0.53	- -
PATIFMUL	- -	- -	0.41
MULST	- -	- -	0.49

PHI

	CMK	AMC	PTMS
CMK	1.00		
AMC	0.82	1.00	
PTMS	0.78	0.91	1.00

TI

Completely Standardized Solution

	CMK	AMC	PTMS
ICCK	0.84	- -	- -
MULSK	0.68	- -	- -
AWMULS	- -	0.54	- -
OPMULS	- -	0.79	- -

CURMULS	--	0.92	--
PATIFMUL	--	--	0.75
MULST	--	--	0.85

PHI

	CMK	AMC	PTMS
	-----	-----	-----
CMK	1.00		
AMC	0.82	1.00	
PTMS	0.78	0.91	1.00

THETA-DELTA

	ICCK	MULSK	AWMULS	OPMULS
CURMULS	PATIFMUL			
	-----	-----	-----	-----
ICCK	0.30			
MULSK	--	0.54		
AWMULS	--	--	0.71	
OPMULS	--	-0.11	--	0.37
CURMULS	--	--	-0.16	-0.18
0.15				
PATIFMUL	--	--	--	--
-	0.44			
MULST	--	--	-0.12	--
0.12	--			

THETA-DELTA

	MULST

MULST	0.27

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Time used: 0.063 Seconds

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางกัลญา โอบาสเสถียร
วัน เดือน ปี เกิด	29 ตุลาคม 2513
วุฒิการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 1) จากสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย เมื่อปี พ.ศ.2535 อักษรศาสตรมหาบัณฑิต จากสาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2538

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY